

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT

CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul I¹

de

GEORG von VIEBAHN
General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN 1896
Societatea Evanghelică germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

¹ În primul an al apariției „Mărturiile unui vechi soldat” se numea „Predicile unui soldat, către soldați”

CUPRINSUL

Nr.	CITATUL	TITLUL
1.	Matei 6,24	
2.	Exod 15,3	
3.	1 Ioan 3,1	
4.	Ieremia 9,23-24	
5.	Psalmul 111,10	
6.	Luca 11,28	
7.	Luca 15,20	
8.	Luca 15,21	
9.	Matei 7,13-14	
10.	Ioan 3,14-15	
11.	Ioan 1,11-12	A venit la ai Săi
12.	Isaia 9,6	
13.	Luca 13,8-9	
14.	Psalmul 37,5	
15.	Plângerile lui Ieremia 3,22-24	
16.	Matei 12,36-37	
17.	2 Împărați 5,1	
18.	Iacov 1,19-20	
19.	Matei 5,14-16	
20.	Iosua 1,9	
21.	Isaia 42,8	
22.	Matei 8,13	
23.	Matei 9,9	
24.	Marcu 7,6	
25.	Matei 5,37	
26.	Matei 10,29-33	
27.	Ioan 19,2-3	De vinerea mare
28.	Ioan 11,25-25	
29.	Daniel 6,10	
30.	Daniel 6,20	
31.	Proverbe 23,26	
32.	Ioan 3,16	
33.	Ieremia 17,5-8	
34.	Proverbe 23,10-20	
35.	Faptele Apostolilor 10,44	
36.	1 Samuel, capitolul 17	David și Goliat
37.	1 Samuel cap.18 și20; 2 Samuel cap.1	Ionatan
38.	Marcu 8,38	
39.	Psalmul 104,33	
40.	Isaia 58,1314	Duminica noastră
41.	Psalmul 90,12	Moartea
42.	Ioan 19,28	Mi-e sete!
43.	Iacov 2,17	Creștinismul viu
44.	Iona 1,6	Ce dormi?
45.	Exod 12,30	Boala mortală
46.	Apocalipsa 20,12	Cartea vieții

47.	Evrei 6,7-8	Spini și mărcini
48.	Evrei 4,12-13	Sabia cu două tăișuri
49.	Exod 17,8-16	Lupta cu amaleciții
50.	Luca 10,30-35	Dragostea de aproapele
51.	Isaia 49,15	Dragostea mamei-dragostea lui Dumnezeu
52.	Isaia 46,4	Bătrânețe bine îngrijită
53.	Filipeni 2,5-8	Un model desăvârșit

Nr. 1

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.”

(Matei 6,24)

Această vorbă a spus-o Domnul Isus Hristos ca pe o lege de bază a Împărăției Sale. Noi, soldații, suntem obișnuiți să avem mai mulți superiori peste noi. Aici sunt: subofițeri, sergenți, locotenenți, căpitani și așa mai departe. Dar toți aceștia slujesc aceleași voințe a suveranului pământesc, ei sunt numai reprezentanți ai aceluiași stăpân, iar ordinele lor, cum este drept, tind toate spre aceeași țintă. Dar ar fi posibil a sluji în același timp împăratului Germaniei și împăratului Rusiei?

Ar putea un soldat să asculte în același timp de comandantul francez și de comandantul german? Aceasta nu se poate nici pe timp de pace; dar când este război, atunci este limpede ca lumina soarelui, că trebuie să stai de o singură parte. Oricine ar fi caracterizat ca nebun, care ar vrea să lupte azi la germani și mâine la francezi. El trebuie să urmeze steagul unui singur domn, să poarte culorile unei singure țări, poate să-și dea numai o singură dată inima și viața, el trebuie să știe pentru cine vrea să le dea. Cine procedează altfel este un trădător, un neloyal și un nebun în același timp. Căci acela care servește cu toată credincioșia împăratului și patriei sale, acela onorează pe toată lumea, oricine știe la ce să se aștepte de la el, iar el însuși își urmează calea cu perseverență.

Tu spui: Da, dar de ce ne spui tu așa ceva? Lucrul este așa de limpede, încât orice copil îl știe. Care om ar fi așa de nebun, să vrea să slujească doi stăpâni inamici? Răspuns: toată lumea este plină de asemenea nebuni, chiar și poporul nostru și armata, chiar și cazarma ta. O spun pentru a te întreba, dacă și tu ești așa de nebun?

Așadar, ascultă: doi prinți puternici sunt în luptă; unul este Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, celălalt este Satan, stăpânul acestei lumi. Ei se luptă pentru fericirea veșnică, pentru mântuirea veșnică a tuturor făpturilor omenești, chiar și pentru fericirea ta, chiar și pentru mântuirea ta. Unul, Satan, îi ține pe acești oameni, care sunt născuți în împărăția lui, prinși cu lanțurile păcatului și vrea să îi lege cu ele, pentru a-i duce la pierzarea veșnică, în care se știe el însuși ajuns. Celălalt, Isus, S-a dat pe Sine Însuși ca jertfă, a plătit cu propriul Său sânge răscumpărarea, prețul de răscumpărare al eliberării, pentru a-i echipa cu armele victoriei pe aceia care vor să-L urmeze din noaptea temniței lor. Ei trebuie să lupte victorioși pentru Împăratul și Domnul lor. El vrea să-i conducă în țara fericită a făgăduinței lui Dumnezeu, Casa Tatălui de sus, unde îi așteaptă o cunună veșnică a vieții și laurii victoriei.

Ce deosebire, ce vrăjmășie între acești doi împărați și armatele lor!

Cum focul și apa nu se pot amesteca niciodată, unul trebuie să-l distrugă pe celălalt, tot așa nu poate fi împărțită împărăția între cei doi dușmani, unul singur trebuie s-o dețină. Unul este lumină, dragoste, adevăr și Își conduce oștirea la viață, pace, mântuire, la desfătare și bucurie veșnică; celălalt este întuneric, ură, minciună și duce poporul la moartea veșnică, la chin și pierzare, la durere nesfârșită, nemăsurată.

Poți să-i slujești pe acești doi stăpâni? Nu, trebuie să alegi unul singur, ale cărui culori trebuie să le porți. Și pentru că te-ai născut în împărăția stăpânului acestei lumi și din fire ești legat în puterea și în lanțul lui, trebuie să te lezezi de el; trebuie să te abandonezi în mâinile Prințului vieții și a biruinței, spre a fi proprietatea Lui veșnică; El te-a răscumpărat, Satan nu te poate ține. Haide!

Rezolvarea este Isus,
Căci timpul harului s-a ivit.
Singur Numele lui Isus
Acelora stindard le fie,
Care-n slujba Lui servesc
Și pe calea Lui pășesc.

Pe căile noastre de-acum vrem,
În Numele lui Isus să mergem.
De merge cu noi acest Împărat,
Totul va decurge minunat!
Sub stindardul Lui victorios,
Trăim, murim, biruim voios.

Nr. 2

Duminică, 13 octombrie 1895

„Domnul este un războinic viteaz; Numele Său este Domnul.”
(Exod 15,3)

Dumnezeul și Tatăl nostru din cer este modelul potrivit în tot ce este plăcut înaintea Lui. El vorbește despre Sine Însuși în Sfântul Său Cuvânt, sub nume și descrieri diferite, ca noi, făpturi omenești, să învățăm să înțelegem corect ființa Lui, inima Lui. Așa cum El este un **Tată** bun și un **medic** bun, - o, de-am vrea să le punem toate drept la inimă, - tot așa Se numește aici, prin gura lui Moise, un **războinic viteaz**.

Pentru mine este o dreaptă mângâiere că Dumnezeu Se numește așa, căci mă gândesc că dacă ar fi ceva rău să fii războinic, atunci Dumnezeu nu S-ar numi așa. De aceea nici nu sunt de părere, că între un creștin bun și un soldat adevărat ar fi o asemenea contradicție, încât să poți fi ori numai una, ori cealaltă.

Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu ne învață chiar cu totul alte lucruri. Acesta ne pune în fața ochilor nu numai pe Iosua, Iefta și David ca oameni dreți ai lui Dumnezeu, care în același timp erau mari războinici, ci ne relatează și în Noul Testament despre un sutaș roman, care prin grija sa devotată pentru oamenii lui și pentru credința sa, a fost recunoscut de Însuși Domnul, așa că Domnul nu numai că l-a vindecat pe soldatul bolnav al acestui sutaș, ordonanța lui, ci Domnul chiar a mărturisit despre acest sutaș: „Adevărat vă spun, nici în Israel n-am găsit atâta credință.” Această istorie este povestită în Evanghelia după Matei, în capitolul 8,5-13. Și într-adevăr, Domnul n-a zis: „Te voi ajuta, dar nu mai ai voie să fii soldat roman”, ci a spus: „Du-te și fie-ți cum ai crezut!” Un alt sutaș roman, care supraveghe paza sub crucea lui Isus pe Golgota, a văzut suferința și moartea Domnului. El a recunoscut slava Lui de Dumnezeu când s-a cutremurat pământul și s-au despicat stâncile la moartea Creatorului său. Atunci sutașul cu oamenii lui au mărturisit: „Cu adevărat, Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu.” (Matei 27,54.) Astfel a răsunat prima mărturie despre Fiul lui Dumnezeu răstignit la Golgota, din gură de soldat.

Dar ca să înțelegem totuși mai bine, că și noi soldații, dacă îi slujim lui Dumnezeu în adevăr, dacă putem merge fericiți și veseli pe calea noastră ca niște copii ai Săi, Cuvântul lui Dumnezeu ne povestește că unul dintre primii păgâni care a fost convertit la creștinism, a fost sutașul roman Corneliu, din cauza căruia Petru a primit o însărcinare deosebită de la Dumnezeu, ca acest bărbat nobil, sincer și smerit, să găsească pe Mântuitorul lui, Isus Hristos, și viața veșnică. Da, tot capitoul zece al Faptelor Apostolilor tratează despre acest Corneliu și ne povestește cum Dumnezeu a trimis îngerul Său sfânt ca să-i spună lui Corneliu: „Rugăciunile tale și milosteniile tale s-au suit spre aducere-aminte înaintea lui Dumnezeu.”

Noi, soldații, avem deci dreptul deplin să ne realizăm cariera cu bucurie, ca una plăcută lui Dumnezeu și avem voie, ca niște copii ai lui Dumnezeu, să ne urmăm drumul în pace spre cinstea Mântuitorului nostru și în tot ceea ce este de datoria noastră, să ne sprijinim pe El, să-L chemăm pe El, să avem încredere în El. Puterea Lui în slăbiciuni este tare. Putem spune cu toată smerenia: „Domnul este lumina mea și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este tăria vieții mele: de cine să-mi fie frică?” Numai că atunci trebuie și noi să-I slujim Domnului în adevăr, în profesia noastră, să ne declarăm ai Lui, ai Împăratului nostru ceresc. Ca și creștini, noi nu ne putem pune pe aceeași treaptă cu cei care o iau ușor cu păcatul, care umblă cu înjuratul și băutul, cu păcatul trupesc, cu brutalitatea și minciuna sau cu cei care-și caută propria cinste. Dacă vrem să-I slujim Domnului Isus, trebuie să ne declarăm ai Lui, trebuie să mergem pe calea noastră despărțiți de lume. Ținta și nădejdea noastră sunt sus, la Domnul. Dacă noi, creștini fiind, am găsit împăcare și pace în suferința și moartea Lui, dacă noi, ca popor și proprietate a lui Isus, vrem să trăim și să murim pentru El, atunci trebuie să fim recunoscuți și în umblarea noastră ca unii care sunt în lume, dar nu sunt **din** lume. Atunci va trebui să purtăm multă ocară, dacă nu participăm la ceea ce fac ceilalți. Ocara vrem s-o purtăm cu plăcere pentru Mântuitorul nostru, numai să fim găsiți credincioși spre cinstea Lui. Dar la sfârșit este scris cuvântul: „Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.”

Nr. 3

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu!”

(1 Ioan 3,1)

Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu face deosebirea între „copiii lui Dumnezeu” și „copiii lumii”. Toți suntem născuți copii ai lumii, dar nu ca să rămânem copii ai lumii, ci pentru a deveni copii ai lui Dumnezeu. Un copil al lumii are patria lui aici, pe pământ, aici este acasă, aici are moștenirea lui, vorbește limba lumii și are gândurile lumii, cugetă la cele pământești. Bogăția și averea, rangul și onoarea, înțelepciunea și cunoștința, sănătatea și fericirea familiei, lauda omenească și gloria sunt scopurile lumii, fiecare își caută interesul lui.

Și cu toate că în această lumea, prin harul lui Dumnezeu înfloresc și omenește mult din ce este nobil, mare și frumos, Cuvântul lui Dumnezeu spune totuși: „Nu iubiți lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții (textual: lăudăroșenia vieții) nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume. Și lumea trece și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în eternitate.” (1 Ioan 2,15-17.)

Acestei lumi pierdute, înstrăinate de Dumnezeu, ruinate de păcat, care se grăbește în întâmpinarea veșnicei judecăți a mâniei lui Dumnezeu, Dumnezeu i-a întins brațe de Tată și i-a deschis inima de Tată. El L-a dat pe propriul lui Fiu, Isus Hristos, până la moarte de cruce, încât copiii lumii să devină prin credința în El oameni noi, născuți din nou pentru o viață cu totul nouă, la o viață dumnezeiască, veșnică, sfântă, eliberată de robia păcatului. Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca toți cei care cred în El, să nu piară,

ci să aibă viața veșnică. (Evanghelia după Ioan, 3,16.) Deci pentru acesta a venit Domnul Isus aici jos, din slava Tatălui, în această lume sărmană, pierdută în păcat, astfel încât copiii lumii căzuți pradă morții și judecății, să devină copii ai lui Dumnezeu, născuți la o viață nouă, ca să-L găsească pe Tatăl lor ceresc, Dumnezeu oricărui har, Tatăl îndurărilor, ca ei să umble și să crească de acum într-o viață nouă, ca patria lor să fie de acum sus, în Casa Tatălui, unde este moștenirea lor, ca ei să umble ca străini într-o lume ostilă lui Dumnezeu, spre cinstea Tatălui lor ceresc, în ascultare față de voia Lui sfântă și să aibă parte zilnic de dragostea Lui nesfârșită.

Nici un om nu-și poate da părerea asupra altora, cine este copil al lui Dumnezeu și cine este copil al lumii. Dar Domnul îi cunoaște pe ai Săi, iar copiii lui Dumnezeu Îl cunosc pe Domnul lor. Noi înșine trebuie să știm dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, căci Duhul lui Dumnezeu mărturisește acest lucru alor Săi. Și cine știe aceasta, că el posedă un drept de copil, care nu i se poate smulge, veșnic valabil, că este copil și moștenitor împăcat al Creatorului universului, că rugăciunea lui de copil mișcă mâna Celui Atotputernic, că îngerii lui Dumnezeu sunt într-adevăr trimiși în slujba lui, pentru a-i păzi cărarea, cine se știe purtat de mâna dragostei credincioase a lui Isus, o oiță a bunului Păstor, acela se laudă și vorbește cu inima plină de recunoștință: „vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu!”

Ești și tu un copil al lui Dumnezeu, prietene? Și tu ești chemat la aceasta, ba chiar această pagină vrea să te cheme la acest privilegiu fericit; lasă-te chemat!

Mai mult decât un copil al lui Dumnezeu nu poți deveni niciodată. În fața acestei stări pălește toată slava oamenilor. Acceptă ce-ți oferă Dumnezeu: locul de copil la inima de Tată a veșnicului Dumnezeu. Crede în Isus, Fiul lui Dumnezeu, astfel vei deveni un copil fericit al lui Dumnezeu. Dumnezeu să-ți dăruiască lucrul acesta!

Nr. 4

„Așa zice domnul: ‚Să nu se laude înțeleptul cu înțelepciunea lui și cel puternic cu puterea lui; să nu se laude bogatul cu bogăția lui; ci cel care se laudă, să se laude cu aceasta: că înțelege și că Mă cunoaște, că Eu sunt Domnul care fac îndurare, judecată și dreptate pe pământ, pentru că în acestea Îmi găsesc plăcerea’ zice Domnul.” (Ieremia 9,23-24)

Omul trebuie întotdeauna să aibă ceva cu care să se laude, ceva pe care se bazează, ceva în care are încredere, de care se bucură, cu care se crede a fi mai mult decât alții. Lucrul acesta este așa de adânc înrădăcinat în natura umană, încât întâlnim oameni care se laudă chiar și cu păcatele lor, cu imoralitatea lor, cu infidelitatea lor, cu înșelătoriile lor, cu minciunile lor, cu beția lor, cu risipa lor, cu bățiile lor. Chiar și în păcatul evident și din josnicie, omul dorește să mai recolteze laudă și admirație. Atunci chiar că este normal ca cel care posedă ceva într-adevăr valoros, să se laude cu aceasta, tare în cuvinte și tăcut în gânduri și în socotelile inimii lui: inteligență și educație, putere trupească și sănătate, bani și avere, prieteni puternici și cunoștințe distinse.

Toate acestea sunt daruri ale lui Dumnezeu, pe care Tatăl nostru ceresc ni le-a dat cu noi pe drum, pentru a le poseda în smerenie, dar nu ca să ne încredem în ele.

Chiar și cel mai inteligent se înșală; de câte ori nu apucăm să vedem așa ceva! Cum câte un general inteligent și cu experiență a pierdut totuși bătălia dacă Dumnezeu n-a fost cu el; cum câte un negustor deștept totuși dă faliment, pentru că a greșit în calculele lui. Napoleon I a condus aproape un milion de luptători în Rusia, în 1812, iar câteva luni mai târziu se grăbea singur în sanie, în fața ruinelor armatei sale, spre Rin. Cum câte un bărbat puternic și curajos a fost învins. Istoria despre marele Goliat, care era un războinic încercat și despre tânărul David, care avea

cinci pietricele și praștia, doar o cunoaștem toți. Ea este scrisă în prima carte a lui Samuel, capitolul 17 și pentru noi, soldații, este de mare folos s-o citim, căci aici învățăm cine dă victoria.

Încrederea în bogăție! Câți oameni bogați, care trăiau în strălucire și fast, n-au sărăcit brusc, ba chiar săraci lipiți pământului; despre aceasta doară există peste tot exemple de avertizare.

Cuvântul lui Dumnezeu și viața ne povestesc în mii de exemple impresionante, cum în tot ce și pune omul încrederea, se năruiește; parte din propria vină, parte prin păcat străin, înșelăciunea și nerecunoștința oamenilor. Era odată un soldat înalt, brav, numele său era Belisar, un victorios în nenumărate bătălii, iubit și admirat în armata lui și foarte stimat de stăpânul lui, împăratul bizantin Iustinian. El a cucerit imperii mari și a salvat tronul și viața împăratului său, în ceasul celei mai mari primejdii. Dar au venit calomniatori, care sub aparența adevărului, l-au acuzat pe bărbatul loial de trădare. Atunci onoarea lui s-a prefăcut în ocară; ars cu fierul înroșit pe ambii ochi încât a orbit, cel cândva mult cinstit – acum un bătrân cerșetor - a plecat în lumea largă. Ce cădere din cea mai mare înălțime, din bogăție, putere și onoare, în jale și nenorocire! Dar oare există exemple în care un om care ajunsese de rușine și l-a ales pe Domnul Isus ca stâncă a mântuirii, iar mai târziu a trebui să se plângă, că el a ajuns de rușine pe această stâncă? Nici unul! Milioane de creștini credincioși au trăit pe pământ, au fost duși prin grea suferință și necaz adânc, au renunțat de dragul credinței lor la avere, onoare și viață, au trecut prin martiriu și tortură, și-au dat viața pe rug și pe eșafod și totuși încă n-a fost niciodată vreunul, care nu s-a lăudat că Domnul este credincios și bogat în har, un Îndurător și un Salvator, Căruia să-I slujești este o fericire, pentru Care să trăiești și să mori este bucurie și pace.

Da, Domnul, Atotputernicul, Dumnezeu trinitar, Creatorul și Tatăl nostru ceresc și Domnul Isus Hristos, singurul nostru Împăciuitor și Îndurător și Duhul Sfânt prin care am primit viața veșnică și credința, dragostea și nădejdea, singur Dumnezeu este vrednic ca omul să-L laude și să aibă încredere în El. A-L preamări pe Acela pe care-L laudă cerul și pământul, despre care vorbesc: soarele, luna și stelele, muntele și pădurea și râul și marea întinsă, este menirea omului; Dumnezeu trebuie proslăvit aici pe pământ și odată în slavă. A-L cunoaște pe El și a avea încredere în El trebuie să fie lauda noastră, **căci astfel de lucruri Îmi plac, zice Domnul**. Te lauzi și tu cu Dumnezeul tău și cu harul Său în Hristos? Îl mărturisești tu ca pe singurul tău ajutor și Salvator și în fața oamenilor care Îl disprețuiesc și Îl batjocoresc? O, El să ne dea putere și bucurie să-L mărturisim și să-L lăudăm! Când alții clădesc pe înțelepciune, putere, tărie și bogăție, noi să spunem cu smerenie și bucurie: „Domnul este lumina mea și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este tăria vieții mele: de cine să-mi fie frică?”

Nr. 5

„Teama de Domnul este începutul înțelepciunii..” (Psalmul 111,10)

Nici un soldat nu va îndrăzni să încalce porunca superiorului său, în fața ochilor acestuia; căci el știe că pedeapsa urmează imediat. Și nici nu va îndrăzni să rostească în auzul căpitanului sau colonelului său, cuvinte nepotrivite, obraznice, desfrânate; el știe: nu am voie să fac lucrul acesta; cum aș putea îndrăzni să ațâț mânia dreaptă a superiorului meu! Trebuie să te comporți cuviincios, să ai grijă ca uniforma să fie în rânduială, trebuie să stai drept, să apari cu mâinile curate și nasturii strălucind și să te grăbești să execuți cu râvnă orice ordin.

Aceasta așa se cuvine; cine face altfel, despre acela se spune: un om rău crescut, obraznic, el trebuie să învețe din pagubă. Nu va dura mult, apoi își va primi pedeapsa.

Așadar, toți umblă în fața unui Superior, care este mult mai presus de orice maiestate omenească și care Se numește Împărat al împăraților și Domn al domnilor. El nu este prezent numai când mergem în uniformă și cu armele sau când stăm de pază în noaptea liniștită, înstelată, ci și când suntem culcați în pat, când ne sculăm, când curățăm și ne spălăm, ba chiar

când mergem și când stăm. În Cuvântul lui Dumnezeu scrie (Psalmul 139): „Doamne, Tu m-ai cercetat și mă cunoști, tu știi când mă așez și când mă ridic, de departe îmi pătrunzi gândul. Tu știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele. Încă nu-mi ajunge cuvântul pe limbă și iată, Doamne, Tu îl cunoști în totul.”

Dumnezeu a pus în inima fiecărui om un glas tare, pentru a-l înștiința pe om ce Îi place și ce Îi displace: conștiința. El a dat Sfântul lui Cuvânt și a dăruit poporului nostru german harul, ca toți copiii, din tinerețe, să fie învățați în Cuvântul lui Dumnezeu. El ne-a adus la cunoștință tuturor, că va cere socoteală despre toată viața noastră și pe toți cei care au nesocotit poruncile Lui, îi va pedepsi cu pierzare veșnică. Dar El ne-a dovedit și îndurarea Lui, L-a trimis pe Isus, singurul Său Fiu, ca Ispășitor al nostru, care a purtat pedeapsa noastră pe crucea de la Golgota, ca noi să găsim iertare și să devenim copii binecuvântați ai lui Dumnezeu. Așa că Dumnezeu ne strigă în har să ne temem de El și să ținem poruncile Lui, ca niște copii ascultători. Oare acum tineretul poporului nostru umblă în teama de Dumnezeu? Ai apucat tu personal acest început al înțelepciunii, pentru a te teme de tot ce-L necinstește pe Dumnezeu?

Cum sună răspunsul la această ultimă întrebare, știți numai tu și Domnul. Dar care este răspunsul la prima întrebare, știm toți. Din păcate teama de Dumnezeu a devenit rară în poporul nostru!

Oamenii zilelor noastre, care se cred așa deștepți, care învață așa de mult, omit din socoteala lor ceea ce este cel mai important: pe Dumnezeul atotputernic, în a Căruia binecuvântare este așezat totul, al Căruia ajutor face mai mult decât toate strădaniile noastre. Unii cred că se descurcă fără Dumnezeu, numai de-ar scoate-o la capăt cu oamenii; ceilalți Îl disprețuiesc și-L necinstesc pe Sfântul Dumnezeu, de la care primesc tot ce sunt și au. Deci acolo păcatul crește enorm. Temnițele sunt supraaglomerate; o mare parte dintre tinerii noștri camarazi au stat deja în închisoare, înainte de a îmbrăca uniforma împăratului. În populația civilă se aude mai mult ca oricând despre minciună și înșelăciune. Nu deschizi nici un ziar fără a citi despre lucruri rușinoase, care sunt dezbătute în fața tribunalului sau tocmai au devenit cunoscute. Atunci îl copleșește pe câte unul teama, ca și când binecuvântarea lui Dumnezeu ar vrea să ocolească poporul nostru.

Cu lacrimi și jale îi văd părinții încărunțiți pe fiii lor, cândva bucuria inimii lor, umblând în căile păcatului; mii dintre fiicele poporului nostru sunt date pradă păcatului și rușinii. Sub truda și sudoarea muncii, nu înfloresc inimi vesele, iar cântecul de bucurie a devenit rar. De ce? Ah, poporul nostru a uitat că frica de Domnul este începutul înțelepciunii. O, să ne întoarcem, să ne temem de Dumnezeu și să-L cinstim! Iar noi, cei din armată, care vrem să fim nădejdea și mândria patriei, să începem **cu noi**. Să nu spunem nici un cuvânt irreverențios împotriva lui Dumnezeu, să nu tolerăm nici o minciună, înjurătură și hulire, pofta murdară a păcatului să nu fie obiect de glumă și batjocură în mijlocul nostru. Dragostea, loialitatea și onoarea să înflorească și să crească între noi. Să cinstim poruncile lui Dumnezeu, să ne temem de El și să umblăm înaintea Lui. Vrem lucrul acesta? Cineva vrea să ne dăruiască putere pentru acesta, întoarcere de pe toate căile rele, iertarea întregii noastre vini și o viață reînnoită: Isus. În nimeni altul nu este mântuire!

Nr. 6

„Dar El a spus: *„Mai degrabă ferice de cei care aud Cuvântul lui Dumnezeu și-L păzesc.”* (Luca 11,28)

Prealăudatul nostru Mântuitor S-a înfățișat mulțimii adunate ca biruitor al lui satan, ca Cel mai tare, care-l învinge pe cel tare. prin scoaterea unui duh satanic. Apoi a vorbit avertizând, despre viclenia și puterea lui satan, care chiar și pe omul deja scăpat și eliberat năzuiește să-l distrugă,

dacă nu rămâne sub scutul puterii și ocrotirii lui Isus. Atunci o femeie din mulțime a ridicat glasul pentru a ferici pe mama lui Isus. Iar Domnul, acceptând cuvintele acestei femei, le-a confirmat cu un „Da” al Său, dar în același timp a îndreptat acele cuvinte spre cea care a vorbit și spre toți cei prezenți, extinzându-le asupra tuturor oamenilor: „Da, ferice de cei care aud Cuvântul lui Dumnezeu și-L păzesc!” Având în vedere tocmai puterea și viclenia lui satan, El a desemnat „**auzirea și împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu**” ca fiind calea ocrotirii noastre și a păcii noastre. Astfel Domnul a făcut mântuirea și salvarea Lui, direct dependente de poziția pe care o luăm față de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei bine, cum stai față de Cuvântul lui Dumnezeu? Îl ascuți cu inima și-L păstrezi în inima ta? Din tinerețe ți-a fost aproape Cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul despre sfântul, atotputernicul Dumnezeu, despre Creatorul universului, istoria despre minunata călăuzire, salvare și creșterea poporului său Israel, cuvântul despre Moise, omul lui Dumnezeu, care ne-a lăsat minunatul Psalm 90, despre împăratul David, care cânta: Domnul este păstorul meu – cuvântul despre cele zece porunci sfinte ale lui Dumnezeu și despre profeția privind pe Hristos, Ispășitorul păcatului nostru. Apoi Dumnezeu ți-a vorbit la câte un mormânt despre gravitatea veșniciei, despre păcatul tău și despre moarte, despre neprihănirea lui Dumnezeu și judecată și despre îndurarea Lui părintească. Iar cuvântul despre Mielul junghiat pe Golgota, Fiul lui Dumnezeu, care întinde în întâmpinarea ta mâinile Lui străpunse pentru tine – nu te-a mișcat acest cuvânt care ne cheamă, ca din păcătoși pierduți să devenim copiii mântuiți ai lui Dumnezeu?

De auzit, L-ai auzit și chiar mai mult decât atât, chiar ai promis înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, să ții acest Cuvânt toată viața, prin urmarea devotată a Domnului. Promisiunea aceasta a fost făcută numai cu buzele, în ziua confirmării tale, sau cu inima, în adevăr? Domnul a auzit-o; ai ținut-o? Oare ce atitudine ai avut de atunci față de Cuvântul lui Dumnezeu? L-ai ascultat cu evlavie, ca pe **Cuvântul lui Dumnezeu**?

Când un mare superior ne vorbește nouă, soldaților, suntem foarte atenți, trebuie să reținem toate cuvintele, ca să nu le uităm și să executăm corect ordinul primit. Și dacă n-a fost un cuvânt de poruncă, cel care ni s-a adresat, ci un cuvânt de bunătate cordială, atunci l-am păstrat și pe acela în inimi recunoscătoare. Când Maiestatea noastră, împăratul și regele, se adresează unuia din mijlocul nostru, care poate stă în fața lui de santinelă, cum este păstrat cu bucurie fiecare cuvânt, scrise acasă în scrisoare, povestite acasă tatălui și mamei! Tot așa ar trebui să facem cu Cuvântul Împăratului împăraților. Ar trebui să-L considerăm prețios și să-L păzim. Dragostea și înțelepciunea Lui au știut că în primejdiile și ispitele zilelor noastre am avea nevoie în mod deosebit de Cuvântul Lui; de aceea a dat poporului nostru german marele dar de har, ca fiecare om, chiar și cel mai sărac, să-și poată cumpăra cu câțiva groși prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu și a dat Biblia în case, în școli, pentru săraci și bogați. Dar nu este această comoară a veșniciei mântuirii disprețuită de mulți?

Pentru noi, soldații, există în acest sens, un loc deosebit de minunat în Sfânta Scriptură. Acesta este primul capitol al cărții Iosua. Aici Domnul îi poruncește lui Iosua, pe care l-a însărcinat să conducă poporul lui în lupta împotriva unui dușman extrem de puternic: „Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta și să cugeți asupra ei zi și noapte, ca să iei seama să faci tot ce este scris în ea, pentru că atunci vei avea reușită în căile tale și vei prospera. Nu ți-am poruncit Eu: ‚Fii tare și curajos!’? Nu te teme, nici nu te înspăimânta, pentru că Domnul, Dumnezeul tău este cu tine oriunde vei merge.”

Atât de mare este comoara și binecuvântarea în Cuvântul lui Dumnezeu! Cum trebuie să ne plecăm toți cu rușine în fața acestui Cuvânt al Domnului, că L-am uitat de-atâtea ori, așa de des, chiar și atunci când ne-a impresionat cu seriozitate inima și conștiința.

Cum ne-ar putea mângâia în mărturisirea vinii noastre, cum ne dă putere și curaj pentru datorie și muncă, cum ne avertizează în fața păcatului și a ispitei!

Poate că o mamă sinceră și rugătoare, un pastor credincios sau un prieten ți-au dat cu tine un Nou Testament, când ai devenit soldat. Îl folosești? Și când îl citești, păzești cuvântul citit de

dimineață, pentru a te gândi la el în cursul zilei și să faci potrivit lui? Deschide-L zilnic cu rugăciune, nu te teme că vei fi batjocorit; dacă se va întâmpla, ar fi pentru tine o cinste înaintea lui Dumnezeu și o binecuvântare veșnică. Noi, soldații, avem nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu mai mult decât alții, dacă vrem să fim creștini și să suferim, căci ispitele sunt pentru noi mai multe, iar moartea ne este adesea mai aproape. Dar dacă-L folosim și-L păzim, dacă cinstim și mărturisim acest Cuvânt al lui Dumnezeu, atunci suntem bine pregătiți, pentru a lupta pentru împăratul pământesc și cel ceresc și pentru a învinge.

Nr. 7

„Și s-a ridicat și a venit la tatăl său. Dar pe când era el încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult.”

(Luca 15,20)

Cuvântul textului nostru este preluat din pilda **fiului pierdut**.

Această istorioară minunată ne lasă să aruncăm privirea cea mai adâncă în inima de Tată a Dumnezeului nostru și vrea să dea curaj tuturor păcătoșilor pierduți și să le dea încredere ca să se întoarcă la Tatăl, care este Tatăl cel bun pentru tot ce înseamnă copii pe pământ.

În această pildă, povestea despre fiul pierdut se termină foarte minunat, în mângâiere și pace, căci fiul pierdut a găsit iar inima tatălui său, pe care a întristat-o și a necinstit-o foarte tare și a avut voie să-și reia locul de copil la masa tatălui. De obicei, în viață, poveștile fiilor pierduți se termină în majoritatea cazurilor în jale și suferință. Căci înainte ca părinții să spună despre un fiu, că este un fiu pierdut, aceasta a fost precedată deja pentru tată și mamă de multă grijă, acolo au curs deja multe lacrimi în barba căruntă a tatălui și peste obrajii palizi ai mamei. Acolo s-au plecat de multe ori genunchii ambilor bătrâni înaintea lui Dumnezeu, pentru a aduce pușorul înapoi de pe căile nechibzuinței și ale păcatului. Da, ceea ce este devotamentul de tată și dragostea de mamă, nu știe tineretul, dragul de el, să prețuiască și nu se gândește, în plăcere și exuberanță, la ochii sinceri, serioși ai tatălui, care la despărțire a privit așa de trist și de iubitor la fața tânără, înfloritoare a fiului și nici la mâinile mamei, care au purtat cândva copilul, l-au îngrijit și l-a sărutat cu drag și care apoi, cu lacrimi fierbinți, au strâns la piept odorul pentru ultima dată. O, este ceva mareț, un mare dar dumnezeiesc, ca peste toți tinerii dintr-o companie, în tot regimentul, dragostea de tată și de mamă să vegheze și să îngrijească și – unde lucrurile stau bine – să se roage. Câți mesageri ai dragostei și ai devotamentului cară poșta zilnic în cazărmi, în toate scrisorile de la tată și de la mamă, adesea scrise anevoios, cu degete țepene; poate că înăuntru nu este spus nici un cuvânt de dragoste și totuși, fiecare cuvânt este o dovadă de dragoste. Și ce să spun despre talerul economisit cu trudă, care este în pachet; poate a fost o muncă grea, cea cu care a fost câștigat, dar a fost trimis cu bucurie, ca fiul să nu ducă lipsă. Da, aș putea să scriu o carte despre dragostea paternă, care se gândește din depărtare spre cazărmi, despre suferința maternă la paturile de boală, când viața tânără trebuie să se apropie de sfârșit în lazaret sau când tatăl pășește în urma sicriului alături de căpitan, pentru a-l culca pe fiu la ultima odihnă.

Cred că vreunul, care a citit această foiță, ia repede hârtie și peniță și scrie părinților un cuvânt de mulțumire, pentru că a trecut deja atâta timp de la ultima scrisoare, gândește: chiar dacă nu pot răsplăti ce ați făcut pentru mine, vreau, totuși, să vă fac o mică bucurie. Dar acum – cunoști și tu printre camarazii tăi un fiu pierdut, pe care l-ai putea ajuta să coboare de pe calea păcatului, a risipei, a necinstei și a imoralității? O, nu neglija și sfătuiește-l bine, cere-I lui Dumnezeu sfat și ajutor, ca el să se întoarcă.

Da, și despre fiii pierduți se pot scrie cărți, emoționante, bogate în lacrimi – și de fapt, Biblia, Cartea cârților, tratează despre fiii și fiicele pierdute, nerecunoscătoare ale lui Dumnezeu și

despre dragostea nesfârșită, de nepătruns, de negrăit a Tatălui ceresc. Căci dragostea de tată și de mamă, oricât de mare, de minunată și de altruistă este, ea este numai umbra și pilda dragostei lui Dumnezeu. Despre aceasta vorbește gura adevărului veșnic: „Poate o femeie să-și uite copilul pe care-l alăptează, ca să nu aibă milă de fiul pântecului ei? Chiar dacă aceasta ar putea uita, totuși, Eu nu te voi uita.” (Isaia 49,15) În fața lui Dumnezeu suntem toți fii pierduți, care au ruinat și irosit printre străini, în păcate, pe acest pământ distrus de păcat, comorile bogate ale părții noastre veșnice de moștenire, dar după care inima și ochii iubitori ai lui Dumnezeu cercetează de-a lungul drumului pe care trebuie să-l străbatem, drumul pocăinței și al întoarcerii la Dumnezeu. Și El a trimis mulți soli ca să ne cheme să ne întoarcem acasă; de multe ori face ca ei, copiii pierduți să fie rugați și îndemnați să se întoarcă din mizeria și nenorocirea păcatului lor, în casa Tatălui.

Dar pentru că multe dintre mesajele Lui de dragoste au fost nesocotite de către copiii neînduplecați, nerecunoscători, El L-a trimis pe Isus, Domnul slavei și a plătit anticipat păcatul lumii cu sângele Singurului născut, ca în această jertfă să devină cunoscută dragostea Sa dumnezeiască. Iar acum, ce-l așteaptă pe păcătosul care se întoarce cu pocăință, pentru a-i mărturisi Tatălui toată vina? Nici un reproș, nici o privire severă, nici un deget ridicat. Ce spune Domnul?

„Dar pe când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult.”

O, voi, care din păcatul vostru încă n-ați regăsit inima de Tată a lui Dumnezeu în Hristos, o, grăbiți-vă în întâmpinarea acestei dragoste a lui Dumnezeu! Ocupați locul prețios la inima Lui; noi nu l-am meritat, dar Isus l-a cumpărat pentru noi cu moartea Lui.

Nr. 8

„Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău.” (Luca 15,21)

Acest cuvânt vorbește despre un fiu, care a venit cu adâncă pocăință la tatăl lui, pe care îl părăsise cu ani în urmă, pentru a savura pofta lumii și a păcatului. Când a venit acasă, nu arăta frumos pe dinafară.

Slab și palid, căci a flămânzit mult și a dus lipsă, murdar și ciufulit, având în urma lui o viață de mizerie și o călătorie lungă, fără adăpost. Hainele lui erau foarte rupte și pătate, abia dacă acopereau goliciunea trupului. Pantofi n-avea. Iar despre bagajul de călătorie, despre avere sau chiar despre vreun ban de buzunar, nu era nici pe departe vorba.

Deci așa, pe dinafară, era un vagabond decăzut, așa ca oamenii, din care acum există mulți, din nenorocire, în patria germană, care vagabondează zdrențăroși și cerșind, pe care îi întâlnești fără plăcere și pe care gospodina îi vede cu neliniște venind la ușa casei. Dar acest tânăr murdar și zdrențaros, acesta avea lăuntric ceva care plăcea lui Dumnezeu: o inimă plină de căință și durere asupra păcatului său. El a chibzuit la drumul pe care l-a lăsat în urmă. Dragostea tatălui, pe care cândva a disprețuit-o și a întristat-o, bunurile prețioase pe care le-a irosit, deveniseră în nevoia lui, acuzatori în conștiința lui. În amintirea lui pășise figura înaltă a tatălui, care a vrut cândva să-l ocrotească cu dragoste și avertisment. Și alte figuri au pășit în gândurile lui retrospective: tovarășii răi, nehibzuiți, infideli, care au chefuit cu el, au jucat și au curvit atâta vreme cât a fost bogat și care l-au lăsat să plece în mizerie când punga a fost goală. În cele din urmă s-a agățat, în foamea lui, de un cetățean care se ocupa cu agricultura, cu tânguiri și implorări, să-i dea pâine și de muncă, iar acela l-a primit să păzească porcii. Aici a dorit, tânărul atât de bogat cândva, să-și umple pântecul cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le dădea nimeni. Pe când zăcea acolo, în orele lungi și liniștite, la turma lui de porci, au răsărit în

fața lui imagini din casa tatălui, iar el și-a comparat starea jalnică cu viața bine îngrijită și ordonată a atâtor argați ai bogatului său tată. Și cum toate acestea au devenit așa de vii în amintirea lui, el și-a zis. De ce mor eu de foame aici, din moment ce acasă cel mai neînsemnat argat are pâine din belșug și locuință și haine? Vreau să mă scol și să merg la tatăl meu. Să-l însoțim pe tânărul palid, cu buclele încâlcite și hainele zdrențuite. Dar înainte vrem să spunem că tânărul acesta este propria noastră imagine – și a ta, prietene. Călărești poate în vestonul strălucitor, pe un cal frumos, cu coif și lance sau îți duci cu mândrie arma ca grenadier? Și totuși, în ceea ce privește inima și viața ta, în ochii lui Dumnezeu ești la fel ca fiul pierdut, trebuie și tu să te întorci din țara păcatului și a mizeriei, să vii acasă la Dumnezeu cu pocăință și credință. Drumul a fost lung, dar el s-a sculat și în pofida marii nevoi și a mizeriei, a venit acasă. Ce tare îi bătea inima când a pășit pe meleagurile patriei sale, când după ultima colină drumul a cotit și el a văzut din nou, de departe, casa tatălui! O, acum trebuia în curând să pășească în fața tatălui său, tatăl supărat. Dar iată, cine iese grăbit din casă? Cum fuge bătrânul – acesta-i tatăl; unde se grăbește oare? El fuge direct spre fiu, l-a îmbrățișat cu dragostea lui fierbinte și l-a sărutat printre lacrimi de bucurie și l-a strâns la inima lui. Atunci s-au revărsat lacrimi fierbinți de căință din ochii fiului și plângând cu suspine la pieptul tatălui, a spus: „Tată, am păcătuit împotriva ta și înaintea cerului; și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău.” De fapt, el își propusese să-l roage: „Fă-mă ca pe unul din argații tăi.” Dar n-a putut deloc să rostească aceste cuvinte, printre sărutările de dragoste ale tatălui. Iar acum, dragostea tatălui i-a dăruit haina cea mai bună și un inel de aur pe mâna lui. Curând după aceea ședea, îmbrăcat și gătit, cu frumusețe juvenilă, ca fiu la masa tatălui său; casa era plină de bucurie, cântec și joc, căci fiul pierdut fusese regăsit, copilul iubit i-a fost dăruit din nou tatălui, din groapa păcatului și a pierzării, pentru o viață nouă. Ceea ce-l împodobește atât de minunat, erau toate primite din harul fără plată al tatălui – venise acasă murdar, pătat, îmbrăcat în zdrențe; doar nu putea să-și croiască haine mai bune, a trebuit să vină cum a fost, dar de venit, **trebuia să vină**. N-a fost de ajuns să spună: „Mă voi ridica și voi merge la tatăl meu”, nu, el a trebuit să părăsească țara păcatului și a străinătății, el trebuia să-și întoarcă fața spre patrie. **Și s-a ridicat și a venit la tatăl său**. Aceasta este esența pocăinței, calea întoarcerii: întoarcerea de la lume și păcat, spre Dumnezeu. Apoi Dumnezeu ne dăruiește haina neprihănirii, puterea sfințirii și ocrotirii, viața nouă de copil al lui Dumnezeu. Dar fără pocăință, fără întoarcere, fără mărturisire și propria condamnare, nu putem ocupa locul de copil – noi trebuie să venim toți cu zdrențele și petele păcatului nostru la Dumnezeu, ca ceea ce suntem, păcătoși nerecunoscători, pierduți, care se recunosc nedemni de orice har. Apoi ne întâmpină nesfârșitul har al Tatălui și dragostea Lui în Hristos, care întrec orice pricepere omenească.

Nr. 9

„Intrați pe poarta cea strâmtă! Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află.” (Matei 7,13-14)

Acest cuvânt: „**intrați pe poarta cea strâmtă!**” sună ca un ordin scurt și clar, adresat oamenilor de către Domnul slavei. Noi soldații știm ce este un ordin și ce înseamnă să ascuți și să execuți ordine. Ordinul comandantului este suficient pentru a ne pune piciorul fără ezitare pe drumul cel mai greu. **Batalionul să cucerească acea tranșee!** Ce vorbă scurtă! Și grupa își așează tancurile și se înaintează. Ținta trebuie atinsă, chiar dacă pe drum mulți se scufundă-n moarte, până flutură steagul unde a stat dușmanul și stă acum piciorul învingătorului, de unde venea ploaia de gloanțe împrăștiată în toate părțile, a dușmanului. Da, sunt serioase asemenea ordine, care includ în cuvintele lor victoria sau înfrângerea, viața și moartea – totul depinde de

devotamentul și de ascultarea acelor, cărora le este adresat ordinul. – Ordinul de a trece prin poarta cea strâmtă și nu prin cea largă, pare a fi mult mai ușor decât acela de a lua cu asalt o tranșee. Și totuși, câți bărbați care, înfruntând moartea, asaltează tranșeea cu devotament și-și dau viața de bunăvoie pentru împărat și patrie, nu vor să împlinescă porunca de a trece prin poarta cea strâmtă, cu toate că au auzit-o și știu bine cine este marele Împărat care o rostește. Noi, cei care cunoaștem atât de bine datoria ascultării, pe care o considerăm ca pe o onoare a noastră în slujba pământească, de a fi ascultători – de ce suntem leneși și neascultători când vorbește Împăratul ceresc? Nu va pedepsi și El neascultarea, cu dreptate și adevăr dumnezeiesc, așa cum trebuie pedepsită neascultarea în rândurile noastre? Dar Domnul știe cât de slabi și orbi sunt oamenii cărora le vorbește, de aceea El nu Se rezumă la această poruncă scurtă, ci mai adaugă o avertizare: **„Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea.”** Când intri pe o poartă largă, pătrunzi prin ea cu ușurință, nu trebuie să lași jos ceea ce porți în spate sau în brațe. Prin poarta largă poți să iei cu tine toate păcatele tale; poți să introduci: pofta ochilor, pofta firii pământești, lăudăroșenia vieții. Și pentru că pe calea lată există multă societate veselă și chiar brutală, intri comod pe poarta largă atât cu glume și fleacuri, cât și cu blesteme și ură. Domnul, care ne vede dinainte calea până în veșnicie, știe ce ne așteaptă la capătul drumului nostru.

La capătul căii late este chinul veșnic, pierzarea veșnică, întunericul fără nădejde, flacăra a cărei durere nu sfârșește niciodată. De aceea stă Păstorul cel devotat și strigă puhoiului de oameni, care se revarsă peste pământ din generație în generație: **„Nu prin poarta cea largă! Aceasta este calea pierzării. Prin poarta cea strâmtă trebuie să mergeți, aceasta este calea vieții.”**

Dar deși El strigă așa, acolo stă și stăpânul întunericului și îi ademenește și îi înșală pe oameni; el încearcă să-i convingă că pe calea cea îngustă este așa de trist și de serios și așa de singuratic, iar pe calea lată este așa de vesel și de amuzant. Iar stăpânul minciunii ademenește mulțimea să-l urmeze. Dar ei nu găsesc decât fleacuri deșarte și o scurtă iluzie, iar dincolo de aceste lucruri, căința și pierzarea. Uneori vâlul de minciuni se rupe în două, încât poți vedea prin ruptura lui. Dacă un soldat tânăr, așa de plin de speranțe, a mers mai înainte pe calea păcatului și apoi a făcut datorii și apoi a delapidat bani sau și-a furat camarazii, iar apoi, disperat, în rușinea păcatului său și-a luat viața – și acum zace acolo tânărul mort, cu împușcătura în piept – cu viața pierdută, nădejdea pierdută pentru veșnicie! Ce priveriște! O, de-ar fi mers pe calea îngustă!

Dar oare ce spun aceia care trec prin poarta strâmtă și merg pe calea lată, de mână cu Mântuitorul? Că Domnul este credincios și răbdător având în vedere toată slăbiciunea noastră, că El ne poartă și ne ajută, ne iartă și ne păzește, un Păstor loial, care-și împlinește toate făgăduințele. Pe calea îngustă strigăm cu bucurie: **Domnul este Păstorul meu. Nu voi duce lipsă de nimic.** Bineînțeles că este ceva serios să treci prin poarta strâmtă, căci acolo înseamnă **să ne plecăm în pocăință înaintea lui Dumnezeu**, să aruncăm haina propriei dreptăți și virtuți, să devenim deschiși înaintea lui Dumnezeu cu tot păcatul nostru, **să ne întoarcem** la Dumnezeu oricărui har și să umblăm înaintea lui Dumnezeu cu smerenie, ca un păcătos iertat și să ne despărțim de lume și de pofta ei și de felul ei de a fi. Atunci nu mai putem să bem, să înjurăm, să dansăm, să glumim, să batjocorim cu ceilalți. Cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi. Atunci am devenit proprietatea lui Isus și trebuie să umblăm spre cinstea Lui și El trebuie să fie singurul Stăpân peste tot ce suntem și avem. Atunci va fi pace în inimă și soarele lui Dumnezeu va străluci, iar nădejdea și bucuria și apropierea lui Dumnezeu vor face inima noastră să fie veselă. Și la capătul drumului îngust se află **cetatea veșnică**, zidită la apa vieții, unde răsună veșnice cântări de laudă și unde nu sunt nici lacrimi, nici suferință, nici moarte; Dumnezeu va șterge acolo toate lacrimile din ochii copiilor Lui.

Prietene, și pentru tine este valabilă această poruncă: „Intră pe poarta cea strâmtă!” Fii ascultător; dragostea lui Dumnezeu este cea care te cheamă. Nu te duce pe drumul lat; mergi pe calea care duce la viață.

Nu ai de trăit decât o viață; trăiește-o pentru Isus, ca să câștigi viața veșnică. Ce ar fi dacă la capătul căii late ai găsi pierzarea și ar trebui să strigi: Este prea târziu! – Isus spune: **Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.**

Nr. 10

„Și Cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață eternă”. (Ioan 3,14-15)

Un popor mare, condus de Domnul Însuși, așa a pornit Israel să străbată pustia. Aflaseră deja multe despre minunata credincioșie și grijă a lui Dumnezeu. Din acele zile încoace, când El i-a condus prin Marea Roșie, ale cărei valuri care s-au prăbușit, au îngropat oștirea vrăjmașului care îi urmărea, Domnul zilnic S-a îngrijit de ei minunat, a trântit la pământ pe vrăjmașii lor, a avut răbdare cu păcatele lor.

Fără îndoială, pe de altă parte, Domnul a dat în mâna poporului Său, în urma rugăciunii, pe împăratul canaanean din Arad, până la distrugere, iar după această victorie, ei au plecat de la muntele Hor pe drumul spre Marea Roșie, pentru a ocoli țara Edomului. Acolo s-a iscat în poporul acesta care uită repede, cârtire din nerăbdare. Ei au cârtit că n-au ajuns la ținta promisă, iar poporul a vorbit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise, robul credincios al lui Dumnezeu, deoarece ziceau: „Pentru ce ne-ați făcut să ne suim din Egipt, ca să murim în pustiu acesta? Pentru că nu este pâine și nu este apă și ni s-a scârbit sufletul de această pâine proastă.”

Erau cuvinte de răzvrătire fățișă împotriva lui Dumnezeu; Dumnezeu a început cele zece porunci sfinte ale Lui cu cuvintele: „**Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău**, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei”. Dar acest popor răzvrătit L-a lepădat pe Dumnezeul lui. „Domnul a trimis șerpi înfocați în popor și au mușcat pe popor; și a murit mult popor în Israel. Și poporul a venit la Moise și a zis: ‚Noi am păcătuit, pentru că am vorbit împotriva Domnului și împotriva ta; roagă-te Domnului să îndepărteze șerpii de la noi.’ Și Moise s-a rugat pentru popor. Și Domnul a zis lui Moise: Fă-ți un șarpe înfocat și pune-l pe o prăjină. Și va fi așa: oricine este mușcat și-l va privi, va trăi. Și Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus pe o prăjină. Și a fost așa: dacă vreun șarpe mușca pe cineva, când el privea la șarpele de aramă, trăia.” (Numeri 21,1-9.) Ce tablou! Acest popor nerecunoscător în corturile lor, în tabăra întinsă! Peste tot șerpii distrugători, peste tot muribunzi, răniți! Nici un doctor, nici un leac! Atunci, în această nenorocire a înălțat Moise semnul șarpelui de aramă, iar strigătul harului lui Dumnezeu a străbătut tabăra: priviți șarpele de aramă și veți trăi! Nu trebuiau să facă nimic, nici nu puteau să facă ceva, numai să privească acolo, trebuiau și să accepte salvarea. Cine nu voia să privească acolo, trebuia să moară, să moară din propria lui vină. Dar cine privea acolo, găsea viața, fie că era aproape sau departe de șarpele de aramă, fie că era bătrân sau tânăr, bogat sau sărac, pentru toți exista salvare. Toată omenirea seamănă cu acest popor pribeag în corturile lor. Decăzuți de la Dumnezeu în păcate, bolnavi incurabili prin mușcătura de șarpe a lui satan, pentru moartea și pierzarea veșnică, - sortiți morții cu toate că trăiau și nimeni nu poate vindeca. Incapabili de orice bine, cu o inimă rea din tinerețea ei, ne grăbim în întâmpinarea judecății lui Dumnezeu. Toate leacurile descoperite de oameni, nu pot învinge otrava morții din venele noastre; nici intențiile bune, nici disciplina, nici privirea la marile modele omenești, nici instruirea, convertirea, nici avertismentul – un sigur lucru ne poate vindeca de blestemul și de pedeapsa păcatului: **privirea credinței la Isus, Fiul răstignit al lui Dumnezeu.** Nici noi nu putem să-

I aducem nimic lui Dumnezeu, decât păcatele noastre și o credință de copil. Noi avem toți nevoie de un Ispășitor iutor, în El găsim mântuire deplină, viața veșnică.

În timpul unei bătălii au fost duși laolaltă, într-un loc pentru pansat, sute de grav răniți și muribunzi, culcați de mâinile camarazilor pe paie, într-o șură sau o biserică sau la umbra unor copaci mai înalți. Se auzeau geamătul și icnitul și suspinul celor bravi, care și-au riscat bucuria și sângele și viața pentru împărat și patrie și au răscumpărat victoria. Multă suferință și nenorocire este în asemenea locuri ale durerilor și morții, dar chiar și aici mai există o nădejde pentru toți. Cine Îl cunoaște pe Mântuitorul și Îndurătorul său, Ispășitorul, care a murit la Golgota pentru noi, acela privește prin credință la Domnul înălțat și este salvat; el merge acasă, acolo unde nu mai sunt nici suferință, nici strigăt, nici lacrimi, ci bucurie veșnică, veșnice cântări de laudă, viață veșnică. Atunci, prin harul lui Dumnezeu, moartea se preschimbă în biruință și viață. N-am vrea toți să mergem astfel acasă când vom fi rechemați, fie afară, pe câmpul de luptă, sau acasă, la ai noștri? Privește la Isus, recunoaște dragostea care a murit pentru tine; trăiește și mori cu privirea credinței spre Cel răstignit!

Nr. 11

„A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui.”

(Ioan 1,11-12)

A venit la ai Săi!

Cine a venit? Isus a venit, Domnul slavei. Ioan mărturisește despre El, despre ființa și umblarea Lui pe pământ: „Noi am privit slava Lui, întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.” Acesta a venit pe pământul pe care l-a creat, dar n-a găsit nici un adăpost, nici un loc unde să-și culce capul, da, când a fost născut n-a găsit nici o casă, nici un pătuț; partea Lui a fost în grajd, în iesle.

El a venit la poporul Lui, pentru a le fi un Salvator, un Împărat al harului; dar în loc de coroana împărătească, a găsit coroana de spini; în loc de tronul împărătesc, locul de execuție și crucea; în loc de strigătul de devotament și chemarea mântuirii, urletul poporului: răstignește-L! da, a fost așa: „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit”. Și încă și azi este la fel. Isus Hristos este Domnul din care, prin care și pentru care sunt toate lucrurile (Romani 11,36) și în care există toate. Tronuri, domnii, stăpâniri, autorități, toate au fost create prin EL și pentru EL (Coloseni 1,16-17).

El dă oamenilor viață și pâine, El le zidește casa, El le dăruiește totul – dar pentru El, pentru slava Lui, lumea nu are recunoaștere. Lumea spune: nu vrem ca Acesta să stăpânească peste noi! Isus vine ca Stăpânitor și Împărat. El dorește ca inimile și voințele tuturor oamenilor să fie în proprietatea Lui și dorește ascultare. Dar oamenii își aleg alți stăpâni: unul slujește banului, altul proprietății, celălalt ambiției nemăsurate, al patrulea reputației înțelepciunii omenești, al cincilea distracției și vieții amuzante, iar un altul poftelor carnale și a simțurilor. Ei nu știu că în spatele tuturor acestora stă **satan**, vrăjmașul lui Isus. Este îngrozitor de grav să te gândești, că un om Îl respinge pe Isus, Însăși dragostea lui Dumnezeu și alege în locul Lui sticla de țuică sau curvia sau lauda neînsemnată a oamenilor sau o pungă de bani. În toate acestea este moartea, moartea veșnică și pe aceasta o aleg oamenii; el bea în slujba păcatului, în realitate otrava morții, iar apa vieții o varsă. Dar când harul lui Dumnezeu deschide inima și ochii, pentru a-L accepta pe Isus, Îndurătorul, atunci se face lumină în viață.

„Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu, celor ce cred în Numele Lui.”

Aici Ioan se referă la toți cei care au primit iertarea păcatului lor, pace fericită și o viață nouă în rănile lui Isus. Numărul lor era deja pe atunci o ceată mare, copii ai lui Dumnezeu, creștini adevărați.

Și numărul lor a crescut – și chiar dacă sunt puțini, un popor mic în marele puhoi de oameni, totuși acești copii ai lui Dumnezeu sunt un popor mare, care L-au primit în viața lor pe Isus, ca Împărat al lor, ca Stăpân unic, care murind au mărturisit veseli, că au găsit în Isus viața veșnică.

Să devii și tu un copil al lui Dumnezeu, acceptă-L pe Isus în inima ta, iubitul meu camarad!

Nu te gândi că atunci n-ai fi un soldat viteaz, cutezător, dacă-L omagiezi pe Împăratul cerului.

O, abia atunci vei fi un luptător bun, curajos, spre cinstea Dumnezeului tău. Știu un ofițer tânăr, devotat, care în 1870 a venit și el în companie, un copil al lui Dumnezeu, care se ruga. A mers brav în fața companiei lui în ziua luptei de la Weissenburg; și din nou în 6 august, la Woerth. Mai întâi, compania a respins, la Sauerbach, atacul francezilor, apoi a înaintat către pădurea ocupată de dușman. Acolo l-a nimerit glonțul mortal în abdomen. Atunci l-a însărcinat pe un camarad cu vestea: „Spuneți-i soției mele, că am murit în credința neclintită în Domnul și Mântuitorul meu.” Apoi a fost dus la moara din Gunstedt, a fost culcat într-o încăpere a morii și acolo a adormit în pacea lui Dumnezeu. **Un creștin și un viteaz.** Acesta L-a acceptat pe Împăratul său ceresc, a primit putere și har să devină un copil al lui Dumnezeu, să creadă în Numele lui Isus, de aceea a mers în pace pe calea victoriei și a morții.

Așa că du-te și tu și fă la fel!

Nr. 12

„Un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; și-I vor pune numele: Minunat, sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii.” (Isaia 9,6)

Când se ține această predică, este vremea Crăciunului și se aprind mulți pom de Crăciun, se coc multe prăjituri festive, sunt trimise multe pachete cu daruri.

A fost frumos atunci în Franța, când în țara dușmanului, peste tot unde erau germani, s-au aprins pomii de Crăciun; când la compania de avanpost din fața Parisului, într-o casă franțuzească părăsită, căpitanul a spus oamenilor săi un cuvânt de dragoste cordială la pomul de Crăciun și despre patria îndepărtată, despre tată și mamă, despre soție și copii. Atunci chiar au curs câteva lacrimi în barba blondă a unuia și a altuia, care s-au gândit la copiii lor de acasă. Da, copiii de atunci acum sunt de mult mari, și-au terminat deja armata și câte un tată, care purta pe atunci barba blondă, are acum una căruntă, iar un altul este de mult culcat la ultima odihnă.

Dar mesajul Crăciunului este încă același și el vestește că Domnul slavei, Isus, a venit pentru a ne face pe noi, păcătoșii pierduți, copii mântuiți ai lui Dumnezeu. **Iar Cel care a fost născut în grajdul din Betleem, pentru a deveni, da, a deveni Mântuitorul tău, este Domnul Domnilor!**

Pe atunci slava Lui a fost ascunsă față de lume, numai păstorii de pe câmp au putut s-o privească, atunci când îngerul lui Dumnezeu a venit și a spus: „Nu vă temeți, pentru că iată, vă aduc o veste bună, de mare bucurie!” și apoi când deodată, o mulțime de oaste cerească a început să intoneze marea cântare de laudă: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!”

Dar acum slava lui Isus și nesfârșita lui dragoste dumnezeiască a devenit evidentă pentru toată lumea. În toate limbile pământului este pronunțat Numele Lui și vestită gloria Lui. Mărturia despre El, că El este Fiul lui Dumnezeu, că este Domnul și singurul Salvator al lumii pierdute în păcat, aleargă peste tot pământul.

Dar că El Se numește și este: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Viteaz, Părinte al eternității, Domn al păcii, aceasta vei afla când Îl vei accepta.

Tu trebuie să afli că El îți cârmuiește viața cu **sfaturi minunate** și o poartă cu ajutor minunat. Trebuie să afli că-ți dă **putere** nu numai să împlinești datoria cea mai grea, ci să fii victorios în lupta împotriva păcatului, împotriva oricărui păcat, chiar și al aceluia pe care niciodată nu l-ai putut birui, care te-a dus iar și iar la cădere. Isus vrea să fie în tine Cel victorios, victorios și viteaz. El vrea să cucerească și să elibereze inima și viața ta, să domnească peste tine, să-ți călăuzească și să-ți păzească drumurile cu **devotament de Tată** și vrea să fie pentru tine un **Domnul al păcii**. Trebuie să se facă pace în inima ta, căci conștiința ta trebuie să ajungă la odihnă - ce har! Toate păcatele vieții tale, cele cunoscute și cele necunoscute, săvârșite intenționat și prin omisiune, cele cu vorba, cu fapta și cu gândul, toate păcatele vieții tale vor fi iertate și toate grijile tale vor fi potolite. N-ar trebui atunci să fie pace?

Da, îngerii au spus, într-adevăr: „Pace pe pământ!” Oare de ce nu s-a făcut pace pe pământ, nici o pace în inimile oamenilor? De aceea, pentru că nu L-au primit pe Domnul păcii, Cel născut în acea noapte. Primește-L tu și vei afla cine este. Da, tot ce include în el minunatul lui Nume, va fi al tău și împreună cu copiii lui Dumnezeu care L-au aparținut și L-au slujit, să-L lauzi și tu la sfârșitul vieții tale și în veșnicie, că El a fost pentru viața ta ceea ce a făgăduit: **Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Viteaz, Părinte al eternității, Domn al păcii!**

Nr. 13

„Domnule, lasă-l și anul acesta, până voi săpa în jurul lui și îi voi pune gunoi; și dacă va face rod, bine, dacă nu, după aceea îl vei tăia.” (Luca 13,8-9)

În anul 1895 ai stat în fața vreunui mormânt? Ai și privit prin mormânt în veșnicie?

Veșnicia este ceva serios, căci oamenilor le este dat să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata. Am văzut mulți oameni în anul acesta, pășind în urma sicriilor. Dar ei n-au luat lucrul acesta în serios; ei purtau în spatele sicriului aceleași conversații deșarte ca de obicei și nu păreau să mediteze la faptul cum de ei mai merg în urma sicriului trăind, în loc, bunăoară, să zacă morți în sicriu. Au trecut doar câteva zile de când cel care acum era mort, umbla cu ei viu și părea să aibă înaintea lui încă un drum lung. Oare de ce a fost retezat firul vieții aceluia, dar al tău încă a fost păstrat? La această întrebare răspunde Domnul.

Va să zică, în Siloam se prăbușise un turn și a omorât 18 oameni. Domnul a spus că aceștia 18 n-au fost mai răi decât toți locuitorii Ierusalimului – numai harul lui Dumnezeu a ocrotit viața celorlalți, ca să mai aibă timp să se întoarcă și să se pocăiască. Atunci Domnul a spus această pildă: „Cineva avea un smochin plantat în via sa. Și a venit și a căutat rod în el, dar n-a găsit. Și i-a zis viticultorului: „De trei ani vin și caut rod în acest smochin și nu găsesc: taie-l; de ce cuprinde și pământul degeaba?” Dar el, răspunzând, îi spune: „Domnule, lasă-l și anul acesta, până voi săpa în jurul lui și îi voi pune gunoi; și dacă va face rod, bine, dacă nu, după aceea îl vei tăia.”

Smochinul ești tu, camarade, sădit în via lui Dumnezeu, născut în creștinismul Său. Ai adus deja rod Dumnezeului tău? Poate spune Dumnezeu despre tine: „Am sădit acum 22 de ani acest smochin” și alături Dumnezeu pronunță numele tău, iar ochii Lui se opresc asupra ta. Poate spune despre tine: smochinul ar fi trebuit să înceapă deja de acum opt ani să aducă rod, dar n-a adus nici unul. N-am găsit în el nici pocăință, nici credință, nici dragoste, nici adevăr, nici ascultare, nici venerație. Smochinul a fost mereu bolnav prin plante necurate crescute la rădăcină, tulpină și frunze. Am găsit în el vorbe rele și obraznice, minciuni, cuvinte

defăimătoare, gânduri imorale, poftă necurată, aparență falsă și nerecunoștință. Și când l-am privit la începutul anului 1895, nu adăugase nici un rod. Pe atunci am vrut să-l dobor, trebuia să moară, căci orice osteneală cu el a fost zadarnică. Dar Isus a ridicat mâinile Lui străpunse pentru tine și a spus Tatălui: Doamne, mai lasă-l și anul 1895; vreau să mai sap în jurul lui și îi voi pune gunoi; dacă el – adică tu – va aduce rod? Și atunci anul 1895 a adus de toate pentru tine. Câte nu s-au petrecut în anul acesta? Poate ți-ai îngropat tatăl sau mama sau prietenul? Sau ai fost salvat dintr-o primejdie de moarte evidentă? Sau ai trecut printr-o boală grea sau ai primit binecuvântări deosebite? Toate au fost de la Domnul, el a săpat în jurul tău și ți-a pus gunoi cu dragoste și tristețe; El a trimis binecuvântare și încercări, raze de soare și furtună, pentru a-ți pregăti inima, ca să devii un smochin purtător de rod. Poate încă n-ai lăsat anul să treacă prin fața memoriei tale. Lasă-le să mășăluiască pe dinainte acele 365 de zile, de care harul lui Dumnezeu te-a lăsat să ai parte. Fă odată cum face colonelul tău când regimentul mășăluiește pe dinaintea lui în pas de paradă, unde fiecare trăsătură este privită cu atenție. Cum stă atunci treaba cu direcția și cu atitudinea și cu privitul în ochii superiorului?

A fost cursul zilei tale orientat către veșnicie, atitudinea ta a fost spre cinstea lui Dumnezeu, marșul tău a fost nestingherit înaintea și ochii tăi ațintiți în ochii lui Isus?

Poate nu-ți place să-ți inspecțezi zilele așa; dar fie că-ți place, fie că nu, ochii lui Dumnezeu privesc fiecare din zilele tale cu o privire cercetătoare.

Într-o companie se poate, ce-i drept, să ascunzi un soldat împiedicat, stângaci, în rândul al doilea, așa, spre aripa stângă, încât să mășăluiască împreună cu ceilalți, fără să bată la ochi; - dar lucrul acesta nu-l poți face cu zilele păcatului și a neloyalității față de Dumnezeu; El le vede și le pătrunde cu privirea pe toate.

Ei, deci dacă în 1895 n-a fost **nimic** cu adusul rodului, - atunci poate pentru 1896 îți este pus la tulpină toporul morții? Prietene drag, nu te gânde: sunt sănătos și puternic, pe mine nu mă neliniștește nimic. Lasă Cuvântul lui Dumnezeu să ajungă la inima și la conștiința ta, întoarce-te la Dumnezeu, să devii un pom roditor. Este totuși un an de îndurare, cel care începe pentru noi; Domnul chiar ne promite că îndurarea Lui este nouă în fiecare dimineață (Plângerile lui Ieremia 3,23). Apucă deci harul lui Dumnezeu cu o inimă pregătită pentru pocăință și pune-i noului an titlul: **În căile lui Dumnezeu, spre cinstea lui Dumnezeu!**

Nr. 14

„Încredințează Domnului calea ta și încrede-te în El și El va lucra.” (Psalmul 37,5)

Încredințează ale tale căi
Și ce inima-ți mârșănește,
Celei mai sincere-ngrijiri,
Celui care cerul cârmuiește!

Cel ce pentru nori, văzduh și vânt
Croiește drumuri, curs și căi,
Va găsi o cale pe pământ,
Pe care pot să meargă pașii tăi!

Acesta este începutul minunatei cântări pe care Paul Gerhardt a compus-o în vremuri grele de încercare, pe acest verset din Psalmul 37. Pentru că era un ucenic devotat al lui Isus, s-a adăpat

din profunzimea Cuvântului lui Dumnezeu și a dăruit multora în zilele necazului lor: mângâiere, nădejde și putere nouă, prin strofele cântării sale.

Cântarea aceasta este în cărțile noastre de cântări și majoritatea dintre noi am învățat-o la școală; oare am și ținut-o minte? Este mângâietor dacă știm să ne îmbărbătăm într-o vreme grea, în ore lungi, pe noi și pe ceilalți, cu o asemenea cântare.

Psalmul 37 este un Psalm al lui David, care a fost un războinic al lui Dumnezeu, care L-a cunoscut pe Dumnezeul său din tinerețea lui. El însuși povestește din vremea tinereții lui, pe când păștea oile tatălui său: „Au venit un leu și un urs și au răpit un miel din turmă. Și am ieșit după el și l-am lovit și l-am scăpat din gura lui; și când s-a ridicat împotriva mea, l-am apucat de falcă și l-am lovit și l-am ucis. Robul tău a ucis și pe leu și pe urs.” (1 Samuel 17,34-35.) Și apoi a adăugat cu siguranța credinței: „Domnul care m-a scăpat din laba leului și din laba ursului, El mă va scăpa din mâna filisteanului acestuia.” Astfel a mărturisit David că numai harul și puterea lui Dumnezeu au fost cele care i-au dat victoria și că fără Domnul n-ar fi putut face nimic.

El a fost înălțat de la meseria lui de păstor, la tronul împărătesc, prin puterea lui Dumnezeu, dar drumul acesta a străbătut vremuri grele. Urmărit ani întregi de împăratul Saul, căruia i-a slujit cu credincioșie, David a fost în pustie și prin străini, adesea amenințat cu moartea și de multe ori neștiind o cale de ieșire. Dar Domnul l-a păzit și l-a salvat din toate și l-a dus la ținta făgăduită. Da, David a fost un om de război viteaz și adevărat, el a privit în ochii dușmanului probabil în mai mult de 100 de lupte și a știut ce înseamnă să mergi la război împreună cu Dumnezeu. El a învățat să aibă încredere în Dumnezeu chiar și în ziua mohorâtă și să nu se rătăcească atunci când căile lui Dumnezeu trec prin adânc.

De aceea este David o pildă minunată pentru un soldat creștin. Nu în zilele de fericire, când toate merg bine și ca pe roate, sunt recunoscuți și încercați cei loiali, ci în vremuri grele, când chiar un dușman nedrept are victoria și succesul. Tocmai despre aceasta vorbește Psalmul 37: „Rămâi liniștit în Domnul și așteaptă-L cu răbdare. Nu te mânia din cauza celui care prosperă în calea lui, din cauza omului care-și împlinește intențiile rele.” (v.7). Aceasta a aflat-o și Paul Gerhard și a exprimat-o încântarea lui:

Sărmane suflete, nădăjduiește,
Nădăjduiește și fii neclintit!
Dumnezeu din groapă te izbăvește,
În care durerea te-a chinuit.

Cu mare har din ea te va urni,
Așteaptă numai timpul. căci el va veni;
Atunci soarele deja vei zări,
Al celei mai frumoase bucurii!

Sus, sus, durerii și grijilor tale
Adio, noapte bună le urează!
Să plece, să dispară tot din cale,
Ce inima tulbură și-ntristează!

Doar nu ești tu regentul, suveranul.
Căruia să conducă îi revine;
Dumnezeu, El este Suveranul,
Și El conduce totul foarte bine!

Da, pot veni și pentru noi vremuri, când avem nevoie de asemenea cuvinte de putere și răbdare. Atunci un creștin trebuie să stea neclintit, vesel și tare. Oare cunoști povestea despre

generalul de husari, Hans Joachim von Ziethen? Cum noaptea, la focul de tabără, în vremuri de nenorocire, și-a consolat împăratul și a vorbit prin credință: Aliatul nostru, acolo sus, nu ne va părăsi. Acest Ziethen era un copil al lui Dumnezeu, care se ruga; el Îl cunoștea pe Mântuitorul lui, de aceea era tare. Este un privilegiu prețios să-L ai ca aliat pe Creatorul cerului și al pământului, da, ca Tată.

Dar oare slujești tu acestui Dumnezeu mare, credincios, Creatorului tău, ca un copil al Lui, care se poate lăuda cu făgăduințele lui Dumnezeu? Aparții tu poporului lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos? Psalmii din care este luat acest cuvânt minunat, sunt cântări ale poporului lui Dumnezeu. Nu poți să apuci făgăduințele lui Dumnezeu, dacă nu-I slujești lui Dumnezeu.

Inima de Tată a lui Dumnezeu este deschisă pentru **toți** oamenii, El Și-a întins brațele către **toți** oamenii, pentru **toți** L-a dat la moarte pe Isus, singurul Său Fiu, ca **toți cei care cred în El** să nu fie pierduți, ci să primească filiațiunea lui Dumnezeu și viața veșnică. Dar nu toți oamenii acceptă harul și dragostea lui Dumnezeu. Câți din cei care sunt chemați la Isus, nu-L disprețuiesc și nu-L resping! Crezi în Isus ca în Domnul și Salvatorul tău? A devenit Isus Împăciuitorul și Împăratul tău? Mergi tu pe drumul tău cu mărturisirea buzelor tale și a vieții tale, că Isus este Îndurătorul și Soarele tău, că Cuvântul Lui este pentru tine mai presus de toate cuvintele omenești, că vrei să fii ascultător de El în toate lucrurile, pentru că El te-a salvat cu sângele și moartea Lui? Atunci fii vesel și tare, atunci este valabil pentru tine acest mare cuvânt: **Încredințează Domnului calea ta și încrede-te în El și El va lucra.**

Nr. 15

„Este bunătatea Domnului că nu suntem nimiciți de tot, pentru că îndurările Lui nu se sfârșesc. Ele sunt noi în fiecare dimineață; mare este credințioșia Ta! ‚Domnul este partea mea’, zice sufletul meu; de aceea îl voi aștepta.”

(Plângerile lui Ieremia 3,22-24)

De aceea este acest cuvânt deosebit de prețios, pentru că ne pune în fața ochilor, nouă, oamenilor slabi, multilateral păcătoși, marele adevăr că îndurarea lui Dumnezeu, care este mai înaltă decât cerul, ne este dăruită înnoit în fiecare nouă dimineață, în toată plinătatea ei.

De câte ori n-am greșit în viața noastră și n-am căzut în tot felul de păcate, am uitat binefacerile și îndurările lui Dumnezeu și am abuzat de ele ca niște fii nerecunoscători; dar cu toate acestea: odată cu dimineața cea nouă, infinitul bunătăților și îndurărilor lui Dumnezeu este pentru noi atât de nou, ca și când n-am fi primit niciodată binefaceri și binecuvântări de la Dumnezeu.

Cât de mare este valoarea unei dimineți noi! Ea să ne fie prin harul lui Dumnezeu, de fiecare dată un nou început. Mulți au adormit deja, care au avut multe și felurite planuri pentru mâine și pentru zilele următoare, dar nu s-au mai trezit și din somnul lor au adormit dincolo, în somnul morții. Dar dacă ne trezim sănătoși, este zilnic un dar dumnezeiesc. Dumnezeu întrețese viața omenească cu imagini din veșnicie.

Când seara apune soarele, când lucrul zilei s-a sfârșit, când dezbrăcăm hainele și culcăm trupul la odihnă – o imagine a decesului. Când somnul ne răpește lucrurilor vizibile, ochii noștri nu văd, urechile noastre nu aud și buzele noastre nu vorbesc, în timp ce trupul nostru așteaptă întins până ce ne cheamă o nouă zi – o imagine a morții. Când noaptea zboară, soarele răsare în măreția lui și omul se trezește din somn, pentru a privi în lumina unei zile noi – o imagine a învierii.

Ba mai mult, Dumnezeu vorbește prin aceste lucruri palpabile și vizibile, o limbă serioasă despre lucrurile veșnice, iar Cuvântul Său și Duhul Său cel sfânt ne învață să înțelegem limba Tatălui nostru ceresc.

Deci dacă este așa de serios cu mersul la culcare și cu trezitul, atunci ar fi bine să ne cercetăm corect propria viață în acest sens. Noi umblăm în fața Dumnezeului atotștiutor, prezent. „Doamne, Tu m-ai cercetat și mă cunoști, Tu știi când mă așez și când mă ridic, de departe îmi pătrunzi gândul. Tu știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele. Încă nu-mi ajunge cuvântul pe limbă și iată, Doamne, Tu îl cunoști în totul.” (Psalmul 139,1-4) Fiecare dintre noi are în fiecare seară de dat socoteală lui Dumnezeu. Noi Îi aducem și îi mărturisim păcatele noastre, iar Dumnezeu ni le va șterge și plăti cu sângele lui Isus și ne va dărui pacea Lui, ca noi să putem adormi ca niște copii împăcați. **Așa ar trebui să fie! Este așa?** Adormim noi în pacea lui Dumnezeu? Ah, ce mulți care Îl cunosc pe Domnul și Mântuitorul lor, sunt neloiali și superficiali în lucrul acesta, încât ei nu adorm în pacea lui Dumnezeu, ci cu multă vină neiertată și cu inima plină cu gânduri lumești, pofte, griji și planuri. Și ce să spunem despre aceia care adorm cu gânduri rele de răzbunare, de ură, de poftă carnală, de lăcomie de bani, fără să le pese de **Acela** prin a Cărui atotputernicie și har, viața lor este ocrotită pentru o nouă zi?

Este foarte normal și o experiență pe care o poate face fiecare pentru sine însuși, că zilnic, după trezire, gândurile se întorc la ceea ce ne-a preocupat seara, ultima dată înainte de a adormi.

De aceea spune Psalmul 63,6: „Când mă culc, mă gândesc la Tine; când mă trezesc, vorbesc despre Tine.”

Un creștin ar trebui să adoarmă întotdeauna așa cum spune David: „Mă voi culca și voi dormi în pace, pentru că numai Tu, Doamne, mă faci să locuiesc în siguranță.” (Psalmul 4,8). Atunci tot așa, se va trezi, în Domnul, în pace, la o nouă zi.

Cine își începe astfel ziua, acela va spune cu smerenie: „Este bunătatea Domnului că nu suntem nimiciți de tot, pentru că îndurările lui nu se sfârșesc;” ele s-au înnoit și în această nouă dimineață; credințioșia lui Dumnezeu este mare, nesfârșit de mare și acest Dumnezeu atotputernic, nespus de credincios, este partea mea de moștenire, Ajutorul meu, Salvatorul meu; de aceea voi nădăjdui în El, numai în El și în nimeni altul.

Atunci vom fi bine pregătiți de moarte cu fiecare nouă zi, oriunde am fi. Vom ști că: Domnul m-a așezat aici, Domnul îmi va da putere să fiu loial, cu bucurie spre cinstea Lui. Noi, când adormim în cazarmă, ceea ce poate ne pare străin în primele zile, - Domnul vrea să ne facă inima veselă în fiecare zi, ca să-i putem înviora și înveseli și pe alții. Dar atunci nici nu vrem să trecem sub tăcere, cine este statul-major și soarele nostru; vrem să ne plecăm liniștiți genunchii și lângă patul de cazarmă, iar la trezire și la adormire, pe salteaua de paie, să-l privim în ochi pe Mântuitorul nostru.

Apoi, când mergem la manevră, Domnul să meargă cu noi sub fiecare acoperiș, sub care ne duce drumul nostru, iar îndurarea Lui să ne păzească, astfel ca binecuvântarea Lui și pacea Lui să meargă cu noi. Iar când Domnul ne duce afară, în fața dușmanului și ne deșteptăm în bivuac, pentru a merge la luptă, inima noastră va fi veselă în pacea lui Dumnezeu și atunci putem să cântăm, cum odinioară s-a cântat într-un batalion al bătrânului Fritz, în marșul de înaintare spre bătălia de la Leuten:

Fă să fac cu hărnicie,
Ceea ce-mi revine mie,
La care meseria mea,
Mă duce în poziția mea.

Fă să pot să o fac bine,
Atunci când trebuie s-o fac;
Și dacă reușesc s-o fac,
Fă să izbutească bine!

Nr. 16

„Dar vă spun că de orice cuvânt nefolositor pe care îl vor rosti oamenii, vor da socoteală în ziua judecării. Pentru că din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi condamnat.” (Matei 12,36-37)

„Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău. Pentru că Domnul nu va socoti nevinovat pe cel care va lua în deșert Numele Său.” (Exod 20,7.) Această poruncă sfântă a lui Dumnezeu, am învățat-o toți din tinerețe, dar din nenorocire am încălcat-o. Exclamațiile și afirmațiile ca o formă de jurământ: „Pe Dumnezeul meu!” „Zău!” „Doamne Isuse!”, în majoritatea cazurilor rostite necontrolat, ca și când n-ar fi nimeni acolo care să le audă, sunt păcat și dezonoarea Numelui sfânt al Dumnezeului nostru. Unii cred că dau vorbirii lor mai mult prestigiu și greutate, dacă amestecă acele expresii cu înjurături. Eu însumi am întâlnit soldați, care au rostit nehibzuit acest cuvânt îngrozitor: „Să mă trăsnească Dumnezeu!” Sau: „Să mă ia dracu’!” Domnul spune: „Dar vă spun că de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor rosti oamenii, vor da socoteală în ziua judecării. Pentru că din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi condamnat.” (Matei 12,36-37).

Deci cuvintele nu sunt un sunet care se împrăștie repede, ci cuvintele sunt puteri cu consecințe, efecte ale inimii și voinței noastre, pe care le vom regăsi în veșnicie. Oare nu știm lucrul acesta din noi înșine? Nu iese brusc la suprafață din amintirea noastră un cuvânt pe care l-am auzit, un cuvânt rău, care ne ademenește la păcat sau un cuvânt bun, care ne îndeamnă la căință și adevăr și ne împinge la fapte, influențează deciziile vieții noastre, direcția voinței noastre? Nu cuvintele rostite, scrise, tipărite au dat naștere la cele mai mari mișcări și fapte eroice, ca și la cea mai mare nenorocire, disperare și ruină? Prin puterea cuvântului oamenii au fost îndemnați la cele mai înalte fapte de devotament și dragoste jertfitoare și prin puterea cuvântului popoarele au fost păgubite de cele mai prețioase bunuri și binecuvântări. Da, prin cuvântul lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, păcătoșii pierduți devin copii mântuiți, salvați, binecuvântați ai lui Dumnezeu, iar prin cuvântul lui satan: „Oare așa a spus Dumnezeu?” au venit păcatul și moartea în lume. Prin cuvinte satanice, îngâmfate, ostile lui Dumnezeu, și astăzi oamenilor li se ia fericita credință de copii, pe care părinți evlavioși au sădit-o în inimile lor. Da, cuvintele au o însemnătate veșnică, spre mântuire sau spre blestem. Despre gravitatea, responsabilitatea și primejdiile cuvintelor păcătoase, vorbește un capitol întreg al Sfintei Scripturi, al treilea al epistolei lui Iacov.

Un creștin care Îl cunoaște pe Mântuitorul lui, trebuie să ceară zilnic ca Domnul să-i păzească vorbele, cele rostite și cele scrise, ca să fie păzit în tot adevărul, smerenia și dragostea. În fața lumii, oamenii care pot să povestească tot felul de lucruri vesele și interesante, sunt iubiți și bine văzuți. Dar cuvântul lui Dumnezeu avertizează și spune: „În mulțimea vorbelor nu lipsește păcatul, dar cine își stăpânește buzele, lucrează înțelept!” (Proverbe 10,19). Fii odată atent în cercul tău de camarazi, când unul a povestit o istorioară veselă, poate foarte nevinovată și curată, numai că toți au ajuns să râdă foarte veseli. Atunci nu durează mult și al doilea povestește altă istorioară, al treilea încă una, iar acelea nu mai sunt atunci nevinovate, ci se povestește fie în dezavantajul unuia care nu este de față și nu se poate apăra, fie se fac glume cu acela care este imoral sau vulgar. „Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău!” (Levitic 19,16.) „Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților!” (Iacov 4,11.) „Pe cel care-l vorbește de rău în ascuns pe aproapele său, îl voi nimici.” (Psalmul 101,5.)

Dacă vrem să fim creștini, trebuie să-i apărăm și să-i scuzăm pe cei absenți. Și nici nu trebuie să râdem cu ei când lucruri imorale, păcătoase sunt tratate ca povestiri vesele. Prin cuvintele noastre sau prin ieșirile noastre, noi avem de dat mărturie, că noi cunoaștem și cinștim sfintele porunci ale Mântuitorului nostru. „Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți”, spune Domnul „și nu atingeți ce este necurat.” (2 Corinteni 6,17.) Și acolo unde se vorbește prin spate despre

superiorii noștri, când sunt acuzați sau judecați, trebuie să intervenim pentru aceștia, căci: „Orice suflet să fie supus autorităților care sunt mai presus de el. Pentru că nu este autoritate decât de la Dumnezeu și cele care există, sunt rânduite de Dumnezeu.” (Romani 13,1.)

Există oameni care seamănă intenționat ură și discordie, care au bucuria aceasta, de a turna gaz peste foc, de a aprinde dușmănia, prin aceea că duc vorbele rele de la unul la altul. Aceștia sunt în sine, pur omenește priviți, de disprețuit, sunt otravă, mai ales în armata noastră, pentru că ei subminează camaraderia. Un creștin se ține departe de asemenea oameni. El merge pe drumul lui vesel, ca un copil, dacă Îl urmează pe Mântuitorul lui; el nu întreabă ca un sclav temător: „Am voie acum să spun aceasta? Am voie să spun lucrul acesta?” ci călăuzit și păzit prin harul lui Dumnezeu, poate fi vesel împreună cu cei veseli. Pentru că inima lui este fericită, poate fi o binecuvântare pentru alții și cunoaște marele criteriu al Stăpânului său pentru toată purtarea, vorbirea și tăcerea: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de cinstit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.” (Filipeni 4,8).

Ajută-mă mereu să vorbesc,
Ceva prin care să biruiesc!
Fă ca nici un cuvânt prostesc,
Cu buzele să nu rostesc!

Și dac-atunci în slujba mea,
Totuși trebuie să spun ceva,
Dă cuvintelor puterea
Și greutatea, fără a-ntrista!

Nr. 17

„Și Naaman, căpetenia oștirii împăratului Siriei, era un om mare înaintea stăpânului său și mult onorat, pentru că prin el dăduse Domnul eliberare Siriei; și el era un bărbat puternic și viteaz, un lepros.” (2 Împărați 5,1)

Căpetenia oștirii, noi am spune „mareșalul” împăratului Siriei, era un războinic excelent și puternic; vitejia și loialitatea lui au făcut mare puterea patriei sale; de aceea l-a și onorat mult recunoscătorul lui împărat. Naaman a obținut toate lucrurile după care tânjește inima unui soldat brav: încrederea suveranului său, rangul cel mai înalt și puterea cea mai mare în armată, strălucire și bogăție. El a putut să pornească în călătorie cu un convoi întreg de cai și care și cu escortă mare și a luat cu el zece chintale (talanți) de argint și șase mii de bucăți de aur și zece schimburi de haine, (v.5 și 9).

Dar la toată această strălucire și fericire, Dumnezeu i-a dat acestui bărbat sus-pus, o grea suferință: era lepros. Lepra, o boală îngrozitoare și contagioasă, se mai găsește și azi în unele țări, în aceeași formă ca atunci, și anume, în nord-estul Siberiei. Boala, începând cu răni mici, nesănătoase, la una din părțile corpului, se extinde la tot membrul atacat, care treptat putrezește și cade. Fotografiile unor asemenea bolnavi nefericiți, care au fost făcute în ultima vreme, arată imagini îngrozitoare ale suferinței; brațe de la care au căzut toată mâna sau degetele, picioare de la care a căzut laba, fețe distruse complet de boală. Dar mai rău, mai jalnic decât boala și durerea trupului, este excluderea bolnavilor din familia lor, din orice comunitate de viață. Mamele sunt despărțite de copiii lor, bărbații sunt despărțiți de soțiile lor. Și Sfânta Scriptură ne istorisește câți sărmani leproși în afara cetăților și satelor, adăpostiți în case izolate, Îl chemau de departe în ajutor pe Mântuitorul care trecea pe acolo.

Și Naaman a trebuit să-și lase casa, soția și serviciul din cauza bolii; se pare că din cauza prestigiului său i-a fost trecută cu vederea boala lui încă în stadiu incipient. Dar el și soția lui și slujitorii și slujnicele lui, vedeau apropiindu-se ziua când boala care avansa, îl va sili să plece din slujba împăratului său și din casa sa, ca apoi singur și evitat, să înfrunte o moarte chinuitoare. Ce suferință! O, în fața acestei suferințe n-au putut să-l ajute toate onorurile și comorile, gloria și puterea lui. Nici un medic nu-l putea ajuta – boala era și este incurabilă pentru știința omenească. Numai Unul o poate vindeca, Dumnezeu; nimeni nu știa nici un remediu pentru Naaman, nici la curte, nici în oștire. Dar acolo era o copilă din Israel, o copilă din poporul lui Dumnezeu; ea știa un om care să-l ajute. Ea fusese luată prizonieră și ajunsese ca sclavă în casa lui Naaman. Ea știa despre un om al lui Dumnezeu din patria ei, despre proorocul Elisei, care făcea minuni mari și minunate în Numele Domnului. Și ea i-a spus stăpânei ei, iar aceasta i-a spus soțului ei, iar el a spus împăratului. Și astfel împăratul a permis plecarea comandantului oștirii și i-a dat o scrisoare de însoțire către împăratul lui Israel. Astfel a venit Naaman cu alaiul lui strălucitor, după ce i-a înmănat împăratului lui Israel scrisoarea stăpânului său, în fața casei lui Elisei, care știa de mult cine trebuia să vină, prin descoperirea lui Dumnezeu. Și Elisei a trimis un sol să-i spună: „Mergi și spală-te de șapte ori în Iordan și carnea ta își va reveni”. Dar Naaman, bărbatul mândru și distins, a fost profund rănit din cauza acestei vești. El crezuse că proorocul va ieși la el și va chema Numele Domnului, va atinge cu mâna lui locul bolnav de pe trupul său, pentru a-l vindeca în felul acesta. De ce să mă scald în Iordan? Nu există în țara mea, la Damasc, râuri mai minunate ca acesta? Așa a strigat și s-a întors și a plecat cu furie. Dar printre slujitorii lui erau bărbați devotați și cu judecată, care l-au calmat și l-au îndemnat să vrea să fie ascultător de solia proorocului. În afară de aceasta, slujitorii lui i s-au adresat: „Părinte!” Ce frumos este când un bărbat așa de sus-pus, este înconjurat cu atâta dragoste și devotament și cât de binecuvântată a fost aici dragostea și devotamentul! Căci Naaman a urmat sfatul lor bun și a coborât la râul care era aproape și s-a scufundat de șapte ori în Iordan; atunci carnea lui s-a făcut cum este carnea unui băiețel și a devenit curat.

Deci se petrecuse o minune a harului lui Dumnezeu, iar Naaman a și înțeles lucrul acesta. El s-a întors la casa proorocului cu toată suita lui, a pășit în fața lui și a spus: „Iată, acum cunosc că nu este Dumnezeu pe tot pământul decât în Israel.” Și el a promis să nu mai aducă jertfă altor dumnezei, decât Domnului. Inima lui Naaman mai era îngreuiată pentru un lucru. El știa că acasă i se va cere să meargă cu împăratul în templul idolului Rimon. El recunoștea că acesta este un lucru reprobabil pentru un adept al Domnului. Dar Elisei știa că Domnul va ajuta în toate greutățile și l-a lăsat să plece cu vorbele de despărțire: „Mergi în pace!” (2 Împărați 5,19.) Ce frumoasă întoarcere acasă! Sănătos și proaspăt, trupul lui bolnav deplin vindecat prin bunătatea minunată a lui Dumnezeu, iar inima lui în pacea lui Dumnezeu, fericit și voios; el l-a recunoscut pe Dumnezeu și a aflat puterea lui Dumnezeu. Cât de vesel și-o fi încălecat calul și și-o fi condus trupele! –

Lepra, boala incurabilă, distrugătoare a tot, molipsitoare, este imaginea păcatului; această boală, cu al cărei microb ne-am născut, ne desparte pentru totdeauna de Casa Tatălui nostru, de harul și de părtașia de viață a lui Dumnezeu; ea ne face incapabili să-I slujim lui Dumnezeu și distruge tot ce suntem, spre pierzarea veșnică.

Toți medicii și leacurile sunt zadarnice. Un singur lucru ne poate vindeca și anume credința în Cel răstignit. Sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat. (1 Ioan 1,7.) Dacă am primit această vindecare spre o viață nouă, fericită, ne urmăm și noi drumul vesel și în pace. Domnul să ne-o dăruiască tuturor!

Nr. 18

„Așa că, preaiubiții mei frați, orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, încet la mânie; pentru că mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu.”
(Iacov 1,19.20)

În ultimele zile de noiembrie ale anului 1870, puțin înainte de luptele de la Orleans, era un general prusac vestit, care și-a condus de multe ori trupele la victorie; el a intrat într-o casă în timpul repausului. Frigul era pătrunzător și marșul era lung. Acolo, sub acoperișul francez, eroul cu barba căruntă, împreună cu anturajul lui, au stat la foc un sfert de oră. Acolo s-a plâns că el, oricât de mult s-a luptat mulți ani împotriva mâniei, adesea este totuși din nou învins de mânie. Se observa că pentru el acesta era un lucru grav și o reală durere. Acum trupul lui se odihnește de mult sub pământ, iar dintre aceia care în acea zi au călărit prin zăpadă, nu mai este decât unul singur în viață. Însoțitorii lui n-au auzit niciodată un cuvânt mânios de la bărbatul acela sincer. El a știut să fie și bun și sever, fiecare lucru la locul lui. El a fost foarte iubit de soldații lui, pentru inima lui sinceră. Dar el n-a avut în vedere ceea ce spun oamenii despre el, ci cunoștea glasul conștiinței lui și eu cred că știa ce părere avea Dumnezeu despre mânie, de aceea era ceva serios pentru el. Dar atât cât au văzut ochii oamenilor, el a urmat cu viața această poruncă a Cuvântului lui Dumnezeu: „Grabnic la ascultare, încet la vorbire, încet la mânie”.

Am cunoscut mulți alți oameni, care nu erau într-o poziție așa de înaltă, care aveau multe laude de adus despre virtutea lor, care credeau că ar fi fost întotdeauna buni și evlavioși și n-ar avea nimic să-și reproșeze. Aceștia sunt jalnicii ași ai virtuții, care sunt orbi pentru propriul lor păcat. Ce vor răspunde când toate cuvintele mânioase, gesturile, faptele și gândurile vor apărea în fața ochilor lor în ziua în care Dumnezeu va judeca. Dar să nu te gândești că n-o fi chiar așa de rău pentru un cuvânt mânios sau un ghiont nervos sau priviri și gânduri furioase. Ele poate au fost îndreptate împotriva fratelui sau camarazilor tăi; sau poate chiar împotriva tatălui sau mamei tale? Poate ai fost nervos pe profesorul tău, pe țăranul tău, pe meșterul tău. Sau prin mânie și lovitură te-ai făcut vinovat față de un subaltern? Ascultă ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Sunt faptele cărnii, care sunt: curvie, necurăție, destrăbălare, idolatrie, vrăjitorie, **vrăjmășii**, **certuri**, **gelozii**, **mânii**, **neînțelegeri**, **dezbinări**, secte, invidii, ucideri, beții, chefuri și cele asemenea acestora, despre care vă spun dinainte, după cum am spus și mai înainte, că **cei care fac unele ca acestea, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.**” (Galateni 5,19-21.) Iar Domnul spune în predica de pe munte: „Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va fi supus judecății, iar oricine va spune fratelui său „Raca!” (prostule!), va fi supus judecății sinedrului; iar oricine va spune „Nebunule!”, va fi supus focului gheenei.” (Matei 5,22.) Ce serios este lucrul acesta cu păcatul mâniei! Cât de dezonorat este Mântuitorul nostru, când oamenii care mărturisesc că ei cred în El, păcătuiesc prin mânie și ură! Nu trebuie atunci toți să ne lovim în piept rușinați și smeriți și să-I mărturisim lui Dumnezeu nenumărate păcate?

Dacă Dumnezeu nu ne păzește, cât de ușor suntem învinși de mânie! Dar dacă Hristos ne-a dăruit o viață nouă, dacă am primit prin El iertarea tuturor păcatelor noastre, atunci vom fi eliberați și de robia acestui păcat și prin harul lui Dumnezeu putem să fim în ființa și umblarea noastră, o oglindire a dragostei lui Isus, a răbdării și îndelungii răbdări. Desigur, câtă vreme umblăm aici, purtăm în noi o putere a păcatului, care este înăbușită numai prin puterea lui Dumnezeu. Omul vechi este de neîndreptat; înainte ca noi să ne așteptăm, el va izbucni în mânie, furie, înverșunare, dacă Dumnezeu nu ne păzește. Pentru noi, soldații, ispitele de mânie sunt poate mai mari decât pentru mulți alți oameni. Tineretul are sânge fierbinte, iar când ai efort greu de făcut, când ți-e foame sau frig, devii mai ușor agitat. Ba chiar ne ies multe în cale, la care nu ne-am așteptat și care ne pot irita. O poruncă pentru subaltern, care tulbură liniștea dorită sau un cuvânt dur de dojană, pe care credem că nu l-am meritat; pentru superior – un lucru sau altul,

când crezi că ai ordonat totul corect și atunci totuși ceva nu funcționează pentru că acesta a fost neatent și acela este sau pare necugetat. Atunci omul firesc își varsă mânia și el încă mai crede că ar avea mare dreptate în situația aceasta. Dar la creștini trebuie să fie altfel. Domnul nostru spune: „Eu sunt blând și smerit cu inima”. Iar nouă ne poruncește Cuvântul să umblăm pe urmele Lui. „Orice amărăciune și supărare și mânie și strigare și defăimare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice răutate.” (Efeseni 4,31.) Dar pentru că Domnul ne cunoaște slăbiciunea, ne dă această poruncă: **„Să nu apună soarele peste mânia voastră!”** (Efeseni 4,26.) Prin aceasta ne poruncește ca în seara **fiecărei zile**, dacă am păcătuit prin mânie, să căutăm pacea și împăcarea, să ne mărturisim, de asemenea, mânia înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor față de care am greșit, ca să adormim în pacea lui Dumnezeu, iar satan să nu câștige putere asupra noastră. Câtă binecuvântare și ocrotire sunt incluse în aceste cuvinte! Să umblăm potrivit cu acestea!

Nr. 19

„Voi sunteți lumina lumii; o cetate așezată pe vârful unui munte, nu poate fi ascunsă; nici nu se aprinde o lumină și se pune sub baniță, ci în sfeșnic și luminează pentru toți cei care sunt în casă. Astfel să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrările voastre bune și să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri.” (Matei 5,14-16)

Minunata noastră credință creștină, vestea bună despre mântuirea veșnică prin moartea de cruce și învierea Fiului lui Dumnezeu, este discreditată în tot felul. Sunt mii de oameni care se numesc creștini și totuși nu le pasă de Hristos – aceștia sunt creștinii de nume. Dar mai sunt și alți creștini, care într-adevăr o iau în serios cu credința și care chiar evită păcatul, dar care în umblarea lor se neglijează și în meseria lor pământească nu fac nimic trainic și care mai și cred că aceasta nu contează așa de mult. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne învață contrariul. Credința noastră creștină, dacă este autentică, nu ne va face numai copii fericiți ai lui Dumnezeu, care au o nădejde sigură a vieții veșnice, ci, pentru că noi trebuie să facem **toate lucrurile** cu Domnul și spre onoarea lui Dumnezeu, El vrea să ne arate calea, pentru ca în lucrurile meseriei pământești să fim binecuvântați prin harul lui Dumnezeu, mult peste posibilitatea noastră firească. „Evlavia este de folos la toate, având promisiunea vieții, **a celei de acum** și a celei viitoare.” (1 Timotei 4,8.)

Cine o ia în serios cu creștinismul lui, acela să se evidențieze, acolo unde este, prin: loialitate, râvnă, seriozitate, hărnicie neobosită și statornicie perseverentă. El nu trebuie să se lase făcut de rușine prin slujba copiilor lumii, el trebuie să-i întrecă pe toți, căci el slujește și în lucrurile pământești spre cinstea lui Dumnezeu și nu spre a plăcea oamenilor sau pentru avantaj pământesc. **„Și totul**, orice faceți în cuvânt sau în faptă, faceți toate în Numele Domnului Isus, mulțumind lui Dumnezeu Tatăl prin El.” (Coloseni 3,17) **„Orice** faceți, lucrați din suflet ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni.” (Coloseni 3,23.)

Aceasta se referă la orice meserie pământească, la muncitorul din fabrică și la zilier, precum și la patronul fabricii și proprietarul de pământ, la meseriaș ca și la primar, este valabil și pentru noi, soldații; și pentru noi chiar mai mult decât pentru alții, pentru că la noi, bărbatul și ceea ce este el și face el și înfăptuiește el, se vede întotdeauna imediat și pentru că în cercul îngust al trupei noastre și al camarazilor noștri, noi suntem peste tot personal răspunzători. Oamenii trebuie să afle din viața practică cine este marele Domn căruia îi slujim, că binecuvântarea lui Dumnezeu, căreia ne încredințăm voioși, este mai mult decât puterea omenească; și astfel să ne

apucăm veseli și proaspeți de tot ceea ce este de datoria noastră să facem, fie ceva mare sau mic. „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu puterea ta!” (Eclesiastul 9,10).

Când un adept al lui Isus stă în mijlocul camarazilor lui – ceea ce face bine îi înfrumusețează credința creștină, iar ceea ce face rău, îi necinstește credința creștină. Dacă nu este punctual sau nu este de încredere, dacă este egoist sau bârfitor, atunci paguba este mai mare decât dacă același lucru este făcut de cineva care nu este interesat de Isus. De aceea este scris: „Îndeamnă-i să fie chibzuiți, în toate fiind tu însuși un model de fapte bune, în învățătură, nesticăciune, seriozitate, vorbire sănătoasă necondamnabilă, încât cel împotrivor să se rușineze, neavând nimic rău de spus despre noi. Robii să fie supuși stăpânilor lor, să fie plăcuți în toate, necontrazicând, nefurând, ci arătând toată buna credincioșie, ca în toate să împodobească învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor. (Tit 2,7-10.) Pentru a trăi după aceste cuvinte, trebuie înainte de toate, ca lăuntric starea noastră să fie corectă; trebuie ca într-adevăr Domnul să guverneze în inima noastră.

Începutul faptelor cu care să-L lăudăm pe Dumnezeu sunt adevărul și sinceritatea, smerenia și lepădarea de sine. „Dacă în adevăr împliniți legea împărătească, potrivit Scripturii: „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși!”, bine faceți.” (Iacov 2,8). Dacă un adept al lui Isus comunică cu plăcere cu camarazii lui, dacă-și folosește timpul liber pentru a ajuta pe alții la muncă, la curățenie sau la orice altceva, dacă-și vizitează camarazii bolnavi, iartă cu plăcere, nu poartă pică – aceasta este spre cinstea lui Dumnezeu și podoaba credinței sale.

Să ne păzească Dumnezeu, ca să nu căutăm propria noastră cinste! Dar dacă într-adevăr căutăm cinstea lui Dumnezeu, atunci ne va dăruia reușită și în lucrurile exterioare.

Este mult mai frumos când un creștin care se roagă este cel mai bun țințaș și cel mai bun călăreț din trupa lui, decât dacă este numit printre cei mai slabi; și de dragul Domnului său să nu se mulțumească cu realizări medii. Dacă în misiunile complicate și în lucrurile primejdioase este ales un adept al lui Isus, din cauza loialității sale, aceasta face cinste Numelui lui Dumnezeu. Desigur, aceasta înseamnă și a merge cu rugăciune pe drumul ordonat și după aceea a lăuda pe Dumnezeu, care cu puterea și ajutorul Lui a fost însoțitorul potrivit.

Cu lăudăroșenia, famfaronada, îngâmfarea și ambiția, nu face Dumnezeu legământ. „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți.” (1 Petru 5,5.) Să umblăm toți în această smerenie, dar cu stăruința serioasă ca să împlinim cuvântul: **„Astfel să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrările voastre bune și să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri!”**

Nr. 20

„Nu ți-am poruncit eu: „Fii tare și curajos!?” Nu te teme, nici nu te înspăimânta, pentru că Domnul Dumnezeu tău este cu tine oriunde vei merge.” (Iosua 1,9)

Dacă a existat vreodată un cuvânt prețios, vesel, pentru a face inima unui soldat veselă și tare, atunci este acest cuvânt mare al lui Dumnezeu, care a fost spus cândva de Domnul lui Iosua. Da, acest cuvânt conține în ceea ce privește harul și făgăduința, tot ce avem nevoie până la capătul drumului nostru.

Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise, era deja un bărbat bătrân când l-a chemat Dumnezeu, pentru a conduce poporul Israel în țara făgăduinței, după moartea lui Moise. El a participat la peregrinarea de 40 de ani prin pustie; el și Caleb au fost dintre aceia care au ieșit odinioară din Egipt, singurii pe care Dumnezeu i-a menținut în viață, din cauza credinței și loialității lor.

Iosua cunoștea nesiguranța și nestatornicia poporului său; el a fost martor de sute de ori cum ei au uitat așa de repede minunile și salvările Dumnezeului lor loial, iar la cele mai neînsemnate

greutăți și primejdii au șovăit și s-au temut. Iar acum trebuia să conducă acest popor pe care nu te poți baza, care chiar și lui Moise, omul lui Dumnezeu, i s-a împotrivit. Iordanul curgea prin fața lui, plin cu apă la cota maximă, până la marginea malului și în partea cealaltă era situat Ierihonul, cetatea cu zidurile ei tari. În toată țara pe care trebuia s-o cucerească, erau popoare pregătite de război, mai mari la număr și mai tari în putere decât poporul Israel. Într-adevăr, avea nevoie de puterea lui Dumnezeu și de făgăduința harului, pentru a prelua o asemenea sarcină.

Dar Domnul Dumnezeu îi pune pe copiii Lui în fața unei sarcini, pentru care nu vrea să le dea puterea, decât dacă vor să meargă pe drumul Lui, în smerenie și ascultarea credinței. Iosua n-a mers pe căi proprii, alese de el, Dumnezeu l-a condus. Domnul l-a însărcinat cu acest serviciu și i-a dat în plus făgăduința reușitei și a spus: „Cum am fost cu Moise, așa voi fi cu tine: nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. Fii tare și curajos, pentru că tu vei face pe poporul acesta să moștenească țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da!” (Iosua 1,5-6.) Dar acestui cuvânt de făgăduință, Domnul i-a adăugat avertismentul serios, să țină tare de Cuvântul lui Dumnezeu: „Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta și să cugeți asupra ei zi și noapte, ca să iei seama să faci tot ce este scris în ea; pentru că atunci vei avea reușită în căile tale și atunci vei prospera.” (Iosua 1,8.) Iosua s-a ținut de acest cuvânt, iar Domnul și-a împlinit cuvântul; iar robul Său credincios n-a ajuns niciodată de rușine; în puterea lui Dumnezeu el a condus la victorie acest popor slab, necredincios.

Și de ce a păstrat Domnul în Sfânta Scriptură această istorie prețioasă despre chemarea lui Iosua? Nu este ea pentru noi ca un model al credinței, ca și noi să apucăm făgăduința harului lui Dumnezeu?

Da, și tu, prietene, dacă și tu aparții poporului lui Dumnezeu prin credința în Isus, să apuci cu bucurie acest cuvânt al făgăduinței, ca scris de Domnul în Biblia ta, pentru tine: **nu ți-am poruncit Eu: fii tare și curajos?**

Mulți, mulți copii ai lui Dumnezeu au devenit tari și curajoși prin acest cuvânt, pentru a merge spre cinstea lui Dumnezeu, pe calea pe care a poruncit-o Dumnezeu. Dacă vrem să slujim spre cinstea lui Dumnezeu, ca niște creștini în armata noastră germană, atunci nu trebuie să existe nimic care să ne descurajeze. Niciodată nu trebuie să lăsăm capul în jos, ca și când osteneala și greutățile ar fi prea multe sau ca și când primejdia ar fi prea mare. Prin aceasta ar fi dezonorat Domnul a Căruia proprietate mărturisim că suntem. Căci El spune: **Nu te teme, nici nu te înspăimânta, pentru că Domnul Dumnezeul tău este cu tine oriunde vei merge.**

Dacă este vorba despre o faptă cutezătoare, atunci adepții lui Isus trebuie să fie găsiți în față; dacă în ceasul greu se poruncește să avem încredere și să rămânem tari pe poziție, cei care Îl cunosc pe Dumnezeul lor trebuie să se dovedească a fi neclintiți.

Vrem să devenim astfel de oameni tari ca stânca, în care să se poată avea încredere în ceasurile cele mai grele? Nu vom deveni astfel prin puterea, virtutea și intenții proprii, ci numai prin credința în Acela ale cărui cuvinte de făgăduință vor rămâne în picioare chiar și atunci când se vor sfărâma munții.

O asemenea credință crește din Cuvântul lui Dumnezeu. Strânge-L tare în inima ta, cugetă asupra Lui zi și noapte ca să iei seama să faci tot ce scrie în El; pentru că atunci vei avea reușită în căile tale și atunci vei prospera.

Nr. 21

„Eu sunt Domnul; acesta este Numele Meu și nu voi da altuia gloria Mea, nici lauda Mea chipurilor cioplite.” (Isaia 42,8)

Acest cuvânt impunător și serios despre maiestatea lui Dumnezeu, apare în același capitol al Sfintei Scripturi, unde găsim marele cuvânt despre nesfârșita îndurare a lui Isus: „Nu va rupe trestia frântă și nu va stinge mucul care fumegă.” (Isaia 42,3.)

Așa că puterea lui Dumnezeu și îndurarea lui Dumnezeu stau una lângă alta, spre mângâierea noastră. Dumnezeu Își pronunță aici Numele: „**Domn**”, adică singurul Domn sau cum se spune în alte locuri: „Domn al domnilor”. Numai Lui Îi revine, într-adevăr, acest Nume: „Domn”, pentru că El domnește peste toate lucrurile. Marele nostru vrăjmaș, satan, vrea să distrugă domnia lui Dumnezeu pe pământ, în inimile oamenilor, el vrea să-i facă pe oameni sclavii **lui**. Dar Dumnezeu este mai puternic decât satan și eliberează inimile oamenilor legate prin păcat și vină în puterea lui satan, dacă vor să se lase salvate. El a deschis ușa temniței sumbre prin moartea lui Isus; cine ascultă chemarea Lui, poate ieși afară liber și salvat.

Și ție, prietene, îți strigă Dumnezeu, să ieși din orice robie a păcatului și a fricii de moarte, ca să primești iertarea oricărei vini, libertatea din toate lanțurile păcatului, nădejde veselă și viață veșnică, pentru că Isus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, a luat asupra Lui la cruce vina ta, în durerile morții Sale. Nu este Acesta adevăratul Domn, care din har fără plată dăruiește păcătoșilor pierduți, viață și salvare?

Există și pe pământ domni mari și puternici, domnitori și stăpâni, dar ei toți nu sunt decât o imagine și o pildă a adevăratului Domn, a Dumnezeului nostru, de la care au primit toți marea lor.

Cine uită lucrul acesta, ajunge de ocară și în ruină.

Nebucadnețar, marele împărat al Babilonului, care s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu, a fost azvârlit de pe tron și a trebuit să plece ca un animal, în nebulă, până s-a smerit. (Daniel 4,26-30.) Belșatar, care a profanat lucrurile sfinte, și-a primit sentința: „Cântărit în balanță și găsit prea ușor” și în aceeași noapte a fost ucis. (Daniel 5,30.) Irod, care a permis să i se aducă cinstire dumnezeiască, a fost mâncat de viermi. (Faptele Apostolilor 12,23.) Da, toată istoria lumii depune mărturie, că Dumnezeu este Domnul domnilor. Gândește-te la înălțimea și căderea lui Napoleon I și Napoleon al III-lea; cum vorbește Domnul aici o limbă distinctă!

Dar există și mulți oameni, care nu sunt deloc domni și totuși vor să fie numiți „domni”. Tocmai în zilele noastre este moda, ca toată lumea, chiar și cerșetorul și vagabondul doresc să li te adresezi cu „domnule”. Majoritatea oamenilor din zilele noastre nu se gândesc chiar deloc la ceea ce cuprinde în sine cuvântul „domn”; ei vor să fie numiți „domn” numai de aceea, pentru că în mândria lor nu vor să fie: robi, supuși, subalterni. Ei nu înțeleg că toți oamenii, chiar și cei mai mari și mai buni, trebuie să spună cu smerenie înaintea lui Dumnezeu: „Suntem robi nefolositori”. Dar ei nu știu, de asemenea, câtă cinste înaltă prețuiește înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor un rob credincios și că Dumnezeu a așezat spre mântuirea și binecuvântarea noastră orice domnie, suveranitate și orânduire socială. „Domn” include în el ideea că stăpânești peste ceva, de a avea pe alții mai prejos de tine, pe care îi stăpânești.

Un domn bun știe nu numai să-i apere pe ai săi, să aibă grijă de ei, să-i răsplătească, să-i cinstească, ci știe să-și culce vrăjmașii la pământ și să păstreze onoarea Numelui Său și să-L proslăvească. Toate aceste caracteristici ale adevăratei **domnii și măreții**, le găsim desăvârșite numai la Dumnezeu. „Viu sunt Eu,” spune Domnul, „că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă Îl va mărturisi pe Dumnezeu.” (Romani 14,11.) Și despre Fiul lui Dumnezeu este scris: „În Numele lui Isus se va pleca orice genunchi al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ și orice limbă să mărturisească spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus

Hristos este Domn.” (Filipeni 2,10-11.) Da, Cel despre care vorbim este un Domn mare: „Pentru că toate au fost create prin El, cele care sunt în ceruri și cele care sunt pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități. Toate au fost create prin El și pentru El.” (Coloseni 1,16.)

Cine slujește pe pământ unui mare domn și împărat, acela se laudă cu aceasta și poartă drapelul stăpânului său cu mândrie și nu se rușinează cu stăpânul lui, ci spune: cinstea stăpânului meu este propria mea cinste; „Mă laud cu stăpânul meu, căruia îi slujesc.” Să nu ne lăudăm și să nu ne bucurăm noi, germanii, care purtăm culorile și drapelul împăratului, tocmai când venim în contact cu aparținătorii altor popoare? Noi spunem despre un bărbat care nu ține sus onoarea stăpânului său, că este neloial, tragem sabia pentru a apăra onoarea împăratului nostru, împotriva oricui, oricine ar fi el. Tot așa să ținem sus, ca și creștini, onoarea stăpânului nostru ceresc și să ne recunoaștem ca slujitori ai Lui și să vestim gloria Lui. Nu ne vom rușina cu marele nostru Domn. El este mai presus în putere și tărie decât toți domnii și puterile și autoritățile pământului și El spune: „**Pe cei care Mă onorează, îi voi onora, iar cei care mă disprețuiesc, vor fi puțin prețuiți.**” (1 Samuel 2,30).

Nr. 22

„Isus i-a spus centurionului: **‘Du-te și fie-ți după cum ai crezut!’** Și slujitorul lui a fost vindecat în ceasul acela.” (Matei 8,13)

Acest cuvânt tratează despre un centurion roman, care era în garnizoană, în Iudeea. Rangul lui era „Centurion”, adică era comandantul unei companii de 100 de oameni. El locuia în Capernaum, o cetate pe malul vestic al Mării Galileei. Domnul Isus a locuit acolo mai mult timp, din care cauză Capernaum a și fost numită **cetatea Sa**. (Matei 9,1). Acolo a făcut multe semne și minuni, așa că în acele zile aproape că n-a fost nici un copil în Capernaum care să nu-L cunoască pe Isus și să nu știe despre dragostea Lui și minunata Lui putere. Cu toate acestea numai unii dintre locuitori credeau în Domnul, majoritatea Îl nesocoteau. De aceea spune Domnul despre această cetate: „Și tu, Capernaume, care ai fost înălțat până la cer”, (pentru că Fiu lui Dumnezeu a învrednicit această cetate pentru a locui acolo), „vei fi coborât până la Locuința morților, pentru că dacă lucrurile de putere care au avut loc în tine, ar fi avut loc în Sodoma, ar fi rămas până astăzi.” Ce deosebire între părerea lumii și părerea lui Dumnezeu! Lumea numea cetatea Capernaum „un loc frumos, vesel”. Domnul o numește: o cetate căzută sub mânia judecății lui Dumnezeu. În această cetate era acum acest centurion, care normal că a auzit și el despre Stăpânul minunat, neprefăcut, care vindecase sute de bolnavi, spre care se revărsa din toate părțile poporul în cete, pentru a căuta vindecare. Căci Isus umbla din loc în loc în toată țara Galileei, îi învăța în școlile lor și predica Evanghelia despre Împărăție și vindeca tot felul de molime și boli în popor. Și vestea despre El a răsunat în tot ținutul Siriei. Și ei aduceau la El fel de fel de bolnavi, împovărați cu felurite molime și chin, posedații, lunaticii, paralizații, iar **El îi vindeca pe toți**. (Matei 4,23-24.) Atunci, în acele zile, s-a îmbolnăvit grav ordonanța acelui centurion roman; eu mă gândesc că probabil era boala pe care noi azi o numim reumatism articular, în care bolnavii au dureri îngrozitoare, adesea la cea mai neînsemnată mișcare sau atingere, sunt anchilozăți, iar această boală devine mortală dacă prinde inima. Câte unul dintre camarazii noștri chiar a ajuns la spital din cauza acestei boli și poate unul sau altul dintre aceia care citesc această pagină, a trecut el însuși prin această boală.

Domnul nu era în acele zile în Capernaum, ci mergea de colo-colo învățând și vindecând; dar apoi s-a întors. Centurionul îl iubea pe slujitorul lui, durerile slujitorului său devotat îi provocau

milă și pentru că știa despre Mântuitorul Isus, I-a mers în întâmpinare pe când intra El în cetate și L-a rugat și a spus: „Doamne, slujitorul meu zace în casă paralizat, chinându-se cumplit.”

Să ne oprim aici, dragi camarazi; avem ceva de învățat de la acest centurion păgân și de la ordonanța lui. Aceștia erau într-o relație corectă unul cu celălalt; acest centurion cerea vindecarea și binecuvântarea pentru slujitorul său loial. Așa ar trebui să fie în armata noastră, tocmai de aceea, pentru că doar ne numim toți creștini, adică unii care slujesc Domnului Hristos, Îl cunosc, Îi aparțin. Subalternii ar trebui să facă zilnic și serios rugăciuni de mijlocire pentru superiorii lor, superiorii pentru subalternii lor. Doar există multe de cerut, de ambele părți: pentru ocrotirea vieții și a sănătății, vindecarea bolnavilor, reușita în toate lucrările, păzirea de mânie, de toată puterea păcatului, de tot blestemul răului, de descurajare și disperare – o, dacă acestea ar fi cerute zilnic și serios, ar fi atrase în jos valuri de binecuvântare și ocrotire. Există în armata noastră, mulțumiri fie aduse Domnului pentru aceasta, multe, multe exemple de relație bună a loialității între ofițeri și ordonanțele lor. Sub titlul „**Loialitatea ordonanțelor**” s-ar putea scrie o carte frumoasă, numai cu povestiri adevărate din timpul războiului și pe timp de pace.

Așadar, Domnul, care nu lasă nici o rugăciune a credinței fără răspuns – să crezi înseamnă: să te încrezi voios și sigur – i-a răspuns centurionului: „Voi veni și îl voi vindeca.”

Dar centurionul a aruncat o privire adâncă în slava dumnezeiască a lui Isus și în propriul păcat, de aceea a fost foarte smerit și a spus: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu.” Acest lucru a fost prețios înaintea Domnului. Centurionul avea și o noțiune foarte clară despre puterea Domnului, că Lui totul trebuie să I Se supună, cuvântul Lui este atotputernic, așa cum este cuvântul unui suveran și stăpân. El spune: „Rostește numai un cuvânt și slujitorul meu se va vindeca. Căci așa cum eu însumi sunt supus și ascultător față de superiorul meu și cum față de mine sunt ascultători subordonații mei, așa trebuie să fie și față de Tine ascultătoare toate duhurile și puterile. Cum mă ascultă pe mine soldații mei, când le poruncesc să se ducă sau să vină, așa și Tu trebuie doar să poruncești și totul se va face după voia Ta. Când a auzit Domnul aceasta, le-a spus ucenicilor Lui și cetelor care veneau după El: „Adevărat vă spun, nici chiar în Israel n-am găsit atâta credință.” Atât de plăcut a fost acest centurion în ochii Domnului, pentru că L-a recunoscut pe Isus ca pe singurul Domn și Stăpân și a avut încredere în El prin credință, dar pe sine s-a așezat smerit pe locul cel mai de jos! Iar Domnul l-a așezat pe acest bărbat al credinței, în fruntea cetelor de păgâni salvați, care prin credința în Isus trebuiau să fie mântuiți. Dar centurionul a obținut ceea ce a cerut în încrederea copilărească, bucurătoare, căci Domnul a spus: „**Du-te și fie-ți după cum ai crezut!**” Și slujitorul lui a fost vindecat chiar în ceasul acela.

Să stăm cu smerenie, spre onoarea lui Dumnezeu, în locul în care ne-a așezat înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu, fie el înalt sau modest și să slujim cu dragoste și devotament; și să dea Domnul să ne încredem în El și în atotputernicia Lui, în toate lucrurile cu o credință voioasă și neclintită, ca să putem și noi să primim de la Domnul răspunsul: „**Fie-ți după cum ai crezut!**”

Nr. 23

„Și Isus, trecând de acolo mai departe, a văzut un om numit Matei, șezând la vamă și ia-a spus: „**Urmează-Mă!**” Și el s-a ridicat și L-a urmat.” (Matei 9,9)

Matei ședea ca vameș în baraca vamală din Capernaum; el era unul dintre vameși, care la iudei erau urâți și disprețuiți. Iudeea, învinsă de romani, era administrată ca provincie romană; un arendaș principal roman, care arendase vămile pentru o sumă mare, arenda punctele vamale individuale întreprinzătorilor iudei; aceștia la rândul lor, voiau să-și scoată câștigul dublu sau triplu și de aceea ridicau mult mai sus vămile și taxele prin subarendașii lor, de la proprii lor

concețâteni, decât prevedea legea. Iar sub-vameșii la rândul lor, o făceau la fel pentru propriul lor buzunar. Așa că toți acești vameși treceau drept înșelători și dușmani ai propriului lor popor, iar acest reproș îi lovea pe drept. Tocmai de aceea, un iudeu care avea impresie bună despre sine, nu intra în relații cu vameșii; vameșii și păcătoșii, vameșii și curvarii erau numiți împreună ca cei mai disprețuiți și mai ticăloși. Deci un astfel de om era și acest Matei.

Ca toți locuitorii din Capernaum, Îl cunoștea și el pe Domnul Isus, care săvârșea acolo în acele zile atâtea minuni și vindecări.

Deci Matei stătea la vamă pentru a ridica taxa vamală de import pentru mărfurile care erau duse în cetate sau care erau introduse pe măgari și cămile.

Atunci a trecut Domnul pe acolo și i s-a adresat lui Matei cu aceste două cuvinte scurte: „**Urmează-Mă!**” Iar vameșul a abandonat casieria și localul vămii, n-a întrebat: cum, de ce, încotro, ci s-a sculat și l-a urmat pe Isus, a fost ucenicul lui Isus și apostol, a fost unul dintre marii și binecuvântații martori ai suferințelor, morții și învierii lui Isus, unul dintre mesagerii care au dus evanghelia afară, în țări păgâne îndepărtate, vaste; și același Matei mai vorbește și astăzi tuturor, ca mesager al lui Dumnezeu, prin Evanghelia după Matei, iar numele lui este pronunțat pe tot pământul, până acolo unde pătrunde evanghelia. – Cu siguranță că există unele motive pentru care Matei ar mai fi putut să amâne să asculte de cuvântul Domnului. Ar fi putut să spună: „Am rudele mele, vreau întâi să discut acasă cu ei, dacă ei găsesc bun lucrul acesta.” Sau putea să spună: „Vreau întâi să-mi pun în ordine casieria și relațiile.” Da, câte motive aparent întemeiate nu există, cu care un om se poate scuza, când nu vrea să se supună chemării lui Isus!

Citim despre acestea în pilda despre marea cină la care au fost invitați mulți, cu mesajul: „Veniți, pentru că acum toate sunt gata!” (Luca 14,16-20). Și au început toți împreună să se scuze. Primul i-a spus: „Am cumpărat un ogor și trebuie să merg să-l văd; te rog, scuză-mă!” Și altul a spus: „Am cumpărat cinci perechi de boi și merg să-i încerc; te rog, scuză-mă!” Iar al treilea a spus: „M-am căsătorit și de aceea nu pot veni.”

Da, toți aveau motive întemeiate pentru care nu puteau veni, dar adevăratul motiv era acela că ogorul, boii și nevasta erau pentru ei mai importanți decât Domnul, care pusese să-i cheme, de aceea n-au vrut să vină. De aceea și Domnul a spus despre ei: „Vă spun că nici unul din oamenii aceia care au fost invitați, nu va gusta din cina mea.” (Luca 14,24.)

Că Matei nu s-a interesat nici măcar de bani și nici de toată casieria, ci a lăsat aceasta în grija Domnului, să rezolve El, aceasta este deosebit de minunat. Lucrul acesta să slujească drept model sârmanilor oameni, cu miile, care sunt orbiți de bani. Da, chiar și câștigul de bani și posesiunea de bani nu sunt nimic, da, sunt gunoi față de marea dragoste a lui Dumnezeu, care ne cheamă să-L urmăm pe Isus.

De aceea este Matei o pildă așa de mare pentru noi toți; el nici nu s-a gândit și nici n-a șovăit; el a auzit glasul plin de dragoste, de seriozitate și grandoare: al Domnului: „**Urmează-Mă!**” Și el n-a avut aici nimic de întrebat: „El s-a ridicat și l-a urmat.”

Aceasta a fost bine, așa spunem absolut toți, că Matei s-a sculat și s-a supus. Dacă n-ar fi făcut-o, poate ar fi devenit un vameș bogat, poate ar fi lăsat moștenire copiilor lui o mare avere, dar atunci ar fi trecut fără nădejde dincolo în veșnicie; nu l-ar fi găsit pe Domnul și n-ar fi devenit o binecuvântare. Pentru el, hotărârea veșniciei a atârnat de hotărârea acelei clipe; el s-a decis pentru Domnul și a fost salvat și binecuvântat. El a renunțat la meseria de vameș și la speranța bogăției, pentru a-L câștiga pe Isus. El trebuia să se desprindă de slujirea păcatului și a înșelăciunii, Isus voia să-l elibereze de aceasta.

Spune, dragul meu camarad, dacă Domnul Isus nu vrea să-ți spună și ție același lucru, chiar în ceasul acesta, ca atunci lui Matei? Da, el îți spune: **Urmează-Mă!** Care este răspunsul tău? Poate acesta: Da, și eu sunt un creștin, și eu am acasă o Biblie proprie și când de Crăciun și de Paști mă duc acasă, atunci merg și eu cu părinții la biserică. Doar ajunge aceasta. Doar nu pot să mă despart dintr-odată de prietenii mei din tinerețe și de camarazi și vreau, totuși, să mă bucur de

tinerețea mea. În plus, noi soldații trebuie să fim oameni energici și voioși și nu avem timp de multă rugăciune și citire a Bibliei, mai cu seamă în cazarmă; mai târziu, acasă, atunci merge mai degrabă. Acum, desigur, acesta este un alt răspuns decât a dat Matei; el, de fapt, n-a spus absolut nimic; el s-a sculat și L-a urmat pe Isus. Și ca toți prietenii și camarazii lui să poată vedea cine este marele său Domn iubit, L-a invitat pe acesta în casa lui și în același timp și pe aceia; și aici au văzut și au auzit, că Domnul nostru Isus a chemat cu dragoste dumnezeiască pe păcătoși la pocăință, ca să găsească viața veșnică (Luca 5,29). Așadar, ți-o spun pentru a doua oară: **și ție îți strigă Isus: Urmează-Mă!** Așa că supune-te ca un bun războinic chemării Domnului domnilor, ascultă fără șovăire și îndoială! Nu amâna; nu privi înapoi; aruncă ceea ce te împiedică! Cel mai frumos cuvânt soldățesc al nostru este: Înainte! Isus cheamă; Urmează-Mă! El te conduce la viața veșnică!

Nr. 24

„Poporul acesta Mă onorează cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.”

(Marcu 7,6)

Fariseii și cărturarii despre care citim atât de des în Noul Testament, că erau ostili față de Domnul Isus și că partida lor a și izbutit în cele din urmă, în înaltul consiliu al iudeilor, ca Domnul să fie prins și predat guvernatorului roman, cu învinuire nedreaptă, pentru o judecată nedreaptă, - acești farisei și cărturari țineau mult la slujirea lui Dumnezeu în aparență, la ceremonii, jertfe, posturi și tot felul de legi și porunci care erau concepute de oameni. „Pentru că fariseii și toți iudeii, dacă nu-și spală mâinile cu grijă, nu mănâncă, ținând tradiția bătrânilor; și dacă vin de la piață, dacă nu se îmbăiază, nu mănâncă; și sunt multe altele pe care le-au primit ca să le țină; spălarea paharelor și a urcioarelor și a vaselor de aramă și a paturilor.” (Marcu 7,2-4). Dar Isus le-a spus: „Bine a profețit Isaia despre voi, fățarnicilor, după cum este scris: **Poporul acesta Mă onorează cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.** Dar în zadar Mi se închină ei, învățând ca învățături porunci ale oamenilor.’ Pentru că părăsind porunca lui Dumnezeu, țineți tradiția oamenilor: spălarea urcioarelor și a paharelor și faceți multe altele ca acestea.” (Marcu 7,6-8.) Așa vorbește Domnul și în alte locuri: „Vai de voi, cărturari și farisei, fățarnicilor”. Pentru că sunteți ca mormintele văruiate, care în afară se arată frumoase, dar înăuntru sunt pline de oasele morților și de orice necurăție. Așa și voi, în afară vă arătați drepti oamenilor, dar înăuntru sunteți plini de fățarnicie și nelegiuire.” (Matei 23.27-28.) Așa de serios ne îndeamnă Domnul să nu devenim fățarnici, care pe dinafară par evlavioși, dar pe dinăuntru au o inimă necurată și un trai imoral.

Deci cuvântul tratează despre aparența exterioară și despre viața lăuntrică. Poate în nici o profesie aparența nu are o însemnătate așa de mare, ca în cariera militară. Căci costumul curat, strălucitor, care aparține meseriei noastre, atitudinea bună și mersul mândru, poziția verticală pe cal, toate acestea au valoarea și semnificații lor; acestea trebuie să fie o imagine și o dovadă a curajului energic și voios, a voinței neclintite și a ținutei onorabile.

Dar și tot ceea ce folosim noi, soldații, pentru a purta armele, ceea ce aparține de instrucție și tragere, de lupta cu puștile, de călărie și hărțuire, este întâi artă exterioară, care se învață cu multă osteneală și muncă. Și cu siguranță este minunat să vezi o asemenea trupă, care este formată numai din soldați energici, dibaci, cutezători. Dar întrebarea este: ce fel de inimă bate sub vestonul pestriț, ce fel de gânduri locuiesc sub coiful albastru și ce fel de căi străbat picioarele, la care pintenii bat așa de frumos? Exteriorul curat nu este suficient. Câți tineri dragi, chipeși, care au îmbrăcat cu plăcere uniforma împăratului, n-au devenit ușuratici, lipsiți de scrupule, ba chiar fără onoare și infracționali, pentru că au fost orientați numai spre partea exterioară, inima lor a

fost închisă pentru glasul lui Dumnezeu! Și un soldat mândru poate deveni o imagine schimbătoare de mormânt vărui! Pe dinafară frumos gătit, pe dinăuntru moarte și putrezire. Pe dinafară onorabil, ascultător, vesel și devotat, pe dinăuntru murdărit de păcat și de viciu.

„Pentru că dinăuntru, din inima omului ies gândurile rele, adultere, curvii, ucideri, furturi, lăcomii, răutăți, înșelăciuni, destrăbălări, un ochi rău, hulă, trufie, nebunie; toate aceste rele ies dinăuntru și îl întinează pe om.” (Marcu 7,21-23.) Așa vorbește gura adevărului veșnic, dar care este și gura dragostei veșnice, Domnul, care ne cunoaște inimile mai bine decât noi înșine. Dar El nu vorbește așa încât să-i distrugă pe oameni, ci ca să-i cheme la pocăință și la viață, ca ei, întorcându-se la El, să lase să li se dăruiască de către Dumnezeu oricărui har, o inimă și o viață nouă. Iar aceasta trebuie să fie atunci o inimă veselă prin harul lui Dumnezeu, în care guvernează Isus Hristos; și o viață care va fi sfințită prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune. Atunci un asemenea soldat va fi pe dinafară și pe dinăuntru curat și admirabil; Domnul să ne ajute la aceasta pe toți!

„Și vă voi da o inimă nouă și voi pune un duh nou în voi; și voi lua inima de piatră din carnea voastră și vă voi da o inimă de carne. Și voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să umblați în rânduielile Mele și să păziți judecățile Mele și să le faceți.” (Ezechiel 36,26-27).

Nr. 25

„Da, da', ,Nu, nu', iar ce este mai mult decât aceasta, este de la cel rău.”

(Matei 5,37)

„Cuvântul vostru să fie ,da,da', ,nu, nu', iar ce este mai mult decât aceasta, este de la cel rău.” (Evanghelia după Matei, 5,37.)

Acest cuvânt se poate traduce și mai deslușit astfel: **cuvântul vostru să fie da ce este da și nu ce este nu**. Deci este un îndemn al Domnului către ucenicii Lui, la adevărul necondiționat, deplin, limpede. Domnul Își avertizează ucenicii în legătură cu jurămintele și afirmațiile întărite prin jurământ și le cere o sinceritate deplină, directă.

De aceea are lumea dreptate, când este foarte atentă la toți adepții lui Isus, dacă spun adevărul în toate. Este ceva plăcut lui Dumnezeu și este în concordanță cu sfânta Lui voie, dacă într-un popor mincinosul este disprețuit și când ca primă cerință a unui bărbat este **adevărul**. Noi facem toți o mare binefacere poporului nostru german, dacă și noi contribuim ca tânăr și bătrân, în modul de viață, în casă și la serviciu, s-o ia în serios și exact cu adevărul. Din nenorocire, mulți oameni tineri aduc cu ei de la școală și din vremea când erau băieți, noțiuni false despre ce este o minciună; ei nu se gândesc că înaintea lui Dumnezeu minciuna este condamnată, în fața oamenilor este vrednică de dispreț. Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, ne învață: Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului. Minciuna este de la diavol; acesta este tatăl minciunii. „Toate cărările Domnului sunt îndurare și adevăr.” (Psalmul 25,10.) „Ție Îți place adevărul.” (Psalmul 51,6.) „Bunătatea și adevărul merg înaintea feței Tale.” (Psalmul 89,14.) „Lucrarea mâinilor Sale sunt adevăr.” (Psalmul 111,7.) „Toate poruncile Tale sunt adevăr.” (Psalmul 119,86.)

Ioan a mărturisit despre Domnul Isus: „Noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl, plin de har și de adevăr.” (Ioan 1,14.) Isus spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața.” (Ioan 14,6.) Iar lui Pilat, judecătorul Său nedrept, i-a spus: „Tu zici că Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu.” (Ioan 18,37.) Firește că Pilat a ridicat din umeri și a spus: „Ce este adevărul?” Și așa spun mulți ca el, încă și astăzi. „Ce este adevărul! Dacă aș scăpa fără pedeapsă, mint până sunt liber.” „Ce este adevărul! Numai de-aș câștiga bine; mint până sunt

bogat.” Și la noi, la soldați, se ivesc multe minciuni, cel mai mult la aceia care au o conștiință rea și vor să scape cu minciuna. Un soldat adevărat, dacă a făcut ceva greșit, să spună: „Am făcut lucrul acesta. Știu că mi-a fost interzis, vreau să-mi port pedeapsa!” Ce rar se aude acest limbaj! Acesta trebuie să fie într-adevăr un bărbat serios, conștiincios, temător de Dumnezeu, cel care-și mărturisește vina cu sinceritate. Majoritatea, când văd că sunt recunoscuți și prinși și nu pot tăgădui, își găsesc scăparea în scuze neadevărate.

Dar și în rest se minte în multe feluri. Unul minte că este bogat, altul toarnă minciuni gogonate cu fapte eroice și povești, un al treilea își minte părinții și se plânge de nevoi și lipsuri, ca să-i trimită bani. Ei toți uită că prin minciună se pun în lanțurile diavolului și nu reflectează la cuvântul serios, care vorbește despre slava cetății veșnice a lui Dumnezeu: „Afară sunt câinii și vrăjitorii și curvarii și ucigașii și idolatri și **oricine iubește și practică minciuna.**”

Dumnezeu nu face nici un legământ cu minciuna. Cine vrea să-i slujească, trebuie să fie conștiincios și sincer. La aceasta te îndeamnă El și astăzi, prin acest text. O, să renunțăm la orice neadevăr, la orice aparență falsă în vorbe, în înfățișare sau gesturi și să umblăm în adevăr, spre cinstea lui Dumnezeu!

Pentru aceasta, calea dreaptă este a fi tăcut și liniștit, căci „în mulțimea vorbelor nu lipsește păcatul, dar cine își stăpânește buzele, lucrează înțelept.” (Proverbe 10,19.)

Aici, unde apostolul Pavel descrie înarmarea unui creștin, spune: „**v-ați încins mijlocul cu adevărul**” (Efeseni 6,14). Aceasta s-o urmăm. Așa cum centura este la orice îndatorire bine așezată în jurul soldurilor, așa să ne încingă în orice fapte și pe orice cale adevărul, care poate rezista înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Nr. 26

„Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Și nici una din ele nu va cădea pe pământ fără știrea Tatălui vostru; dar vouă perii capului, toți vă sunt numărați. Deci nu vă temeți! Voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii. Deci, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri.” (Matei 10, 29-33.)

Când Domnul Isus Și-a trimis pentru prima dată ucenicii, pentru a striga poporului Israel mesajul mesianic: „Împărăția cerurilor este aproape!”, El le-a pus serios pe inimă, **să nu-și facă griji și să nu se teamă de nimic.** El știa că drumul ucenicilor Lui va include uneori greutăți, de aceea i-a încurajat pe ei și pe toți ucenicii Săi din toate timpurile, să rămână tari în **încrederea în Tatăl lor ceresc**, să nu se teamă de oameni, ci să privească spre ceasul când El Însuși îi va mărturisi pe ai Săi în Fața Tatălui Său ceresc, ca apoi ei să împărtășească cu El veșnic slava și bucuria.

O vrabie este cu siguranță o pasăre fără valoare; pe atunci se cumpărau două vrăbii pentru un ban. Nenumărate milioane de vrăbii trăiesc pe pământ; Dumnezeu le dă viață, El le hrănește, El le îmbracă. Dar oricâte ar fi, fiecare găsește hrană și băutură, pentru iarnă primește o haină calduroasă, pentru vară, una ușoară; Tatăl ceresc, care a cumpănit și S-a îngrijit de toate așa, hotărăște și când viața unei vrăbii trebuie să se sfârșească. Chiar și moartea unei vrăbii căzute la pământ, mărturisește: aici voia lui Dumnezeu a încheiat această viață. În plus, pentru noi este foarte serios să medităm că dragostea lui Dumnezeu veghează și asupra animalelor, așa cum citim acest lucru și în alte locuri ale Scripturii, iar câte un om crud, care chinuiește și exploatează brutal animale, să țină minte lucrul acesta. Și noi, soldații, trebuie să știm lucrul acesta și să ne gândim că animalele sunt creația lui Dumnezeu, încredințate nouă spre slujire. Deci nu este deloc

necreștinește dacă-ți iubești calul din toată inima și să te bucuri de frumusețea și de puterea lui; despre aceasta nu poate vorbi nimeni mai minunat decât Cuvântul lui Dumnezeu. Citește odată în Biblia ta Iov 39,10,25. Da, un cal este ceva mult mai minat decât o vrabie și totuși: cea mai mică vrabie nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. Oare să uitate Domnul, pe cei care doresc să-I slujească? **O, nu, nouă chiar și perii capului ne sunt toți numărați.** Domnul vede când un fir dintre ei cade. Ceea ce noi nu luăm în seamă – căci cine ia în seamă părul care rămâne agățat în pieptăn dimineța și cade din cap în timpul zilei? – Dumnezeu le ia în seamă, pentru că noi suntem de preț în ochii Lui.

Ar putea fi și altfel? Cel care nu Și-a cruțat propriul Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da împreună cu El totul, chiar și cea mai de negrăit devotată îngrijire? **„Deci nu vă temeți! Voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.”** În calea noastră pot fi multe greutăți, multă ură din partea oamenilor, multă ocară, chiar multă primejdie și multă responsabilitate. Dar Domnul este mai presus de toate. El poate și vrea să-i poarte victorioși pe ai Săi prin toate situațiile, chiar prin suferință, necaz și moarte, numai ca noi să-L mărturisim în fața lumii și să nu-L renegăm. A te declara pentru Domnul Isus Hristos este un lucru mare, mare și decisiv pentru veșnicie; este important mai cu seamă în profesia noastră, în care sunt atât de mulți bărbați buni, loiali, minunați, dar care nu-L cunosc pe Isus. Chiar mărturisirea lui Dumnezeu și o viață aparent religioasă, bisericească, o credință care rămâne ferecată în inimă, chiar și aceasta este ceva neplăcut pentru unii oameni; dar în general, este totuși de prestigiu în partea mai bună a poporului nostru. Dar o mărturisire a lui Isus, Cel răstignit, înviat și prezent, aceasta nu vrea lumea să audă, mai cu seamă nu în viața practică, în familie, la serviciu, în modul de viață. Și cu toate acestea, în poporul și în armata noastră este așa de multă recunoaștere și sinceritate creștină: dacă înfăptuiești cu viața mărturisirea de a fi ucenicul lui Isus, atunci vei fi stimat și prețuit. Ți se vor împotrivi, într-adevăr, dar te vor cinsti și vor avea încredere în tine.

Numai să fii sincer și să-L mărturisești pe Isus cu viața ta. Majoritatea oamenilor înțeleg prin „a mărturisi”, numai mărturisirea prin cuvinte. Și despre aceasta este vorba, înainte de toate. Este foarte ușor să-L mărturisești pe Domnul numai printre credincioși, creștini care slujesc Domnului. Dar între cei care nu vor să știe nimic despre Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu, acolo lucrurile stau altfel. Te scoli tu și ieși afară acolo unde se batjocorește și se glumește în legătură cu imoralitatea și adulterul? Sau Îl mărturisești pe Acela care a murit pe cruce pentru păcatul lumii?

Aperi tu Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, când este batjocorit și înjosit? Îl lauzi tu pe Isus ca pe propriul tău Ajutor și Răscumpărător?

Ferice de cel care se declară pentru Isus! Dar ce va fi cu acela, care va păși înaintea Domnului ca unul de-al Său, dacă El atunci va rosti cu seriozitatea sfântă a judecătorului: Adevărat, Eu nu te cunosc; te-am văzut acolo, în acea odaie de cazarmă și acolo, în acea casă, unde eram insultat și batjocorit și am auzit că tu M-ai renegat, din teamă față de oamenii muritori. **„Pe oricine Mă va tăgădui înaintea oamenilor, pe acela îl voi tăgădui și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.”**

Nr. 27

De Vinerea Mare

„Și ostașii, împletind o cunună de spini, I-au pus-o pe cap și L-au îmbrăcat cu o haină de purpură și veneau la El și spuneau: ‚Salutare, Împăratul iudeilor!’ și-L loveau cu palmele.” (Ioan 19,2-3)

Pentru noi este ceva foarte serios, că profesiunea de soldat a participat așa de esențial la suferința și moartea Fiului lui Dumnezeu, chiar dacă nu în mod răspunzător de sentința nedreaptă, totuși, ca unealtă care acționează. Fie ca Domnul, pe care soldații romani L-au torturat și l-au răstignit, să găsească mulți soldați germani care trăiesc, slujesc și mor în credința în El! În mod obișnuit nouă nu ne este limpede cum s-a petrecut totul, pentru că din tinerețe am auzit citindu-se adesea istoria patimilor Domnului. Împrejurările n-au fost așa de neasemănătoare cu ale noastre, cum ni se pare de obicei. Și acei soldați locuiau într-o cazarmă, în cetățuia Antonia, din Ierusalim; ei mâncau, beau, dormeau, făceau instrucție ca noi, aveau apelul și comunicarea ordinului de zi și așa mai departe. Mergeau și ei la pază, căci era paza din Pretoriu, în palatul celui mai înalt slujbaș roman, despre care se relatează aici, în Ioan 19.

Acolo locuia guvernatorul Pilat din Pont, rangul lui era de procurator, era locțiitorul împăratului roman. La acesta L-au dus preoții cei mai de seamă pe Mântuitorul prins și legat.

Pilat L-a declarat pe Isus ca nevinovat și L-a trimis la împăratul Irod din Galileea, care tocmai era prezent în Ierusalim, pentru că Isus făcea parte dintre supușii acestuia. Așa voia Pilat, fără să-i supere pe preoții cei mari, să respingă decizia.

Dar Irod, căruia mai marii preoților și cărturarii îi prezentaseră plângerile lor, L-a disprețuit și L-a batjocorit pe Domnul, împreună cu alaiul lui de la curte și L-a trimis înapoi la Pilat.

Acesta i-a chemat laolaltă în piața din fața pretoriului, pe preoții cei mai de seamă, pe mai marii poporului și poporul, dar el personal L-a interogat pe Isus și a recunoscut din nou deplina Lui nevinovăție. De aceea voia să-I dea drumul, dar nici nu voia să se pună rău cu marele preot și cu partida acestuia, căci l-au amenințat că-l vor acuza înaintea împăratului, dacă-L va elibera pe acest Răzvrătitor. Oricât de mult s-a străduit Pilat să găsească o soluție, preoții mai de seamă pretindeau ca Isus să fie răstignit ca răsculat, prin sentință romană. Între timp, Isus a fost dus în pretoriu. Pilat a intrat încă o dată, L-a chemat pe Isus, pentru a-L întreba încă o dată, dacă El vrea să ridice o împărăție rebelă.

Iarăși s-a convins de nevinovăția Domnului și a ieșit afară, la preoții cei mai de seamă: „Nu găsec nici o vină în El.” Dar preoții cei mai de seamă și poporul ațâțat de farisei și cărturari, cerea ca Isus să fie răstignit. Și Pilat a cedat; el a decis să se facă după cererea lor. Apoi a lăsat ca Isus să fie biciuit în pretoriu. Atunci soldații romani au sfâșiat spinarea Domnului cu lovituri de bice și pentru că Isus spusese că El este Împăratul poporului Său, I-au împletit în batjocură o cunună de spini și I-au apăsă-o pe capul Lui sfânt, nevinovat și L-au îmbrăcat cu o haină de purpură și I-au pus o trestie în mâna Lui dreaptă legată, îngenuncheau în fața Lui, Îl batjocoreau în timp ce strigau: „Salutare, Împăratul iudeilor!”, Îi dădeau palme, Îl scuipau și luau trestia și Îl loveau cu ea pe cap.

Dar Pilat, care încă mai încerca să-L elibereze pe Domnul, a pus să fie scos din sala de judecată. „Isus, deci, a ieșit afară, purtând cununa de spini și haina de purpură.” Și arătând spre bărbatul palid, sângerând, zdrobit, cu cununa de spini, Cel părăsit de ucenicii Lui, osândit de romani, respins de poporul Lui, stând în fața lor în nenorocirea Lui, Pilat a spus: „**Iată Omul!**”

Da, Omul! Dragostea lui Dumnezeu în persoană, plin de slavă, de har și de adevăr, iar acum osândit din cauza păcatului nostru, lepădat, scuipat, zdrobit de pumnii brutali ai oamenilor păcătoși.

Prietene, Acesta este Mântuitorul tău, Fiul lui Dumnezeu, venit pentru tine din cer, aici jos, născut pentru tine în grajdul din Betleem, pironit pentru tine pe crucea de la Golgota. Nu te așeza în rândul celor care Îl batjocoresc și Îl resping, ci pleacă-ți genunchii și inima înaintea Lui în adevăr și pocăință și spune cu recunoștință, cu inimă credincioasă:

Eu și păcatele mele,
Care sunt cât firicele
De nisip într-un ocean,
Ele Ți-au pricinuit
Necazul ce pe Tine Te-a lovit
Și pe-al martirilor noian.

Eu trebuia-n căințe-amare,
De mâini și de picioare
În iad să fiu pe veci legat.
Bice, vergi câte-ai primit
Și toate câte-ai pățimit,
Sufletul meu le-a meritat.

Cu mântuirea mea-s îndatorat,
În orice ceas care mi-e dat,
Ție, mai presus de viața mea.
Ceea ce trup și suflet pot,
Se cuvinte să pun tot
În slujba și onoarea Ta.

Așadar, mult eu nu pot da,
În sărmană viața mea;
Dar un lucru pot și-aș vrea:
Moartea Ta și suferința Ta,
Până trup de suflet se va detașa,
Să le port mereu în inima mea!

Nr. 28

„Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine, nicidecum nu va muri, niciodată. Crezi aceasta?”

(Ioan 11,25-26)

Nici o stare și nici o profesie pământească nu are atâta asemănare cu starea creștină, cum are cariera militară: viața în ascultare și încredere față de conducătorul căruia i-am jurat credință; slujirea cu toată dăruirea și puterea sufletului și trupului; punerea în planul al doilea al propriului „eu”, în spatele voinței superioare și a sfintei datorii; desconsiderarea a tot ceea ce suntem și avem, pentru a primi cununa onoarei veșnice, din mâna celui mai mare Domn; jertfirea vieții pentru prețul victoriei. Creștinismul și soldăția se potrivesc minunat după Cuvântul lui Dumnezeu. În nici o categorie viața și moartea nu stau așa de aproape una de alta, ca în categoria ostașilor, din ale căror îndatoriri face parte privirea morții în față, liniștit. De aceea nici o stare nu are atâta nevoie de fericita credință creștină, ca starea noastră, deoarece credința în Domnul nostru Isus Hristos ne face să fim tari, pentru a păstra credințioșia în viață și în moarte.

Despre viață și despre moarte tratează și acel cuvânt de mai sus, pe care Domnul Isus l-a spus odinioară la intrarea în satul Betania, cam la 40 de minute de drum de la Ierusalim. El i l-a spus Martei, care plângea după fratele ei Lazăr, îngropat în urmă cu patru zile. Domnul intrase de multe ori ca prieten și musafir în casa lui Lazăr și a surorilor Marta și Maria. Dar acum venise pentru a Se revela în fața ochilor tuturor, ca Fiul lui Dumnezeu, ca biruitor asupra morții. El a poruncit să se rostogolească piatra din fața mormântului și cu minunatul cuvânt „Lazăre, vino afară!”, l-a chemat pe cel mort înapoi în cercul celor vii „și mortul a ieșit, legat la picioare și la mâini cu fâșii de pânză; și fața îi era acoperită cu un ștergar.” (Ioan 11,44).

Pe Domnul, care a făcut aceasta, moartea nu L-a putut birui. Totuși, El a trebuit să guste moartea în locul nostru, să poarte pentru noi pedeapsa păcatelor noastre în moarte, pe cruce, dar moartea nu L-a putut ține. Înviat din morți prin slava Tatălui, El S-a arătat alor Săi ca biruitorul peste păcat și moarte.

Da, noi avem un Isus înviat, viu, prezent! Cum ne-ar putea ajuta un mort? Ce ar fi toată credința noastră creștină, dacă n-ar fi cu noi Domnul ca Domn al vieții, de nebîruit, ca viteazul atotputernic, care îi poartă pe ai Săi prin viață și prin moarte, spre Casa cerească a Tatălui.

Da, și pe tine și pe mine vrea să ne treacă prin acestea. Fie că noi cădem pe câmpul de luptă pentru patrie, fie că murim de răni sau boală, fie că este sub razele fierbinți ale soarelui de amiază sau în zăpada iernii nordului, fie pe înălțimile stâncoase ale munților sau în valurile mării care vuieste, - dacă-I aparținem numai Lui în credință, Celui răstignit și înviat, ca niște copii împăcați ai lui Dumnezeu, atunci **această siguranță a învierii și a vieții veșnice este a noastră!** Numai Cel înviat a putut să spună: „Eu trăiesc și voi veți trăi.” (Ioan 14,19.)

Lăudat fie Dumnezeu pentru că avem siguranță! „Dar acum, Hristos a înviat dintre morți, cel dintâi rod al celor care au adormit.” (1 Corinteni 15,20.)

Pentru acest fericit adevăr, avem mărturia infailibilă a Cuvântului lui Dumnezeu și a tuturor apostolilor, care au mers la moarte pentru credința lor și au pecetluit cu moartea lor, adevărul cuvântului lor. „Pentru că v-am dat întâi ce am și primit: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; și că a fost înmormântat; și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. Apoi S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți trăiesc până acum, iar unii au și adormit. După aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. Și la urma tuturor, ca unei stârpituri, mi S-a arătat și mie.” (1 Corinteni 15,3-8.)

Cu mărturia pe buze despre puterea biruitoare și a harului lui Isus Cel viu, Cel înviat, mii de martiri și-au dat viața și sute de mii de copii ai lui Dumnezeu din toate timpurile, au adormit în pace și bucurie, cu mărturisirea fericitei lor nădejdi creștine.

Toți suntem chemați la o asemenea pace și la o asemenea victorie prin credință. Căci Cel înviat Însuși este acela care vorbește aici: „Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine, nicidecum nu va muri, niciodată.”

Nr. 29

„Și îngenunchea pe genunchii lui de trei ori pe zi și se ruga și aducea mulțumiri înaintea Dumnezeului său, cum făcea mai înainte.” (Daniel 6,10)

Daniel a venit ca băiat la curtea împăratului Nebucadnețar, la Babilon, a fost crescut acolo și a fost instruit în toată știința și înțelepciunea. El a ținut tare de poruncile sfinte ale lui Dumnezeu și de încrederea credinței în Domnul, Dumnezeul lui, și de rugăciune. Prin înțelepciunea lui, sinceritatea lui și duhul lui înalt, Daniel a fost, după ce împăratul persan Darius a cucerit

împărăția, unul dintre cele trei căpetenii mai mari ale împărăției nemăsurat de mari, care era împărțită în 120 de ținuturi, care la rândul lor erau administrate de satrapi. „, Daniel a întrecut pe căpetenii și pe satrapi pentru că în el era un duh deosebit de ales; și împăratul s-a gândit să-l pună peste toată împărăția. Atunci căpeteniile și satrapii au căutat să găsească ceva împotriva lui Daniel privitor la împărăție; dar n-au putut să găsească nimic, nici o greșeală, pentru că el era credincios și nu se găsea în el nici vină, nici greșeală. Atunci oamenii aceștia au zis: „Nu vom găsi nimic împotriva acestui Daniel afară doar dacă nu vom găsi ceva împotriva lui, cu privire la legea Dumnezeului său.” (Daniel 6,3-5.) Daniel era un copil credincios al lui Dumnezeu; el își urma drumul, rugându-se cu seriozitate sfântă. Dar el nu-și purta credința pe buze, ci o adevărea cu viața. Ce mărturie minunată au trebuit să depună pentru el dușmanii și pizmașii lui păgâni! Ei n-au putut să găsească nici în serviciul, nici în viața lui ceva, care să fi fost spre reproșul lui, în afară de **legea Dumnezeului său**. Așa ar trebui să fie la toți credincioșii care vor să-I slujească lui Dumnezeu, la nici unul dintre ei să nu fie găsite nici o pată și nici un cusur, în afară de faptul că lumea nu poate înțelege, de ce legea Dumnezeului lor îi desparte de plăcerea și slujirea lumii.

Un ministru puternic, la care vin zilnic mulți înalți demnitari, judecători, petiționari, acela trebuie aici să ofere, acolo să refuze, aici să pedepsească, acolo să răsplătească. El hotărăște zilnic multe lucruri mici și mari, în care poate ușor să se înșele prin eroare și ca urmare a rapoartelor false. Atunci se găsesc ușor prilej și pretext pentru acuzații și suspectări. **Dar Daniel se baza pe Dumnezeu**, iar Dumnezeu a binecuvântat munca lui. Și cum își lua Daniel atâta putere și înțelepciune pentru toată munca și pentru feluritele lui îndatoriri? **De trei ori zilnic mergea într-un loc liniștit, pentru a căuta fața lui Dumnezeu**. În casa lui de vară avea o cameră sus, ale cărei ferestre erau orientate spre vest, spre cetatea făgăduinței, spre Ierusalim. Acolo mergea Daniel, îngenunchea și se ruga lui Dumnezeu, pentru tot ce avea nevoie pentru sine și serviciul lui, pentru tot ceea ce avea pe inimă; apoi **Îl lăuda pe Dumnezeu din cauza slavei, puterii și credincioșiei Lui mari**, apoi **Îl mulțumea lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut Dumnezeu pentru el în minunatele Lui călăuziri și ascultări**.

Ce spun, cu privire la acest om de stat care se ruga, acei creștini care susțin așa de des, că slujba lor, îndatoririle lor la serviciu și în familie, nu le lasă timp să caute fața lui Dumnezeu? Iată, un bărbat în cea mai înaltă slujbă, asupra căruia apăsa responsabilitatea unei împărății întregi, care găsea timp de trei ori pe zi să caute fața Dumnezeului său și să-și îndrepte inima spre patrie. O, de i-am urma exemplul! Dacă gândurile inimii noastre ar privi dimineța, la prânz și seara spre patria veșnică, spre Ierusalimul ceresc, dacă am aduce înaintea Dumnezeului și Domnului nostru tot ce avem pe inimă, dacă L-am lăuda pe Dumnezeu din adâncul inimii noastre și ne-am înviora cu atotputernicia și credincioșia Lui, am trece victorioși și în pace prin împrejurările vieții. Lucrul acesta îl spun în mod deosebit pentru noi, soldații; noi avem nevoie de lucrul acesta în fața altora, ca să slujim spre cinstea Domnului nostru Isus Hristos astfel, încât să nu se găsească la noi nici un cusur, în afară de legea Dumnezeului nostru. Poate îți zici: Daniel putea merge într-un loc liniștit, **noi de multe ori nu putem**. Dar crede-mă, pentru Daniel era mai greu decât pentru noi. Folosește tu numai minutele liniștite, caută-le; le vei găsi. Roagă-L pe Dumnezeu pentru ele; El ți le va da. Și dacă nu poți să fii singur, stai liniștit înaintea lui Dumnezeu! Îngenunchează numai lângă patul tău, fie că este în camera de cazarmă sau oriunde altundeva. Binecuvântarea, puterea și ocrotirea **vin numai de sus** și tu nu știi cât de mult vei avea nevoie de ele azi sau mâine. Dacă vrei să slujești spre onoarea lui Dumnezeu așa ca Daniel, atunci fii un copil al lui Dumnezeu! **Și tu** trebuie să găsești, prin credința în Isus, Fiul lui Dumnezeu cel răstignit și înviat pentru tine: iertarea păcatelor tale, pace pentru conștiința ta, la inima de Tată a lui Dumnezeu. **Și tu** vei umbla atunci în puterea lui Dumnezeu și în părtășie cu El, spre onoarea Lui.

Nr. 30

„Daniele, slujitorul Dumnezeului celui viu! Te-a putut scăpa de lei Dumnezeul tău, căruia îi slujești neîncetat?” (Daniel 6,20)

Daniel, slujitorul lui Dumnezeu, care se ruga, administratorul loial al celei mai înalte funcții din imperiul împăratului persan, Darius, trebuia să fie răsturnat prin ura și invidia dușmanilor lui. „Atunci căpeteniile și satrapii aceștia s-au adunat grămadă la împărat și i-au vorbit așa: ‚Împărate Darius, veșnic să trăiești! Toți mai marii împărăției, căpeteniile și satrapii, consilierii și guvernatorii s-au sfătuit împreună, să așeze o hotărâre împărătească și să se dea o interdicție fermă, că oricine va face cerere unui dumnezeu sau unui om treizeci de zile, altuia decât ție, împărate, acela să fie aruncat în groapa leilor. Acum, împărate, întărește interdicția și semnează înscrisul ca să nu fie schimbat, după legea mezilor și a perșilor, care nu poate fi desființată.‘ De aceea împăratul Darius a semnat înscrisul și interdicția. Și când a aflat Daniel să s-a semnat înscrisul, a intrat în casa lui.” (Daniel 6,6-1.)

Acei dușmani ai lui Daniel știau bine, că Daniel va rămâne neclintit la Dumnezeul și la credința lui; și nu s-au înșelat. Chiar ei, căpeteniile și satrapii, au văzut de departe cum Daniel intra în sala deschisă a casei lui de vară, de trei ori pe zi, cum îngenunchea acolo pentru a se ruga, a lăuda și a mulțumi.

Daniel cu siguranță i-a văzut cum ascultau acolo și el știa ce înseamnă să fii aruncat jos, în mijlocul leilor. Lui nu i-a păsat nici de oameni, nici de primejdie și amenințare, el s-a ținut de Dumnezeul lui și l-a fost credincios. El voia, dacă aceasta era voia lui Dumnezeu, să renunțe la putere, onoare și viață, dar nu la Dumnezeul lui și la credința lui. N-a fost înțelept, va spune câte unul. Ar fi trebuit, totuși, cel puțin, să pună să se facă prin slujitorii lui, perdele în fața ferestrelor deschise, atunci dușmanii lui nu l-ar fi putut vedea în timp ce îngenunchea înaintea lui Dumnezeu și n-ar fi avut nici o acuzație împotriva lui. De fapt, va spune altul, găsesc lucrul acesta foarte nepotrivit și nefiresc, că Daniel îngenunchea în camera lui de rugăciune, în fața unor ochi străini. Iar un al treilea va spune, poate, când ești într-o demnitate așa de înaltă, nu trebuie să bați așa la ochi cu poziția ta personală față de Dumnezeu și de credință. Aceasta face numai vâlvă, iscă împotrivire și îngreunează poziția oficială. Da, așa vorbește înțelepciunea omenească, dar în spatele ei stă stăpânul lumii acesteia, care nu vrea ca mărturia despre Dumnezeu și despre Hristos, cuvântul despre marea har al lui Dumnezeu pentru păcătoșii pregătiți de pocăință să lumineze în viața aceasta și să lumineze în inimi.

Dumnezeu judecă altfel. El îi cheamă pe bogați și pe săraci, în fața lumii, în fața oamenilor, să se declare pentru El și să-L laude ca pe unicul Ajutor și Salvator. Și Daniel, omul loial, n-a procedat corect? Cine s-a încrezut în Dumnezeu, n-a clădit pe nisip.

Desigur, dușmanii lui l-au pârât la împărat, i-au cerut moartea și au invocat legea semnată odinioară, care nu poate fi schimbată. „Atunci împăratul, când a auzit aceste cuvinte, s-a mâhnit foarte mult și și-a pus inima pentru Daniel, ca să-l salveze și până la apusul soarelui s-a străduit ca să-l salveze.” (Daniel 6,14.) Dar legea semnată odinioară își cerea victima, nici măcar împăratul n-o putea încălca.

„Atunci împăratul a poruncit și au adus pe Daniel și l-au aruncat în groapa leilor. Împăratul a vorbit și i-a zis lui Daniel: ‚Dumnezeul tău, căruia îi slujești neîncetat, El te va scăpa.‘ Și s-a adus o piatră și s-a pus în gura gropii și împăratul a pecetluit-o cu inelul său și cu inelul mai marilor săi, ca să nu se schimbe nimic în privința lui Daniel. Atunci împăratul s-a dus în palatul său și a petrecut noaptea postind și nu i s-au adus țiiitoare și somnul său a fugit de la el. Atunci împăratul s-a sculat odată cu lumina, în revărsatul zorilor și s-a dus în grabă la groapa leilor. Și când se apropia de groapă, l-a strigat cu glas plângător pe Daniel. Împăratul a vorbit și i-a zis lui Daniel: ‚Daniele, slujitorul Dumnezeului celui viu! Te-a putut scăpa de lei Dumnezeul tău, căruia îi slujești neîncetat?‘ Atunci Daniel a vorbit împăratului: ‚Veșnic să trăiești, împărate!

Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, încât nu mi-au făcut nici un rău; pentru că s-a găsit nevinovăție în mine înaintea Lui; și chiar înaintea ta, împărate, n-am făcut nici un rău.’ Atunci împăratul s-a bucurat foarte mult și a poruncit să-l scoată pe Daniel din groapă. Și Daniel a fost scos din groapă și nu s-a găsit nici o rană pe el, pentru că se încrezuse în Dumnezeul său.” (Daniel 6,16-23.)

Cine poate să asculte această istorie minunată din Cuvântul lui Dumnezeu, fără emoție, fără gloriificarea marelui nostru Dumnezeu?

De lucrul acesta să avem și noi parte în viața noastră: „nu s-a găsit nici o rană pe el, pentru că se încrezuse în Dumnezeul său.” Și nouă, soldaților germani, ne poate fi hărăzit să ajungem în primejdii așa de mari ca aceea în care a fost aruncat Daniel. Să avem râvnă ca să învățăm să cunoaștem pe Dumnezeul nostru și puterea și credincioșia Sa minunată și să avem încredere în El. Unde ochii omenești nu văd nici o soluție, Dumnezeu mai are o cale și o ușă.

„Și împăratul a poruncit și au adus pe oamenii aceia care-l acuzaseră pe Daniel și i-au aruncat în groapa leilor, pe ei, pe fiii lor și pe soțiile lor; și înainte de a ajunge ei în fundul gropii, leii i-au apucat și le-au sfărâmat toate oasele. Atunci împăratul Darius a scris către toate popoarele, națiunile și limbile care locuiesc pe tot pământul: *’Pacea să vi se înmulțească! Dau o hotărâre, ca în toată întinderea împărăției mele, oamenii să tremure și să se teamă înaintea Dumnezeului lui Daniel: pentru că El este Dumnezeul cel viu și statornic întotdeauna și împărăția Lui nu va fi nimicită și stăpânirea Lui nu va avea sfârșit. El salvează și scapă și El face semne și minuni în ceruri și pe pământ, El, care l-a salvat pe Daniel din puterea leilor.’*”

Deci acesta a fost sfârșitul acestei probleme, în care credința lui Daniel a fost adeverită, ca Numele lui Dumnezeu să fie laudat și înălțat până departe, în toate popoarele împărăției.

Acesta a fost un mesaj împărătesc, minunat, către toate popoarele și chiar și pentru noi și pentru poporul nostru el este păstrat în Sfânta Scriptură: *pentru că El este Dumnezeul cel viu și statornic întotdeauna și împărăția Lui nu va fi nimicită și stăpânirea Lui nu va avea sfârșit. El salvează și scapă și El face semne și minuni în ceruri și pe pământ.*

Nr. 31

„Fiul meu, dă-Mi inima ta și ochii tăi să-și găsească plăcerea în căile Mele.”

(Proverbe 23,26)

Toată Biblia este chemarea lui Dumnezeu Tatăl către fapăturile Sale omenești, ca ele să-I dea Lui inima lor, anume: înclinația lor, dragostea lor, încrederea lor, ascultarea lor. *„Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeul nostru este un singur Domn. Și să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.”* (Deuteronom 6,4-5.) Aceasta este, după cuvântul Mântuitorului nostru, cea mai mare și mai însemnată poruncă. În Cuvântul și în educația Lui, Dumnezeu este permanent preocupat cu inima noastră. Dumnezeu încearcă și educă inimile noastre. *„Omul se uită la înfățișare, dar Domnul se uită la inimă.”* (1 Samuel 16,7.) *„Domnul cercetează toate inimile și înțelege toate întocmirile gândurilor.”* (1 Cronici 28,9.) *„Pentru că ochii Domnului cutreieră tot pământul, ca să Se arate tare pentru cei cu inima în totul pentru El.”* (2 Cronici 16,9.) Și Dumnezeu avertizează inimile noastre, să nu le înstrăinăm de El, prin aceea că ne căutăm plăcerea în lucruri trecătoare. *„Păzește-ți inima mai mult decât tot ce se păzește, căci din ea ies izvoarele vieții!”* (Proverbe 4,23.) *„Pentru că unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.”* (Matei 6,21.) Comoara noastră să

fie chiar Isus, Fiul lui Dumnezeu, pironit pe cruce ca Ispășitor pentru noi, cei pierduți. Spre El trebuie să fie orientată inima noastră, voinței Lui trebuie să-I fie supusă voința noastră, da, spre El, Cel care ne-a iubit întâi, să meargă toată dragostea noastră, toată înclinația noastră. Numai El o merită. Da, admirabil! Această inimă omenească, ale cărei gânduri și năzuințe sunt rele din tinerețea ei, din care vin gândurile și faptele rele, Dumnezeu cel sfânt dorește cu dor așa de fierbinte s-o posede, încât El o răscumpără prin jertfa singurului Său Fiu. El a plătit-o scump, El vrea apoi s-o înnoiască, vrea să ia inima rea și să ne dăruiască una nouă.

Dumnezeu vine în har. El nu spune: dă-Mi inima ta, tu, om pierdut, demn de blestem, păcătos! Nu, El spune: Dă-Mi inima ta, **Fiul meu!**

Creatorul tuturor lucrurilor ne vorbește ca Tată. Și El este „**Tatăl din care este numită orice familie în ceruri și pe pământ**”. Tații pământești, cu toate că-și iubesc foarte mult fiii, sunt în dragostea lor paternă numai o pildă și o reflectare a dragostei desăvârșite de Tată a lui Dumnezeu. Dumnezeu, adevăratul Tată, se gândește cu cea mai delicată grijă și înțelepciune anticipat până în veșnicie. Guvernarea și conducerea Lui în viața noastră țintește întotdeauna acolo, ca noi să ajungem la ținta veșnică, cerească. El nu vrea ca noi, la sfârșitul acestei vieți repede trecătoare, să pășim printr-o ușă întunecoasă în veșnicie, ca oameni pierduți, fără nădejde, ci El vrea ca noi să intrăm ca niște copii prin ușa morții, în Casa luminoasă, fericită a Tatălui. Dragostea paternă pământească ar alege de multe ori cu totul alte căi pentru noi, decât dragostea lui Dumnezeu. La aceasta, gândurile omenești sunt mereu insuficiente, pentru că sunt pământești, dar Dumnezeu dorește mântuirea noastră veșnică. „Pentru că gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, nici căile voastre, căile Mele,” zice Domnul. „Pentru că așa cum cerul este mai înalt decât pământul, tot așa căile Mele sunt mai înalte decât căile voastre și gândurile Mele, decât gândurile voastre.” (Isaia 55,8-9.) „Pentru că Eu cunosc gândurile pe care le am cu privire al voi,” zice Domnul, „gânduri de pace, nu de rău, ca să vă dau un viitor și o speranță.” (Ieremia 29,11.) De aceea ne sfătuiește Domnul, ca noi să lăsăm ochii noștri să găsească plăcere în minunatele, mărețele Lui căi, să nu cârtim niciodată împotriva lor, să ne supunem cu smerenie în ele și să avem încredere că Tatăl nostru creșc **nu greșește niciodată. El nu face nici o greșeală.** „Minunat este planul lui și mare este înțelepciunea lui.”

În aceasta să ne încredem neclintit și să nu ne rătăcim niciodată de dragostea și credințioșia lui Dumnezeu. Ca să devenim din păcătoși pierduți, copii fericiți ai lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să meargă adesea cu câte un om, căi minunate, neînțelese. Dar când Domnul și-a găsit oița și a pus-o pe umeri pentru a o duce acasă, atunci omul salvat știe că pe căile lui Dumnezeu are parte numai de binecuvântare, că **nimic** nu este în dauna lui, că **nimic** nu-l desparte de dragostea și credințioșia lui Dumnezeu. „El, care, într-adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El?” (Romani 8,32.) Un soldat care are încredere în comandantul lui, mășăluiește vesel și mângâiat pe calea poruncită. El nu cârtește dacă o ia abrupt pe munte în sus sau prin pădurea deasă; el se cațără prin prăpastie și prin vale, traversează pârâul și fluviul. Ar putea să nu aibă încredere? N-ar putea să întrebe vreun colonel: „De ce trebuie să merg pe aici? Acolo sus mi se pare mult mai potrivit și mai comod.” Soldatul nu știe ce știe colonelul lui, că marșul la înălțime i-ar duce pe soldații lui în focul distrugător, în timp ce el îi conduce pe jos, în mod surprinzător și victorios la dușman.

Și, deci, dacă Dumnezeu ne conduce, avem voie să cârtim și să nu avem încredere? Da, mulți cred că ei ar ști mai bine decât Domnul; ei vor mai bine să treacă peste înălțimi, decât să meargă prin adâncuri; ei nu cunosc primejdiile. Dar Domnul, care vrea să ne ducă la cununa veșnică a victoriei, conduce bine. „**Fiul Meu, dă-Mi inima ta și ochii tăi să-și găsească plăcerea în căile Mele.**”

Nr. 32

„Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă.” (Ioan 3,16)

Era în ceas de noapte, când un bărbat distins, nobil, evlavios, Nicodim, L-a vizitat pe Domnul; el venea cu mărturia că ar fi recunoscut slava Sa dumnezeiască: „Pentru că nimeni nu poate face aceste semne pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.” Cu toate acestea, Nicodim, care era un mai-mare al iudeilor și un fariseu, a venit **noaptea**, căci știa ce furtună de dușmănie l-ar fi amenințat din partea celorlalți membri ai marelui sfat, din partea preoților, cărturarilor și fariseilor, dacă s-ar fi dus în mod public, ziua, la Domnul Isus. Doar au zis toți acești oameni distinși și învățați: „A crezut în El vreunul dintre mai-mari sau dintre farisei? Dar mulțimea aceasta, care nu cunoaște legea, este blestemată. (Ioan 7,48-49.) Prealăudatul nostru Domn are milă de slăbiciunea noastră și chiar de slăbiciunea lui Nicodim, care n-a îndrăznit să se apropie de El pe zi; da, El știe cine suntem și are răbdare cu noi, ca El să facă să se întărească prin Duhul Lui, chiar și cel mai ușor îndemn al inimilor. Nu este ușor ca bărbați distinși, foarte instruiți, foarte onorați în lume, să se declare smeriți ca ucenici ai lui Isus. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Uitați-vă la chemarea voastră, fraților: că nu sunt mulți înțelepți potrivit cărnii, nu mulți puternici, nu mulți de neam ales.” (1 Corinteni 1,26.) De aceea și este nevoie de multă grijă din partea Domnului, pentru a-l câștiga pe Nicodim. Isus îl învrednicește cu o convorbire lungă, detaliată. Harul lui Dumnezeu a păstrat în Sfânta Scriptură cuvintele prețioase ale acelei discuții nocturne, din care punctul central este: **„Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă.”** Aceasta este toată Evanghelia și nu există alta, nici pentru cei distinși și învățați, nici pentru cei neinstruiți și simpli. Ea este valabilă pentru toți, pentru bătrâni și copii, pentru împărați și supuși, pentru mareșalul care conduce armata ca și pentru cel mai neînsemnat soldat, pentru medicul care-l pansează pe cel rănit, ca și pentru luptătorul muribund, pentru biruitorul care strigă de bucurie, ca și pentru cel învins, care părăsește câmpul de bătălie însângerat – există pentru toți, toți, această singură Evanghelie: **Crede în Domnul Isus Hristos**, acceptă ispășirea păcatelor tale în suferința și în moartea Sa nevinovate, ca să nu fii pierdut pentru veșnicie, ci să primești viață veșnică, salvare veșnică. „Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume, ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” (Ioan 3,17.)

Dragostea lui Dumnezeu a văzut mizeria acestei lumi, lupta, alergarea, năzuința și dorul tuturor făpturilor omenești, care, totuși, nu pot dobândi fericirea prin străduință; ea a văzut și păcatele ei, egoismul, ura și imoralitatea, din care nu pot ieși. Dumnezeu a văzut nevoile lor, bolile lor, lacrimile lor, din cauza cărora acest pământ se numește pe drept „o vale a plângerii”, - dar El a văzut în continuare: El a văzut până în veșnicie, chinul păcătoșilor pierduți, căzuți sub judecata dreaptă a morții și a osândeii, - fără scăpare, fără nădejde.

Dumnezeu a văzut și viața ta, prietene! Ochiul Lui nu este înșelat de strălucirea aparentă a plăcerii pământești și de visurile tinereții, care zboară repede. El te-a văzut la capătul drumului tău, la poarta veșniciei, iar inima Lui a fost mișcată de milă, voia să te salveze. În cer și pe pământ, în timp și în veșnicie, n-a fost găsit decât **Unul** care putea salva, care putea împăca păcatul lumii, **Unul** care te poate salva și pe tine: **Isus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, Domnul slavei, de la care, pentru care, prin care sunt toate lucrurile.** El a trebuit să vină aici jos din slava Tatălui, în nenorocirea și păcatul acestei vieți – **și a venit.**

„Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi, prin faptul că pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5,8.) Acum se spune despre toți cei care cred în Isus: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care, într-adevăr, nu L-a cruțat pe

propriul Lui Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dăruia, de asemenea, toate împreună cu El? Cine va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îndreptățește. Cine este Cel care condamnă? Hristos este Cel care a murit și, mai mult, a și fost înviat, Cel care și este la dreapta lui Dumnezeu, Cel care și mijlocește pentru noi.” (Romani 8,31-34.) Ce lucruri mari, minunate auzim aici despre siguranța mântuirii copiilor credincioși ai lui Dumnezeu! Faci și tu parte dintre acești mântuiți? Domnul nostru, care a vestit marea veste a dragostei mântuitoare a lui Dumnezeu căutătorului Nicodim, a trimis acestora un cuvânt înainte: „Adevărat, adevărat îți spun: dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3,3.)

Din apa vieții a Cuvântului lui Dumnezeu, din darul de har al Duhului lui Dumnezeu, trebuie să se nască o nouă viață, o viață care nu mai este orientată spre plăcerea lumii, ci spre dragostea lui Dumnezeu. Ai primit această viață nouă? Te-ai condamnat tu în lumina lui Dumnezeu pe tine, vechea ta viață firească înaintea lui Dumnezeu?

Te-ai întors cu durere pentru păcatul tău, în pocăință, de la ceea ce ai fost și te-ai întors spre Prințul vieții, care vrea să te tămăduiască de paguba păcatului tău? Te-ai întors de la slujirea lumii, a păcatului și a propriului „eu”? „Viu sunt Eu”, zice Domnul Dumnezeu, „n-am nici o plăcere în moartea celui rău; ci cel rău să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre rele! Căci pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel?” (Ezechiel 33,11.) „Dar Dumnezeu a împlinit astfel ceea ce anunțase mai înainte prin gura tuturor profeților, că Hristosul Său va pătimi. Pocăiți-vă, deci și întoarceți-vă, ca să vi se șteargă păcatele.” (Faptele Apostolilor 3,18-19.) Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă.

Nr. 33

„Așa vorbește Domnul: „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor și își abate inima de la Domnul! Căci este ca un nenorocit în pustie și nu vede venind fericirea; locuiește în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat și fără locuitori. Bindecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei nu se teme și nu încetează să aducă roadă.” (Jeremia 17,5-8)

Când treceam odată, în manevră, prin bărăganul de lângă Lueneburg, erau porțiuni întinse de iarbă-neagră înflorită, din loc în loc câte o rezervație de molid, chiar și pământ arabil sterp ici și acolo. Pe întinderile bărăganului pășteau turme de oi mici, acele oi mici cu lâna care are firul lung, moale – în rest era frumos, într-adevăr, dar arid, deșert și neroditor. Dar când am ajuns la pâraie, care străbăteau ținutul săpate în văi și defileuri, în care erau așezate satele bărăganului, acolo se vedeau deja de la depărtare înălțându-se coroanele puternice ale stejarilor care sunt sădiți la pârâu și în jurul curților, mândria țărănilor și adevărata imagine a sexului tare al bărbaților loiali din tribul Saxoniei Inferioare. Este ceva minunat un asemenea copac, care stă pe malul pârâului, adânc și bine înrădăcinat, până departe se întind ramurile lui noduroase, neclintit stă trunchiul puternic în ziua furtunii. Coroana lui mândră vorbește despre secolele scurse și îndeamnă generația care se va naște, să rămână tare în credințioșie.

Dar mai serios, mai puternic, mai minunat decât stejarii germani și vitejii germani, vorbește acest cuvânt al lui Dumnezeu, despre rădăcinile adevăratei forțe bărbătești, despre izvorul binecuvântării veșnice a lui Dumnezeu.

Profetul se plânge la început (Ieremia 17,1-4.) de păcatul îndepărtării poporului de Dumnezeu și de credință, care, uitând poruncile sfinte ale Domnului, s-au încătușat în slujba păcatului și au disprețuit binecuvântările lui Dumnezeu. Iar degetul ridicat al lui Dumnezeu arată spre focul dreptei Lui mâinii, care arde veșnic. Nu se potrivește aceasta și zilelor noastre? Nu este acesta un tablou și al generației noastre?

Dumnezeu, cel atotputernic, este șters din socoteala vieții multora, chiar și a oamenilor nobili. Ei vor să obțină ceva cu seriozitate și râvnă, ei zidesc pe rațiunea lor, pe averea lor sau pe fericirea lor. Inima lor, când arogantă, când descurajată în furtunile vieții, nu ajunge la odihnă și la fericire. Chiar dacă dobândesc aceea pentru care se zbat, nu găsesc pacea și bucuria. Când vin zilele bătrâneții, inima lor se veștejește; fără soarele speranței, fără lauda și mulțumirea pentru plinătatea binefacerilor lui Dumnezeu, un om despărțit de Dumnezeu se ofilește spre moarte. El însuși fără mângâiere, nu-i poate mângâia pe alții, este uscat de jur-împrejurul lui.

Și ce se întâmplă în viața din jurul nostru? Când se începe o afacere sau se deschide o întreprindere, se calculează bine, dar că Dumnezeu trebuie s-o binecuvânteze, se uită; fondată pe sfulat omenesc și pe rațiunea umană, de ce este de mirare că Dumnezeu n-o lasă să reușească?

Căutăm o slujbă, acceptăm un post, nu ne întrebăm dacă este voia lui Dumnezeu, ne urmăm drumul după propriile noastre gânduri. Semănăm sămânța, dar nu ne rugăm pentru creștere; construim case, întemeiem familii și nu cerem binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă vin zile de boală, avem încredere mai mult în medic și farmacist, decât în Dumnezeul cel viu.

Este atunci de mirare dacă sunt multe nevoi și nenorocire, dacă tineretul care crește se avântă în brațele păcatului, dacă peste frământarea tuturor orașelor țării noastre este scris: „Aici sunt: pofta ochilor, pofta firii pământești și lăudăroșenia vieții.”?

Așa vorbește Domnul: **„Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor și își abate inima de la Domnul! Căci este ca un nenorocit în pustie și nu vede venind fericirea; locuiește în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat și fără locuitori.**

Într-adevăr, este trist peste tot în poporul nostru, pentru că s-a întors de la Dumnezeul oricărui har și oricărei mângâieri și adeseori L-a uitat și L-a disprețuit pe Domnul Isus, despre care totuși este scris: „În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4,12.) **Totuși este nădejde pentru scumpul nostru popor;** doar scrie în acest capitol 17 al lui Ieremia și cuvântul: „Tron de glorie, înălțat de la început, este locul sfântului nostru locaș. Doamne, speranța lui Israel, toți cei care te părăsesc, se vor rușina. „Cei care se depărtează de mine, vor fi scriși pe pământ”, pentru că l-au părăsit pe Domnul, izvorul apelor vii. **Vindecă-mă, Doamne și voi fi vindecat” Salvează-mă și voi fi salvat; pentru că Tu ești lauda mea.”** (Ieremia 17,12-14.)

Dacă tineretul nostru care slujește în armată, s-ar întoarce cu inima la Isus, atunci ar fi pentru poporul nostru mare mântuire, mare binecuvântare pentru timp și veșnicie. Nu va fi atunci o nouă primăvară sub soarele harului lui Dumnezeu? Să nu așteptăm unul după altul; fiecare să se grăbească să-L apuce pe Salvator! Isus trebuie să-l accepte în har pe fiecare în parte, ca pe un păcătos pregătit pentru pocăință, să-l spele cu sângele Lui, să-l însoțească și să-l mântuiască cu dragostea și atotputernicia Lui și El vrea să facă lucrul acesta. Și oricine a găsit astfel în Hristos iertare și viață nouă și nădejde veșnică, să stea apoi în armata și în poporul nostru, ca un stejar, un martor al harului și credințioșiei lui Dumnezeu. **Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine și**

frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei nu se teme și nu încetează să aducă roadă.

Nr. 34

„Tu, fiul meu, ascultă și fii înțelept și îndreaptă-ți inima pe cale. Nu fi printre băutorii de vin, printre mâncăcioșii neînfrânați!” (Proverbe 23,19-20)

Acest cuvânt al lui Dumnezeu vorbește despre băutori, deci despre oameni care au viciul beției, care se îmbată des și care la beție devin incapabili să trăiască spre cinstea lui Dumnezeu, să se roage, să păzească Cuvântul lui Dumnezeu; ei se degradează într-un animal irațional, prin aceea că își înstrăinează singuri rațiunea și autoritatea asupra gândurilor, cuvintelor și membrilor.

Aproape în fiecare sat, în fiecare oraș, în fiecare cooperativă meșteșugărească, aproape în fiecare cerc de societate există asemenea băutori.

Privește acolo acea casă țărănească! Cândva a fost bogată și fericită; acum locuiește nenorocirea și sărăcia în ea. Femeia altădată înfloritoare, acum palidă și necăjită, crește cu grijă ceata de copii crescând, tatăl se clatină în jur deja la amiază, amețit de băutura, seara vine beat acasă, bate femeia jalnică, amenință copiii care plâng. Grajdul și șura s-au golit, iar datoriile au crescut enorm. Nu cunoști tu o asemenea casă în ținutul tău natal?

Privește-l pe acel muncitor în haina zdrențuită, cu părul încâlcit! Acum doi ani încă mai aproviziona o familie fericită în casa confortabilă; acum își bea salariul săptămânal, în timp ce nevasta și copiii flămânzesc în odaia rece de mansardă. Paturile și mobila s-au mutat bucată cu bucată în casa de amanet. Nu este acesta adevărul vieții pe care îl cunoaștem? Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Pentru că bețivul și mâncăciosul vor sărăci; și somnolența îmbracă în zdrențe.” (Proverbe 23,21.)

Dacă apoi, în sfârșit, un asemenea om nefericit, după ani lungi de chin pentru rudele lui, moare în delir alcoolic sau dezechilibru, atunci pe mormânt este scris îngrozitorul cuvânt: „**Bețivii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu**” (1 Corinteni 6,10). În viața aceasta a adus blestem și lacrimi, în viața cealaltă îl așteaptă pierzarea veșnică.

Dar cum a ajuns bărbatul aici, să se înjosească, să se ruineze așa, să aducă atâta rușine numelui său, atâta suferință alor săi? O, și el a fost cândva un tânăr energic, înfloritor, care voia să mai realizeze în lume ceva. Dar, desigur, el voia, de asemenea, să fie vesel cu tineretul, nu un ipocrit, nu un perfid. Mergea vesel cu camarazii la cârciumă, acolo putea să și realizeze ceva și a reușit, dacă aceasta contează, să bea 6 sau 8 sau 15 halbe de bere în câteva ore. Și o țuică la timpul potrivit, sau două, a băut împreună cu ei. Versurile vesele despre băutul șnapsului le știa pe toate pe dinafară, dar Cuvântul lui Dumnezeu îl uitase de mult. Când vreunul dintre camarazii lui se prăbușea beat, râdea de el, dar îl și ducea cum trebuie acasă, iar camarazii lui făceau cu el același lucru. Da, cam așa a fost începutul. Costa, într-adevăr, mulți bani în vremea soldăției, iar părinții nu-i aveau în plus, totuși îi trimiteau când el îi mințea într-o scurtă scrisoare, de ce îi trebuie din nou urgent bani. Poate ne simțim toți superiori bețivului dezmațat, care noaptea bătea nefericita femeie – oare chiar suntem așa de neasemănători acestui tânăr? Nu, văd mulți, mulți, care sunt așa de asemănători veselului soldat, ca două picături de apă. Dar ascultă, prietene, tânărul vesel și bătrânul bețiv sunt unul și același om, este începutul și sfârșitul aceleiași vieți; ce-i drept, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, nu pentru toți, totuși, pentru înfricoșător de mulți.

Paguba și nenorocirea care sunt pricinuite poporului nostru prin băut, sunt enorme. Este nenumărată ceata tinerilor care au pierit, a speranțelor sfârșimate, a caselor și familiilor distruse, a părinților neconsolați, a fiilor pierduți pentru veșnicie.

Băutul a fost aproape pentru toți începutul spre viciu, spre imoralitate, băutul a fost începutul pentru a face datorii și a umbla de acolo-acolo, pentru minciună și înșelătorie, pentru delapidare – pentru suicid! Aceasta este biografia multor nefericiți, cândva camarazi plini de speranțe. Dumnezeu ne avertizează și ne sfătuiește, dar tineretul o știe mai bine; **lăsați-vă avertizați spre binecuvântarea voastră, pentru timp și veșnicie!**

Nespus de mare este, înainte de toate, durerea pe care coniacul o aduce în poporul nostru. **Pentru întregul nostru popor german ar fi cea mai mare binecuvântare, dacă nimeni n-ar mai atinge nici o picătură de coniac!** Închisorile s-ar goli, familiile ar deveni fericite. O știm de la noi, din experiența zilnică, că majoritatea tuturor pedepselor din armată, sunt consecința băutului de țuică.

De aceea, oricine nu bea coniac este păzit nu numai pentru sine de multă nenorocire, ci el devine binecuvântare pentru alții prin exemplul său. Deosebit de sus și tare are datoria oricui slujește Domnului, care vrea să stea ca adept al lui Isus în mijlocul camarazilor lui.

Cuvântul lui Dumnezeu spune, într-adevăr, că: „vinul înveselește inima omului” (Psalmul 104,15) și: „Mergi, mănâncă-ți pâinea cu bucurie și bea-ți vinul cu inimă bună, pentru că Dumnezeu a primit deja lucrările tale” (Eclesiastul 9,7). Dar același Cuvânt al lui Dumnezeu ne avertizează chiar foarte serios: „Vinul este batjocoritor, băutura tare este zgomotoasă; oricine se abate la ele, nu este înțelept” (Proverbe 20,1). „Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt plângerile? Ale cui sunt răniurile fără pricină? Ai cui sunt ochii roșii? Ale celor ce întârzie la vin și se duc să golească paharul cu vin amestecat. Nu te uita la vinul care curge roșu și face mărgăritare în pahar; el alunecă ușor, dar pe urmă ca un șarpe mușcă și înțepă ca un basilisc. Ochii ți se vor uita după femeile altora și inima îți va vorbi prostii.” (Proverbe 23,29-33.)

Dumnezeu nu vrea niciodată să ne ia adevăratele bucurii, în sfântul lui Cuvânt și în porunci, **ci vrea să ne dea adevăratele bucurii și să ne ferească viața de suferință.** El vrea să facă din noi bărbați adevărați, puternici, spre onoarea lui Dumnezeu, spre binecuvântarea patriei, spre pacea noastră. Dar la aceasta nu ajută băutura. „Vai de cei care, sculându-se dis-de-diminează, aleargă după băutura tare, care întârzie noaptea până îi înfierbântă vinul; și harfa și lira, tamburina și flautul și vinul sunt la ospețele lor, dar la fapta Domnului nu se uită.” (Isaia 5,11-12.) „Vai de cei care sunt tari în băut vin și bărbați viteji la amestecarea băuturii tari!” (Isaia 5,22.)

Dacă suntem creștini, atunci locul nostru nu este între bețivi și mâncăcioși neînfrânați, ci noi avem de mărturisit că am găsit ceva mai bun în Isus. Această mărturisire trebuie s-o adeverim cu viața, în toată smerenia și adevărul; numai astfel vom merge pe drumul nostru ca războinici viteji autentici, spre onoarea lui Dumnezeu.

Dar dacă tu până acum ai mers cu lumea și simți că acesta este un jug greu și un drum primejdios, atunci întoarce-te la Domnul; El are putere pentru întoarcere și pentru o viață nouă. „Pentru că ne este de ajuns că am împlinit în timpul trecut voia neamurilor, umblând în destrăbălări, în pofte, în beții ...” (1 Petru 4,3.) Dumnezeu să facă sfântul Său Cuvânt tocmai în acest domeniu, o sabie victorioasă împotriva puterii și blestemului păcatului!

Nr. 35

„Pe când încă vorbea Petru cuvintele acestea, Duhul Sfânt a venit peste toți cei care ascultau cuvântul.” (Faptele Apostolilor 10,44)

O parte a legiunii „Italica”, în care Corneliu era centurion, era în orașul portuar Cezarea, la Marea Mediterană. Corneliu era un păgân; despre trecutul lui nu știm nimic. Dar Duhul lui Dumnezeu lucra de mult timp la inima acestui om. Viața și umblarea lui sunt declarate în Cuvântul lui Dumnezeu după cum urmează: „Evlavios și temător de Dumnezeu împreună cu toată casa lui și care făcea milostenii poporului și se ruga neîncetat lui Dumnezeu.” (Faptele Apostolilor 10,2.)

În fața acestui soldat păgân trebuie toți să ne smerim cu rușine. Unde sunt soldații germani creștini, care i s-ar putea alătura? Dacă lui Corneliu i-a fost posibil să se declare astfel pentru Dumnezeu, ca centurion roman, care avea superiori păgâni și să trăiască pentru Dumnezeu, n-ar trebui să putem și noi lucrul acesta, dacă el ar fi pentru noi o seriozitate sfântă? Ceea ce spuneau despre el **oamenii** în mijlocul cărora trăia, aceasta auzim din gura subalternilor lui, care mărturisesc: „Corneliu, un centurion, om drept și temător de Dumnezeu și cu mărturie de la întreaga națiune a iudeilor.” (Faptele Apostolilor 19,22.)

Dar mai important și mai minunat este ce părere are Dumnezeu despre Corneliu. Acolo se spune despre el: „A văzut clar într-o viziune, pe la ceasul al nouălea al zilei (adică ora 3 după masă.), un înger al lui Dumnezeu intrând la el și spunându-i: ‚Corneliu!’ Iar el, uitându-se țintă la el și fiind înfricoșat, a spus: ‚Ce este, Doamne?’ Și el i-a spus: ‚**Rugăciunile tale și milosteniile tale s-au suit spre aducere-aminte înaintea lui Dumnezeu.**’” (Faptele Apostolilor 10,3-4.)

Deci n-a fost zadarnic că sutașul Corneliu a strigat către Dumnezeu, că el se străduia cu o seriozitate sfântă să facă voia lui Dumnezeu, că toată inima lui se oferea lui Dumnezeu; Dumnezeu i-a răspuns în har. Dumnezeu l-a trimis pe îngerul Său sfânt, pentru a-i arăta acestui Corneliu drumul și i-a poruncit să pună să cheme din cetatea Iope pe Petru, care locuia acolo la un tăbăcar pe nume Simon, a cărui casă era lângă mare. Iope este situat cam 60 de kilometri la sud de Cezarea, pe țârm, deci aceasta înseamnă două marșuri de treizeci de kilometri. Corneliu a trimis doi dintre slujitorii lui și un bărbat temător de Dumnezeu din trupa lui, care au pornit la drum încă în aceeași zi și la prânzul următor au ajuns la Iope. Lui Petru i s-a dat să înțeleagă printr-o revelație deosebită a lui Dumnezeu, să nu se teamă să ducă și oamenilor păgâni Evanghelia și Dumnezeu i-a poruncit să plece la Cezarea cu bărbații pe care Dumnezeu i-a trimis la el. (Faptele Apostolilor 10,20.) De aceea Petru i-a găzduit la el pe trimișii lui Corneliu și în dimineața următoare a pornit la drum cu ei spre Cezarea, însoțit de mai mulți credincioși din Iope. Astfel a ajuns ceata acestor călători la Cezarea, în ziua următoare, spre ora trei după-amiază; acolo i-a adunat Corneliu laolaltă, așteptându-l pe Petru, pe rudele lui și prietenii apropiați, ca ei să asculte împreună cu el și casa lui, mesajul lui Dumnezeu. Sutașul Corneliu i-a ieșit în întâmpinare lui Petru, i-a căzut la picioare și i s-a închinat. Dar Petru l-a ridicat și-a spus: „Ridică-te! Și eu sunt om.” Apoi, vorbind cu Corneliu, s-a dus înăuntru, unde îl așteptau toți cei pe care îi invitase Corneliu. Petru știa, probabil din scurta convorbire cu Corneliu de la sosirea lui sau din ce i-au povestit solii centurionului pe drum – că celor adunați nu le era străin Numele Isus Hristos. Ei știau că Isus, Domnul peste toate, a propovăduit pacea lui Dumnezeu poporului Său pierdut și a străbătut tot ținutul iudaic vindicând și binecuvântând în puterea lui Dumnezeu.

De aici a pornit Petru și a arătat spre Domnul și spre suferința și moartea Lui nevinovate, spre învierea Lui, pe care a mărturisit-o bucuros ca unul dintre cei care au mâncat și au băut împreună cu Cel înviat, ca martor al lui Dumnezeu ales dinainte. Iar apoi Petru și-a încheiat mesajul scurt, simplu, cu vorbele: „Și El ne-a poruncit să predicăm poporului și să mărturisim că

El este rânduit de Dumnezeu Judecător al celor vii și al celor morți. Toți profeții mărturisesc despre El că, **prin Numele Său, oricine crede în El primește iertarea păcatelor.** (Faptele Apostolilor 10,34-43.) **În timp ce Petru mai spunea aceste cuvinte, Duhul Sfânt a coborât peste toți cei care ascultaseră cuvântul.**

Marele dar al lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, care dă mărturie duhului nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, singurul prin care un om muritor poate recunoaște și chema pe Isus ca Domn, - el a fost turnat peste grupul familiei, al slujitorilor, al rudelor și prietenilor lui Corneliu. Acum, luminați cu adevărata lumină, născuți din nou la o viață veșnică, nemuritoare, deveniseră toți copii ai lui Dumnezeu, martori și adepți ai lui Isus Hristos cel răstignit și înviat. Lucrul acesta l-au adevărit cu vorbirea buzelor lor și cu lauda pe care l-au adus-o lui Dumnezeu. (Faptele Apostolilor 10,46.)

Apoi Petru a răspuns: „Oare poate opri cineva apa, ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?” Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului.” (Faptele Apostolilor 10,47-48.)

Înainte ca Domnul să fi mers în adâncurile suferinței Lui, le-a promis ucenicilor Lui Duhul Sfânt ca pe Mângâietorul, Duhul adevărului, pe care-L va trimite de la Tatăl, care trebuia să le amintească toate lucrurile pe care El li le spusese. Dumnezeu a împlinit această făgăduință cu o putere și o slavă minunate, în ziua Cincizecimii. Petru a trăit toate acestea, el însuși a propovăduit, ca mare martor al lui Dumnezeu, în acea zi cuvântul harului, prin care au fost salvați aproape 3000 de păcătoși pierduți.

Și noi toți trebuie să primim Duhul Sfânt, căci numai prin El primim viața adevărată. „Nimeni nu poate spune ‚Isus este Domn!’ decât prin Duhul Sfânt.” (1 Corinteni 12,3.) Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de teamă, ci de putere, de dragoste și de chibzuință. (2 Timotei 1,7.) Căci cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, aceia sunt copii ai lui Dumnezeu. (Romani 8,14.) Dar voi nu sunteți firești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. **Dar cine nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui.**

Oricine ai fi, cititorule al acestor rânduri, **ai tu Duhul Sfânt?** Dumnezeu spune: „Deci dacă voi, fiind răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl cel din cer va da Duh Sfânt celor care-L cer de la El?” (Luca 11,13.)

Nr. 36

DAVID ȘI GOLIAT - 1 Samuel, capitolul 17

David, fiul lui Isai, cel mai tânăr dintre opt frați, cunoscător al cântărilor și al cântatului din lăută, era un tânăr frumos: „Era rumen și cu ochi frumoși și cu înfățișare frumoasă.” (1 Samuel 16,12).

Dumnezeu l-a ales ca împărat și salvator al poporului Său; ca tânăr a fost uns de Samuel, marele preot, la porunca specială a lui Dumnezeu și în ceasul acela a primit Duhul lui Dumnezeu. (1 Samuel 16,13).

Curajul credinței și încrederea în Dumnezeu l-au maturizat devreme, așa că încă din acele zile se spunea despre el: „Un om viteaz și un om de război și iscusit la vorbe și frumos la chip și Domnul este cu el.” (1 Samuel 16,18.)

Pe atunci nu erau zile bune pentru poporul Israel. Saul, împăratul, a părăsit căile lui Dumnezeu și un duh rău era peste el. David a fost chemat la curte ca să învioreze duhul profund deprimat al împăratului, cu cântat din harfă și cântări. Da, el l-a putut întări, într-adevăr, când cânta cântările despre marile fapte ale lui Dumnezeu și despre credincioșia și îndurarea lui Dumnezeu, dar nu era nici o tămăduire. Căci despre Saul spusese Domnul cuvântul grav: „Ai lepădat cuvântul Domnului și Domnul te-a lepădat și El.” (1 Samuel 15,26.)

David, pe care-l îndrăgise împăratul, a rămas la curte până ce vrăjmașii, filistenii, și-au adunat oștirea și chiar armata lui Israel s-a dus la luptă sub împăratul Saul. Atunci David s-a întors la tatăl lui și la turma lui, la Betleem. (1 Samuel 17,15.)

Curând cele două oștiri stăteau aproape una de cealaltă, față în față, despărțite de o vale.

Împăratul Saul nu îndrăznea să atace pe dușman. Patruzeci de zile au ieșit, s-au așezat în linie de bătaie, așteptând atacul advers. Acolo își făcea apariția zilnic, dimineața și seara, un războinic puternic din rândurile filistenilor, pe nume Goliat; înălțimea lui era de șase coți și o palmă. Un coif de aramă, o cămașă de zale cu solzi, jambiere de aramă și scut de aramă, aceasta era armătura lui. Armele lui erau o sulită mare cu un cap greu de aramă, mânerul era cât sulul unui țesător și o sabie la șold. Dar bărbatul avea ceva mai bun decât armătură, arme, mărime fizică și putere enormă; avea o inimă curajoasă și era un războinic încercat din tinerețea lui.

Iar atunci când ieșea afară, în fața oștirii poporului său, purtătorul scutului său mergea înaintea lui; dar el își înălța glasul și striga până departe peste vale, către oștirea temătoare a lui Israel: „De ce ieșiți să vă așezați în linie de bătaie? Nu sunt eu filistean și nu sunteți voi slujitorii lui Saul? Alegeți-vă un om și să coboare la mine. Dacă va putea să se lupte cu mine și să mă ucidă, atunci noi vom fi robii voștri; iar dacă-l voi învinge eu și-l voi ucide, voi să fiți robii noștri și să ne slujiți.” Și cu glas tare batjocorea poporul Israel; dar Saul și poporul lui se îngrozeau și se temeau tare; ei pierduseră odată cu ascultarea credinței, toată puterea, orice sentiment de onoare; ei au uitat cu desăvârșire, că stăteau în mijlocul națiunilor pământului ca popor al lui Dumnezeu, pentru a-L proslăvi pe Dumnezeu.

Atunci a venit David, trimis de tatăl său, ca să se intereseze de bunăstarea fraților săi. El și-a găsit poporul în nevoie și rușine. Nimeni nu știa vreo salvare. Zadarnic oferea împăratul Saul cea mai mare răsplată, chiar pe fiica sa drept soție învingătorului lui Goliat.

David, în curajul credinței și uns cu Duhul lui Dumnezeu, a recunoscut voia lui Dumnezeu. El i-a spus lui Saul: „Nimănui să nu-i tremure inima din cauza lui! Robul tău va merge și se va lupta cu acest filistean.” Ca păstor devotat, David a omorât în luptă, fără arme, un leu și un urs, pentru a le smulge oaia furată. El îl cunoștea pe Dumnezeul lui. „Domnul care m-a scăpat din laba leului și din laba ursului, El mă va scăpa din mâna filisteanului acestuia.”

Împăratul voia să-i dea lui David armura lui, dar el nu putea merge în ea. „El și-a luat toiagul în mână și și-a ales cinci pietricele netede din pârâu și le-a pus în sacul de păstor, pe care-l avea, în traistă, și praștia lui era în mâna lui. Și s-a apropiat de filistean.” Acesta l-a blestemat pe David pe dumnezeii săi. Dar David a spus: „Tu vii la mine cu sabie și cu sulită și cu lance, dar eu vin la tine în Numele Domnului oștirilor, Dumnezeul oștirilor lui Israel, pe care L-ai batjocorit. În ziua aceasta Domnul te va da în mâna mea și te voi lovi și-ți voi lua capul și voi da astăzi trupurile moarte ale taberei filistenilor păsărilor cerului și fiarelor pământului. Și tot pământul va cunoaște că este un Dumnezeu în Israel. Și toată această adunare va cunoaște **că nu prin sabie, nici prin sulită salvează Domnul, pentru că lupta este a Domnului** și El vă va da în mâna noastră.” Și David a fugit spre filistean, a pus o piatră în praștie, a tras cu praștia și l-a lovit pe filistean în frunte, încât piatra a intrat în fruntea lui și el a căzut la pământ cu fața în jos. Iar David a luat sabia filisteanului, l-a ucis și i-a tăiat capul.

Și când filistenii au văzut că cel mai tare om al lor era mort, au fugit, iar oștirea lui Israel s-a luat după ei și filistenii au căzut uciși sub sabia lui Israel, iar tabăra lor a fost prădată.

Această istorie am învățat-o toți încă din copilărie, dar puțini au strâns-o în inimă, pentru viață. Ea ne învață pe noi, soldații, unde și prin ce putere se câștigă victoria. „Calul este pregătit pentru ziua luptei, **dar izbăvirea este a Domnului.**” (Proverbe 21,31.)

Dar în această istorie, Domnul ne mai spune și altă istorie. Toți oamenii căzuseră fără ajutor și fără scăpare în stăpânirea puternicului vrăjmaș, a lui satan, care îi amenința cu lanțurile pierzării veșnice. Atunci Tatăl ceresc L-a trimis pe singurul Său Fiu, pe Isus Hristos, pentru a-l birui pe vrăjmaș, pe care nu-l putea doborî nimeni. Adevăratul, loialul Păstor S-a jertfit El Însuși și a cucerit victoria pentru poporul Lui când a strigat pe cruce: „S-a isprăvit!”

Ca și El, așa stăm și noi în lumea aceasta. Toți creștinii trebuie să lupte ca popor al lui Dumnezeu, în vremurile acestea, lupta împotriva puterilor păcatului și a întunericului. Dar în majoritatea cazurilor li se întâmplă ca lui Israel, înainte să vină David: ei stau fără curaj și fără putere în fața vrăjmașului lor. Noi nu putem să luptăm și să biruim împotriva minciunii, răutății, înșelăciunii, desfrâului, imoralității, blasfemiei, **dacă noi înșine nu stăm în ascultare față de Dumnezeu**, în credința în Domnul Isus și în Cuvântul Său infailibil. Dacă privim puterea și mulțimea vrăjmașilor, forțele păcatului și ispitei, numărul mic al războinicilor lui Isus, cum putem să biruim cu arme pământești, cu cunoașterea omenească, cu intenții bune și încercări? Numai cu arme dumnezeiești putem birui. Dar trebuie să strigăm și să știm: **„Lupta este a Domnului!”** De aceea trebuie, înainte de toate, ca lupta să fie dusă victorios în noi. **În Numele lui Isus vei fi biruitor peste păcatul din propria ta viață**, oricum l-ar chema. Ești sub blestemul unei plăceri necurate sau a minciunii sau a beției sau a lenei sau a urii, - spune-I lucrul acesta lui Isus; El te va ajuta să învingi.

În Numele lui Isus trebuie să triumfăm și asupra puterii păcatului din jurul nostru, în poporul nostru. Acolo unde suntem, să mărturisim cu vorba și cu viața, **că suntem luptătorii lui Hristos și vom birui în simbolul crucii Lui!**

Nr. 37

IONATAN

1 Samuel, capitolele 18 și 20; 2 Samuel, capitolul 1.

„Cum au căzut cei puternicii în mijlocul luptei! Ionatan este omorât pe înălțimile tale! Mă doare după tine, fratele meu Ionatan! Foarte plăcut îmi erai; minunată a fost iubirea ta pentru mine: întrecea iubirea femeilor! Cum au căzut cei puternici și s-au pierdut armele de război!” Aceasta a fost cântarea de jale a împăratului David, după iubitul lui prieten, credincios până la moarte, după Ionatan, fiul cel mai mare al împăratului Saul.

În acea zi, în care David l-a biruit pe Goliat și armata filistenilor a fost bătută, David și Ionatan au încheiat un legământ de prietenie.

Inima lui Ionatan s-a legat cu inima lui David și Ionatan l-a îndrăgit ca pe propriul lui suflet. Și David și Ionatan au făcut un legământ unul cu celălalt. Și Ionatan, fiul împărătesc, și-a dezbrăcat haina și i-a dat-o lui David și în plus mantia lui, sabia lui, arcul lui și brâul lui. (1 Samuel 18,1-4.) Ionatan vedea fără invidie gloria și reușitele lui David. Și când împăratul David, gelos pe victoriile și prestigiul crescând al lui David, a vrut să-l omoare, Ionatan a intervenit pentru el. Atunci și-au reînnoit legământul într-un moment grav. Ionatan știa că nu el, ci David va purta cândva cununa împărătească. De aceea a spus: „Dacă voi mai trăi, să te porți față de mine cu o bunătate ca a Domnului; și dacă voi muri, să nu îți îndepărtezi niciodată bunătatea față de casa mea, nici chiar când Domnul va nimici pe fiecare din vrăjmașii lui David de pe fața pământului.”

„Și Ionatan a făcut legământ cu casa lui David, zicând: ‚Domnul să ceară din mâna vrăjmașilor lui David.’ Și Ionatan l-a pus pe David să jure din nou pe iubirea pe care o avea pentru el, pentru că îl iubea ca pe sufletul său.”

Și în vreme ce instituiam împreună tot ce era necesar pentru siguranța lui David, Ionatan a spus: „Cât despre cuvântul de care am vorbit noi, eu și tu, iată, Domnul este între tine și mine pentru totdeauna.” Așadar, când David a trebuit să fugă, pentru că împăratul Saul hotărâse moartea lui, cei doi prieteni și-au luat rămas-bun afară, într-un câmp singuratic. Ei s-au sărutat unul pe altul și au plâns împreună, dar David cel mai mult. Și Ionatan i-a spus lui David: „Mergi

în pace, cum am jurat amândoi în Numele Domnului, zicând: „Domnul să fie între mine și tine și între sămânța mea și sămânța ta pentru totdeauna.” (1 Samuel 20.) Aceasta a fost ultima lor întrevedere și cuvânt de adio în viața pământească. David, prigonit de Saul, a trăit în pustie și în munți, cu o ceată de viteji. Dar Ionatan i-a rămas devotat tatălui său, cu toate că știa că binecuvântarea lui Dumnezeu se îndepărtase de acesta. Când pe muntele Ghilboa s-a ajuns la ultima bătălie cu filistenii, în care Saul a pierdut, Ionatan a căzut în luptă împreună cu cei doi frați ai lui, un model luminos de credincioșie până la moarte, credincios împăratului și tatălui său, credincios poporului său, credincios prietenului său. David avea dreptate să plângă și să jelească după acest prieten, căci pierduse inima cea mai credincioasă.

Ai și tu un prieten, un prieten adevărat? Este o avere mare, minunată, un dar al lui Dumnezeu, dacă cunoști o inimă de bărbat, care îți este credincioasă, în care poți să ai încredere.

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Prietenul adevărat iubește oricând și în nenorocire ajunge ca un frate.” (Proverbe 17,17.) „Există un prieten mai apropiat decât un frate.” (Proverbe 18,24.)

Majoritatea oamenilor numesc „prieteni” pe aceia care se distrează cu ei, care merg la cârciumă cu ei, care le împrumută bani când este nevoie, care îi ajută să scape cu minciuna când au făcut un lucru rău. Toți aceștia pot fi oameni amabili, chiar cu o atitudine sinceră, **dar prieteni nu sunt**. Prieteni sunt aceia care au dragoste, care pot face chiar sacrificiu, care spun adevărul, care păzesc de căi rele, care îi spun prietenului în față: „Ai făcut un lucru rău”, dar îl apără în fața altora. Prieteni sunt aceia care rămân credincioși, chiar și când prietenul le-a provocat durere.

Am un prieten care m-a însoțit prin viață; în ziua fericirii fața Lui m-a privit prietenoasă, în ceasul necazului m-a purtat și m-a salvat. Cu toate că de multe ori I-am fost infidel, El mereu mi-a rămas devotat. Când L-am părăsit și m-am întors, inima Lui mi-era deschisă și dragostea Lui era neschimbată. Când din vina și păcatul meu am fost osândit la marte veșnică, Și-a dat viața pentru mine, ca eu să trăiesc veșnic. Am găsit dragostea Lui nemărginită; ea este mai înaltă decât cerul și mai adâncă decât marea. Acest prieten adevărat, veșnic și credincios se numește

Isus Hristos.

El vrea să-ți fie și ție Prieten și Salvator. O, nu-L respinge! Dar dacă Îl vei refuza, pe Cel care te caută cu cuvintele acestei pagini, atunci vei apărea ca păcătos pierdut în fața scaunului Său de judecată și în fața ochiului scâpărător al dreptății Sale te vei prăbuși în pierzarea veșnică.

Nr. 38

„Oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în această generație adulteră și păcătoasă, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni în gloria Tatălui Său, cu sfinții îngeri.” (Marcu 8,38)

Trăim noi într-o generație adulteră și păcătoasă? Are Cuvântul lui Dumnezeu dreptate sau nu? Privim în jurul nostru cu adâncă durere și toți cei care iubesc poporul și patria noastră spun – dacă văd altfel cu ochii care văd – da, Cuvântul lui Dumnezeu are dreptate; **ah, dacă în acest singur cuvânt, în ceea ce privește poporul nostru, n-ar avea dreptate!**

Când un tânăr german devenit bărbat, cu o perioadă ireproșabilă de soldăție în urma lui, adresează în clipe liniștite alesei inimii lui întrebarea: dacă ea vrea să fie a lui, aceasta este ceva mare, minunat! În această întrebare este o hotărâre de viață pentru amândoi. Fidelitatea se dă pentru fidelitate, iar inelul de aur este atunci într-adevăr simbolul și pilda dragostei și fidelității care n-au sfârșit. Dar cât de rar este așa, ca un bărbat păzit de pofta necurată, din inimă curată, în

fața lui Dumnezeu și în teamă de Dumnezeu, să pună această întrebare vitală unei inimi curate de fată!

Nu mulți oameni văd în tată și mamă adevărul căsniciei creștine; rară este împlinirea dragostei dăruite de Dumnezeu, care nu îmbătrânește și nu obosește, în care se susțin reciproc, rugându-se; rară este reprezentarea vie a legământului în care bărbatul guvernează în dragoste, în care femeia slujește cu smerenie. Dar cine are parte de ea, acela știe atunci ce a vrut voința harului lui Dumnezeu să-i dea omului prin căsnicia creștină, în povara și osteneala acestei vieți: un rai pe pământ.

Oare de ce este așa de rar găsit?

De aceea, pentru că tineretul nostru masculin disprețuiește atât de des cea de a șasea poruncă în vremea tinereții. Și ce să spunem despre aceia care n-au căzut în acest păcat în lupta ispitei, ci care au pofta și lanțurile lor în slujirea păcatului și îi ademenesc pe alții la păcat? Ce să spunem despre aceia care răspândesc cărți, poze și cântece imorale și cu vorbele otrăvite ale poftei carnale, trag inimi nevinovate în jos, în propria lor mocirlă? Ce să spunem despre aceia care cred că citesc murdăria propriei inimi chiar și în ochii fiecărei femei, a căror glume sunt vulgaritate, a căror bucurie stă în batjocura asupra păcatului.

Unii dintre aceștia poartă pedeapsa propriului păcat în boala din propria vină, în propriul trup și-și înșeală soția în ziua nunții, prin aceea că aduc în căsnicie un trup infectat. Oare nu poartă de multe ori copiii în orbire, tâmpenie și boală, pedeapsa păcatului taților lor? Da, munți de jale, puhoai de lacrimi aduce păcatul imoralității în poporul nostru. Și totuși, cine poate opri păcatul? Da, dacă unul ar putea lucrul acesta, dacă ar exista o cale, un mijloc sau un leac, să adâncească moralitatea și curăția în inimi!

Când acum două mii de ani romanii au pătruns în Germana și au învățat să cunoască sabia ascuțită a strămoșilor noștri, ei au admirat datinile severe și umblarea curată a tinerilor germani. Scriitorul lor, Tacitus, a dedus din acest izvor puterea și vitejia neclintită a germanilor. Ar mai putea face lucrul acesta și astăzi? O, nu! Această glorie a poporului nostru strălucește ca licărirea unui oraș scufundat, acoperit de puhoaietele păcatului. Și totuși, de atunci patriei noastre i s-a făcut parte de vestea bună a răscumpărării oamenilor din puterea păcatului, Cuvântul lui Dumnezeu este dăruit poporului nostru; crucea lui Hristos strălucește peste orașe și sate. **Strălucește și în inima ta, camarade?** Poți să spui împreună cu Iov?: „Am făcut legământ cu ochii mei; și cum mi-aș fi oprit ochii asupra unei fecioare?” (Iov 31,1.) Domnul spune: „Oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și comis adulter cu ea în inima lui. (Matei 5,28.) Din inima noastră vin gânduri rele: păcatul locuiește în noi și în jurul nostru. În noi, izvorul poftelor necurate; în jurul nostru, lumea cu ispitele ei; numai harul lui Dumnezeu ne poate păzi.

În cruce este mântuire, în cruce este victorie! Numai prin credința în Isus, în Cel răstignit, poate un om păcătos să biruiască puterea păcatului. Nici un păcat nu este ca acesta, care îi desparte pe oameni de harul și de binecuvântările lui Dumnezeu.

Dumnezeu poruncește tuturor oamenilor să umble în castitate; chiar și generația zilelor noastre, despărțită adesea de adevărul și binecuvântările Lui, stă sub porunca a șasea. Dar celor care cred în Mântuitorul lor, Cuvântul lui Dumnezeu le vorbește o limbă deosebit de serioasă „Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Luând deci mădularele lui Hristos, le voi face mădularele unei curve? Nicidecum! Sau nu știți că cel care se lipește de o curvă este un singur trup cu ea? Pentru că spune: ‚Cei doi vor fi un singur trup’. Dar cel care se lipește de Domnul, este un singur Duh cu El. Fugiți de curvie! Orice păcat pe care l-ar face un om, este în afara trupului; dar cel care curvește, păcătuiește împotriva propriului trup.” (1 Corinteni 6,15-18.)

Dacă vrei să fii un creștin, așează-te de partea lui Hristos și dovedește în fața puterii păcatului, puterea harului și a adevărului lui Dumnezeu. **Dacă vrem să fim creștini**, nu putem umbla cu lucruri necurate. Să se depărteze de nedreptate cel care rostește Numele Domnului. (2 Timotei 2,19.) **Dacă vrem să fim creștini**, nu putem să râdem și noi când se râde asupra

glumelor necurate și povestirilor adultere. Nu putem să tăcem și să stăm acolo când se spun anecdote obscene. Cine tace, se declară de acord. **Din cauza acestui păcat a trebuit Isus să sufere pe cruce.** Cuvântul lui Dumnezeu care rămâne în veac, spune lucrurilor pe numele lor adevărat: adulter, curvie, plăcere imorală. Tot așa trebuie și noi să le numim și să le condamnăm, căci sunt incompatibile cu umblarea creștină, un blestem pentru timp și veșnicie. Nu vă lăsați amăgiți: nici curvarii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. (1 Corinteni 6,9-10.) Și despre cetatea veșnică a lui Dumnezeu se spune: „Afară sunt curvarii” (Apocalipsa 22,15.) „Pe curvari și pe adulteri îi va judeca Dumnezeu.” (Evrei 13,4.) „Pentru că știți aceasta, cunoscând că nici un curvar sau necurat nu are moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.” (Efeseni 5.5.)

Acolo unde sunt creștini, conversația, chiar și cea mai veselă, trebuie să fie atât de curată, încât mama și sora ta să poată asculta fără să roșească. Unde mășăluiesc creștini, să nu răsune cântece murdare; acolo să nu fie făcută să roșească nici o fată care este în trecere, prin aclamație obraznică. Vrem să fim soldați creștini, de aceea prin umblarea noastră să-I fie onoare și cinste Aceluia care a murit pe cruce pentru noi. Nu vrem să ne fie rușine de El. **Oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în această generație adulteră și păcătoasă, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni în gloria Tatălui Său, cu sfinții îngeri.**

Nr. 39

„Voi cânta Domnului toată viața mea. Voi cânta Psalmi Dumnezeului meu cât voi fi.”
(Psalmul 104,33)

Dumnezeu ne-a dat limbaj și glas, pentru a exprima gândurile inimii noastre. El ne-a făcut capabili să-L recunoaștem și să-L lăudăm pe EL, Dumnezeul nostru, Creatorul și Tatăl nostru. Cu cuvintele buzelor noastre să practicăm adevărul, dragostea și credințioșia, să manifestăm îndurare și amabilitate. Dar El ne-a dat mai mult, **ne-a dat cântatul și cântări.** Ce dar dumnezeiesc! Elimină cântatul din viața oamenilor, și vei lua glasul adevăratei bucurii, clinchetul cel mai frumos din adâncul inimii omenești! Nu-mi pot imagina viața fără cânt. În veșnicie nu vor răsuna niciodată cântări fericite care să aibă sfârșit.

Mai știi cum cânta acasă mama, la leagănul micuței tale surori? Cum cânta când îl purta încoace și încolo prin cameră pe frățiorul bolnav, până adormea în brațele mamei, în cântecele dragostei de mamă?

Ca tânăr, și tu ai învățat să cânți. Cântările lui Dumnezeu, cântecele împăratului și ale patriei, cântece de primăvară, cântece de seară. Este frumos când răsună din clădirea școlii un asemenea cor de glasuri cristaline.

Apoi ai cântat în biserică, ai cântat cântări despre Isus, Mântuitorul și Salvatorul nostru. Le mai știi? Era serios și solemn să cânți în sunetul orgii: „O, funte-nsângerată” sau „Încredințează-ți căile”.

Apoi, mai târziu, ai învățat și cântece soldățești, energice, voioase, serioase și nobile. Nici un popor de pe pământ nu are o asemenea comoară de cântece ca poporul nostru german; lui i-a fost dat să compună așa de profund și de frumos și să cânte despre tot ce este frumos și nobil; și nici unul n-are cântări atât de minunate spre cinstea lui Dumnezeu și a Mântuitorului, ca poporul nostru.

Dar există și cântări murdare, vulgare, care fac glume cu păcatul, care sunt cântate numai de oameni neciopliți și care merg cel mai bine când capetele s-au înroșit de coniac. Le-ai cântat și tu?

Există cântece îngrozitor de vulgare, care sunt spre rușinea celui care le cântă și care omoară glasul conștiinței. Să fii păzit de așa ceva, tu și camarazii tăi! Să nu le cânti și tu, împiedică-le, ele seamănă răul.

Noi vom da cândva socoteală de cuvintele noastre și socoteală despre cântecele noastre. Cântecele rele, vulgare, pe care le cântă unul și îi învață pe camarazii lui, îl vor acuza cândva. Și nu numai acestea, ci toată puterea răului, toată pofța păcatului pe care el a sădit-o cu ele în alte inimi.

Este o comoară când știi pe dinafară cântece bune, nu numai primul vers, ci toate versurile. De multe ori în ultimele versuri stă principalul. De exemplu:

Ivește-Te și fii Tu scutul,
Spre mângâiere-n moartea mea
Și lasă-mă să Îți văd chipul
În a crucii suferința grea.

Aici te caut cu privirea,
Aici vreau plin de credință,
Să te strâng tare la inima mea,
Cine moare-așa, moare-n biruință.

Acesta este ultimul vers al cântării „O, frunte-sângerată”. Am văzut deja murind un bărbat sincer, după chinuri grele, cu aceste cuvinte. Ne poate fi nouă înșine spre mare binecuvântare, să știm o asemenea cântare, când durerea și moartea ne sunt aproape; putem prin ele să-i înviorăm și pe alții la moarte, de exemplu, pe câmpul de luptă, când ești în locul de pansare între muribunzi.

Câte un ceas liniștit din cazarmă, duminică după-amiază sau când un soldat bolnav este în grădina spitalului, când stai pe bancă în fața gheretei de pază, se poate folosi să înveți o cântare frumoasă sau cel puțin un vers. Când Frederic cel Mare a cucerit cea mai glorioasă victorie a lui, la Leuten, cineva a intonat seara, pe câmpul de luptă, cântarea „Să-I mulțumim toți lui Dumnezeu!” și au început și alții să cânte cu el, până s-a înălțat o mare cântare de laudă și mulțumire către Acela care ajutase în mod minunat. Dacă n-ar fi fost acolo mulți care să știe cântarea pe dinafară, nici n-ar fi putut să participe mulți la cântare.

Cu siguranță ai trăit lucrul acesta, că dacă sunt potrivite cântările, ele ne înalță într-o lume mai bună, da, acesta este adevărul; și chiar mai mult, Dumnezeu este cinstit prin ele. El a poruncit lucrul acesta. El vrea să fie cinstit și laudat prin cântările poporului Său.

Dumnezeu spune: „Cântați Domnului, binecuvântați Numele Lui!” (Psalmul 96,2.) Învățați-vă și îndemnați-vă unii pe alții cu Psalmi și cu cântări de laudă, duhovnicești, cu cântări plăcute și cântați Domnului din inima voastră.” (Coloseni 3,16.)

Cerul și pământul, toată creația Îl laudă pe Domnul, numai omul este sărac și leneș, pentru a-L lăuda pe Dumnezeu. Dar de îndată ce începem să cântăm minunatele cântări pentru a-L lăuda pe Dumnezeu, aflăm ce este scris în Psalmul 92: „Bine este să lăudăm pe Domnul și să cântăm Psalmi Numelui Tău, Preaînalte; să vestim bunătatea Ta dimineața și credincioșia Ta, noaptea.”

În veșnicie, poporul lui Dumnezeu va lăuda fără încetare pe Acela care a murit la cruce pentru noi; dacă suntem poporul și proprietatea lui Isus, trebuie să se găsească și în aceste vremuri lauda Sa în inima noastră și pe buzele noastre. El singur este vrednic să fie laudat și proslăvit. Lui, care S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru a ne răscumpăra, care ne-a purtat până aici și vrea să ne salveze din toată puterea răului, Lui să-I aducem această jertfă de mulțumire!

„Voi cânta Domnului toată viața mea. Voi cânta Psalmi Dumnezeului meu cât voi fi.”

Nr. 40

DUMINICA NOASTRĂ

„Dacă îți vei opri piciorul în sabbat, nefăcându-ți plăcerea ta în ziua Mea sfântă și vei numi sabbatul o desfătare, ziua sfântă a Domnului, vrednic de onoare și vei onora, nefăcându-ți căile tale, nici căutând plăcerea ta, nici vorbind cuvinte deșarte, atunci te vei desfăta în Domnul și te voi face să călărești pe înălțimile pământului și te voi hrăni cu moștenirea lui Iacov, tatăl tău, pentru că gura Domnului a vorbit.”

(Isaia 58,13-14)

Noi, soldații, avem foarte tare nevoie de duminică. După porunca lui Dumnezeu și a împăratului nostru, ea ar trebui să fie o zi de odihnă și de înviore. Fiecărui i se dă libertatea de a merge la serviciul divin al comunității sale religioase. El are timp și să se roage, să citească Cuvântul lui Dumnezeu, să-și cerceteze liniștit viața și umblarea înaintea feței lui Dumnezeu, dacă este ceva serios pentru el să caute toate acestea. Luăm noi acestea în serios? **Aceasta este întrebuintărea bună a dimineții de duminică.**

Duminica ne dă timp și să scriem părinților noștri, să vizităm camarazi bolnavi, să citim o revistă sau o carte bună. Dacă avem ocazia să vizităm familii cumsecade, creștine, să ieșim cu camarazi sinceri la pădure și la munte, dacă avem acces la societăți creștine, la prelegeri bune, la legătură cordială, onorabilă cu bărbați încercați – **acestea sunt petreceri bune pentru duminică după-amiază.** Nu armele, cizmele și nasturii noștri trebuie să fie lustruiți duminica, ci inima noastră trebuie să fie curățată și îmbărbătată. Nu pantalonii trebuie să ni-i cârpim, ci prin harul lui Dumnezeu să ameliorăm lezarea păcatului care ne sfâșie viața. Fiecare duminică ne strigă: **sus, la Dumnezeu!** Dumnezeu vrea să ne facă puternici și veseli, pentru a deveni soldați buni, devotați, creștini. Nu vom deveni așa ceva, dacă duminica ne ostenim ca în zilele obișnuite; și încă mai puțin, dacă după-amiaza și seara de duminică le petrecem la cârciumă, pe ringul de dans sau la spectacole vesele.

Din cauza păcatului, omul a trebuit să părăsească Paradisul, viața de părtășie cu Dumnezeu și pacea. Dumnezeu spune: „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea!” În această pedeapsă l-a binecuvântat Dumnezeu pe om – **munca este binecuvântare.** Dar ca omul să nu-L uite pe Dumnezeu, a primit ziua de odihnă ca o mare rânduială divină, ca poruncă de binecuvântare. Când Dumnezeu a dat poporului Israel cele zece porunci sfinte ale Lui, la muntele Sinai, începând cu: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău”, a spus: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă a Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta.”

Astfel fiecare a șaptea zi a devenit prin harul lui Dumnezeu, o zi de odihnă și de înviore pentru toți oamenii, pentru toate casele, toate comunitățile, toate ordinele sociale în care porunca lui Dumnezeu este cinstită.

Mulți oameni susțin că n-ar avea timp să se roage, să privească în sus, să citească Cuvântul lui Dumnezeu. Dragă camarade, a șaptea parte a vieții tale constă în zile de odihnă date de Dumnezeu. Acum ai 21 de ani, deci ai avut trei ani de duminici; cum vrei să-I spui lui Dumnezeu că n-ai avut timp să privești în sus, la El?

Înțelepciunea și îngăduința lui Dumnezeu împarte viața noastră în perioade: în zile, săptămâni, luni, ani, ca omul în goana vieții să ajungă la reflectare. Fiecare duminică este o perioadă și o

piatră de hotar în viața noastră. Să privim înainte și înapoi. Din nenorocire uităm lucrul acesta în câte o seră și în câte o dimineață. Atunci vine duminica, așa, ca un dangăt de clopot și spune: s-a scurs încă o săptămână; ai devenit mai matur pentru veșnicie? Ai crescut sau ai dat înapoi? Lasă-te chemat, prietene! Domnul îți vrea binele când lasă să se facă duminica pentru tine; lasă să se facă duminică și în tine. **Nu alerga mai departe așa cum ești; oprește-te, examinează-ți viața în lumina veșniciei**, nu lăsa săptămâna următoare să fie ca cea care a trecut, tu nu știi câte săptămâni vor mai veni.

Creștinătatea, eliberată de legea mozaică, nu mai ține ca zi de odihnă sabbatul, **ultima zi a săptămânii, ci prima zi a săptămânii, ziua învierii și a coborârii Duhului Sfânt, duminica noastră.**

În duminica învierii, Domnul S-a arătat ucenicilor Lui adunați, intrând la ei prin ușile închise și din nou în duminica următoare. De aceea primii creștini au numit duminica „ziua Domnului”; chiar Cuvântul lui Dumnezeu o numește așa. (Apocalipsa 1,10.) În această primă zi a săptămânii ei se adunau pentru a serba sfânta Cină și pentru a asculta predica veștii bune. (Faptele Apostolilor 20,7.)

Care este situația cu duminicile tale, cu ziua Domnului? Îți risipești tu banii în chefuri duminică după-amiază, poate bani pe care părinții tăi îi câștigă cu sudoare și trudă. Nesocotești tu Cuvântul serios al lui Dumnezeu, plin de har și de bunăvoință? Citești tu în locul lui scrieri nelegiuite și romane despre păcatul și patima omenească? Slujești tu poftei ochilor și a cărnii în cârciumă la bere, la coniac, la jocul de cărți, la muzica de dans și tot felul de spectacole,? Dacă astfel îți risipești banii, îți îngreuezi conștiința, îți istovești trupul, vei intra în noua săptămână fără seriozitate și fără bucurie.

Nici o mirare atunci, dacă slujba este amară, inima este dezgustată și deprimată, de pe buze ies mai multe cuvinte de amărăciune și înjurături, decât cuvinte de mulțumire și satisfacție. Astfel ziua ta de binecuvântare se transformă în zi de blestem. Și din nenorocire, aceasta este așa pentru mulți, mulți fii ai poporului nostru. Cele mai multe infracțiuni se petrec duminica, majoritatea păcatelor poftei carnale, majoritatea bețiilor, majoritatea risipei, majoritatea certurilor și conflictelor!

Pentru o mare parte a poporului nostru a devenit o falsă noțiune de bază, că dacă vrei să te refaci și să te amuzi, trebuie să mergi la cârciumă. De aceea sunt spre mare binecuvântare pentru poporul nostru: asociațiile noastre de tineret și tot ceea ce însuflețește la o dreaptă sfințire duminicală și sărbătoare duminicală și care îi ține pe oameni departe de cârciumă.

Duminica îți pune amprenta pe săptămână și nu numai pe săptămână, ci și pe viață, chiar și pe moarte. S-o luăm în serios cu duminicile noastre! Duhul Sânt spune: „Dacă îți vei opri piciorul în sabbat, nefăcându-ți plăcerea ta în ziua Mea sfântă și vei numi sabbatul o desfătare, ziua sfântă a Domnului, vrednic de onoare și vei onora, nefăcându-ți căile tale, nici căutând plăcerea ta, nici vorbind cuvinte deșarte, atunci te vei desfăta în Domnul și te voi face să călărești pe înălțimile pământului și te voi hrăni cu moștenirea lui Iacov, tatăl tău, pentru că gura Domnului a vorbit.”

Nr. 41

MOARTEA

„Învăță-ne să ne numărăm astfel zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă.” (Psalmul 90,12)

Sau: Învăță-ne să medităm, că va trebui să murim, ca să devenim înțelepți.

În ziua de după bătălie au fost așternuți pe pământ, într-un șir lung, unul lângă altul de către camarazii rămași, toți cei care căzuseră pe câmpul de luptă în acel loc. Zăceau acolo, unul ca adormit în pace, celălalt cu imaginea durerilor morții pe fața palidă, câte unul așa desfigurată, încât nu l-ar recunoaște nici propria mamă, câte unul neschimbat, așa cum a mers la luptă cu o zi înainte. Se terminase orice frământare și strădanie, teamă și speranță a vieții, lupta a fost dusă până la capăt. Ei și-au dat viața pentru împărat și patrie, au plătit cel mai înalt preț pământesc al credințioșiei, pentru a răscumpăra ceea ce ați moștenit voi, tinerii, o patrie germană mare, unită – Dumnezeu să ne-o dea!

Apoi, când mormântul a fost umplut cu pământ și a fost clădită movila lungă, joasă, a fost așezată deasupra o cruce simplă, cu inscripția: „Aici odihnesc 150 de luptători germani”. O companie a tras trei salve peste mormânt și marșul a continuat în țara dușmanului, după dușman. Atunci a fost, într-adevăr, ceva serios în rânduri. Fiecare știa că: și ție ți-e moartea aproape. Pe atunci mulți se încredințau în fiecare dimineață în mâna Celui atotputernic, care mai târziu s-au dezvățat de aceasta. Dar câte unul și-a împietrit inima și atunci, și-a scos veșnicia din minte și a mers pe drumul lui, în gândul trufaș, încăpățânat sau ușuratic al propriei inimi. Prietene, deosebirea dintre război și pace nu este așa de mare cum credem în mod obișnuit. Toți umblăm pe marginea mormântului; bineînțeles că în război se scufundă în moarte sute într-o zi, chiar mii în ziua unei bătălii mari, în timp de pace numai unii. **Dar dacă tu ai fi acel unu, căruia astăzi îi bate ultimul ceas? Nu este atunci pentru tine același lucru?**

Peste tot ești aproape de moarte, moartea îți este aproape. Dacă s-ar sparge o arteră în creierul tău, în care sângele tău este pompat într-o oră de mai bine de 4000 de ori, atunci s-ar termina cu viața ta pământescă; când inima ta, care într-o noapte bate cam de 30 000 de ori, ar înceta funcționarea, nu te-ai trezi la o nouă dimineață. Cu adevărat nu știe nimeni care iese acum pe ușă, dacă va intra viu înapoi prin ea. **Numai harul și atotputernicia lui Dumnezeu îți mențin viața, până în clipa hotărâtă de EL.** El a scris în cartea Lui toate zilele vieții tale, care vor mai fi. (Psalmul 139,16). De ce îți menține Dumnezeu viața, de ce îți dăruiește El astăzi o nouă zi?

Cine Îl cunoaște pe Mântuitorul lui, răspunde: Ca să-Ți slujesc Ție, Mântuitorul meu, cu laudă și mulțumire, să-Ți proslăvesc Numele și să glorific dragostea Ta cu vorba și cu umblarea! Dar pentru toți care trec fără să-L cunoască pe Isus, răspunsul este: Dumnezeu îți dăruiește ziua de azi ca tu să devii înțelept, ca tu să meditezi la moartea ta. Da, meditează la ea! Pune totul în ordine, apoi poți trăi mai departe în pace dacă Domnul îți dă, dar poți și să mori în pace.

Pune-ți socotelile în ordine cu Dumnezeu, până nu este prea târziu; lasă să ți se ierte vina păcatului, prin sângele Mielului, pocăiește-te, stăruiește după har. Dumnezeu te așteaptă în har, El vrea să te ierte.

Pune-ți socotelile în ordine cu oamenii! Nu poți să apuci harul lui Dumnezeu, iar socoteala cu oamenii față de care ai păcătuit, s-o l-ași nepusă la punct. Noi avem de-a face cu un Dumnezeu sfânt și drept. Ești în divergență cu părinții sau frații? Reglementează lucrul acesta, smerește-te, caută pace. Nu poți muri în pace, dacă trăiești în vrăjmășie cu aproapele tău. Ai înșelat sau ai furat? Restituie lucrul acela; tu nu poți lua nici o povară cu tine în moarte; ușa spre Împărăția cerului este prea îngustă, nu poți să treci prin ea, dacă ai pe conștiință un bun nedrept. Ai trădat

pe un om care s-a încrezut în tine? Ai înșelat vreo fată și ai făcut-o să-și piardă cinstea și fericirea? Reglementează lucrul acesta, altfel nu poți muri în pace. „Învoiește-te cu împotrivorul tău repede, cât ești pe drum cu el, ca nu cumva împotrivorul să te dea pe mâna judecătorului.” (Matei 5,25.)

Ce a spus Moise, slujitorul lui Dumnezeu, acum mai bine de 4000 de ani, este și astăzi cea mai înaltă înțelepciune, căci este înțelepciunea lui Dumnezeu: „**Învață-ne să ne numărăm astfel zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă.**”

Noi trebuie să părăsim această lume, onoarea ei, pofta ei, cărciumile și pălăvrăgelile ei; să devenim înțelepți, ca să câștigăm o fericire netrecătoare, o patrie unde nu mai există moarte.

Omul umblă în praful generațiilor trecute, printre monumentele slavei pământești zdrobite și cu toate acestea uită de moartea lui. Fiecare soare care apune, fiecare noapte care vine, fiecare toamnă cu frunzele ei care cad, totul vorbește despre moarte. Nu vrei să înțelegi lucrul acesta? Dumnezeu vorbește acest limbaj serios nu cu mânie, ci cu har.

Ce nechibzuiți sunt totuși oamenii, care de altfel pun atâta preț pe înțelepciune! Ei seamănă cu omul care se bucură de comorile lui și spune: „Suflete, ai multe bunuri strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te!” Dar Dumnezeu i-a spus: „Nebunule, în noaptea aceasta îți se va cere sufletul; și cele pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” (Luca 12,15-21.)

Isus i-a văzut cu o inimă milostivă pe oameni trecând prin moarte în întâmpinarea judecății drepte și îngrozitoare a lui Dumnezeu. El a venit din slava Tatălui, a luat nenorocirea noastră, pedeapsa noastră asupra Lui și a murit pe cruce pentru noi. Încununat cu spinii pe care păcatul nostru i-a înfipt în creștetul Lui dumnezeiesc, a fost pironit pe lemnul blestemului și a purtat chinul pe care noi l-am meritat. El întinde spre tine, de pe cruce, mâinile Lui străpunse; acceptă-L, El este Salvatorul tău. O, fii înțelept, acceptă-L pe Isus, altfel treci fără nădejde prin moarte, în pierzarea veșnică. **De ce vrei să mori? Isus te cheamă la viață!**

Nr. 42

„MI-E SETE!” (Ioan 19,28)

Ai fost vreodată pe un câmp de luptă unde zăceau mulți răniți? Atunci știi ce cer ei cel mai mult: „O înghițitură de apă!”

Există un tablou frumos: într-o podgorie de pe câmpul de luptă de la Woerth zace un prusac grav rănit și întinde unui african, care se prăpădea încet și care zăcea în apropierea lui, bidonul. Se vedea că prusacul este un tânăr curajos și că în ciuda durerilor lui, avea cu plăcere milă de inamicul său negru. În trăsăturile africanului era scris că el era un inamic brutal, setos de sânge, dar acum, că zăcea murind în sângele lui, a acceptat băutura înviorării. **O, tu, om murind în vina ta, rănit de păcat, spre tine Isus, Fiul lui Dumnezeu, când atârnă pe cruce murind, întinde mâinile și-ți oferă apa vieții – fă ca africanul negru, accept-o.**

Un câmp de luptă cu morții, muribunzii și răniții lui ne învață multe, dar ce înseamnă să-ți fie sete, învățăm și pe timp de pace. Sufătorii din fabrica de sticlă, muncitorii de la furnal, fierarii de la focul de cărbuni și nu în ultimul rând soldații în coloana de marș din zilele fierbinți de vară, toți știu ce înseamnă **să însetezi.**

Tuturor acelor însetați, care tânjesc după apa înviorării, care apoi beau pentru a-și menține trupul și viața pentru muncă și împlinirea datoriei și tuturor celor a căror inimă însetează după mângâiere, după dragoste și după pace, Domnul le spune: „Oricine bea din apa aceasta, va înseta din nou; dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu, va deveni în el izvor de apă, țâșnind spre viața eternă.” (Ioan 4,13-14.)

Despre ce vorbește Domnul aici? Ce fel de apă a vieții este aceasta, care să ne potolească setea pentru totdeauna, pe veci? **Este Cuvântul harului și al iertării lui Dumnezeu, pentru păcătoșii pierduți!**

Domnul, obosit de călătoria lungă în căldura amiezii, s-a așezat la fântâna lui Iacov, lângă cetatea Sihar. Acolo a venit o femeie din cetate, ca să ia apă și Isus i-a zis: „Dă-Mi să beau!”

Era însetat așa cum însetăm noi sub dogoarea soarelui. El cunoaște toate durerile și greutatea noastră. Dar El știa și că setea și uscarea unui om în arșița pământescă, sunt numai o imagine vagă a acelei însetări și topiri, care în veșnicie va fi partea păcătosului pierdut. În acel chin, în iazul care arde cu foc și pucioasă, unde fumul chinului lor se înalță din veșnicie în veșnicie (Apocalipsa 14,10-11), cei pierduți se roagă ca numai vârful degetului să se scufunde în apa rece, pentru a le umezi limba. Dar ei se roagă zadarnic. (Luca 16,24.) Ei și-au căutat fericirea în lume; ei au trăit, unii toate zilele minunat și în bucurii, alții suspinând și plângându-se sub jurul poverii lor. Ei L-au refuzat pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe Cel răstignit. Ei L-au lepădat pe Acela care a venit să sufere pedeapsa lor, să îndure durerile lor, să împace vina lor. **Și pentru tine** a mers Isus la moarte de cruce și atârna acolo murind în locul tău și al meu, ca răufăcător pironit pe cruce, între cer și pământ. Privește la Omul palid, cu cununa de spini și ascultă! El Își deschide buzele și spune pe un ton rugător: „**Mi-e sete!**” După ce înseta Fiul muribund al lui Dumnezeu? Îi era sete **după tine! Dorea să te salveze, să te binecuvânteze.** El dorea cu dragostea fierbinte ca tu să fii spălat de toată vina păcatului vieții tale, cu sângele împăcării, care curge din rănilor Lui sfinte. El vrea să te poarte în har în viața veșnică, în cetatea lui Dumnezeu, unde poporul lui Dumnezeu laudă cu strigăte de bucurie pe Salvatorul lui, la apele vieții veșnice. El vrea să te ducă la acea ceată, despre care Scriptura spune: „Nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta.”

Prietene, dacă până acum ai trecut pe lângă Mântuitorul răstignit pentru tine, oprește-te și privește la El. Lăsa să-ți pătrundă în inimă cuvântul: „**Mi-e sete!**” Da, de câte ori vorbesc oamenii despre setea lor în cruzimea și în goana lor după plăcere, de atâtea ori să răsune în inima ta: „**Mi-e sete!**” Lui Isus Îi este sete după mântuirea ta!

Veșnic să-L vezi stând în fața ta,

Cum El, ca un Miel liniștit,
Însângerat și palid se vedea,
Pe lemnul crucii răstignit;

Cum setos lupta pentru sufletul tău,
Ca să nu lipsească din meritul Său;
Și atunci și la tine S-a gândit
Când a strigat: „S-a isprăvit!”

Nr. 43

CREȘTINISMUL VIU

„Așa și credința, dacă nu va avea fapte, este moartă în sine.” (Iacov 2,17)

În zilele serioase în care trăim, poate credința în Isus este disprețuită, pentru că oamenii au noțiuni foarte greșite despre creștinism. Ei cred că este o învățătură ca și celelalte învățături religioase, o învățătură pe care omul, după placul lui, ar putea s-o accepte sau s-o respingă sau o

învățătură pe care o posezi, dacă ai învățat-o. Această părere greșită despre creștinism este favorizată prin aceea, că mulți care cu vorbele lor se declară pentru credința creștină, cu viața lor se asimilează lumii. Ei cred, deoarece credința în Isus Hristos ne mântuiește, că nu contează faptele, vorbele și viața. Dar despre ei spune Domnul: „După roadele lor îi veți cunoaște. Nu oricine Îmi zice ‚Doamne, Doamne’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu, care este în ceruri.” (Matei 7,20.21.) Și chiar este scris în conștiința fiecărui om, că este nesincer să faci ceva și să vorbești altceva.

Dumnezeu a mărturisit în Cuvântul Lui, că o credință fără fapte nu poate mântui pe nimeni (Iacov 2,14), căci tocmai aceasta nu este ceea ce numește Dumnezeu **credință**. **Credința înseamnă să ai o încredere sigură, o împlinire tare, vie a harului lui Dumnezeu în care nădăjduim, o convingere neîndoielnică despre ceea ce ochii noștri încă nu văd, dar ceea ce Dumnezeu ne promite.** (Evrei 11,1.)

„Tu știi când mă așez și când mă ridic, de departe îmi pătrunzi gândul. Tu știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele. Încă nu-mi ajunge cuvântul pe limbă și iată, Doamne, Tu îl cunoști în totul.” (Psalmul 139,2-4.)

Crezi lucrul acesta? Atunci nu poți face loc gândurilor necurate, să rostești cuvinte rele fără acuzațiile conștiinței, să umbli pe căi păcătoase fără să ai conștiința arzătoare a vinovăției și neliniște lăuntrică.

„El (Isus Hristos) era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați.” (Isaia 53,5.) **Crezi lucrul acesta?** Atunci te pleci înaintea lui Dumnezeu în cunoștința vinii păcatului tău, i-o mărturisești cu adâncă durere, primești de la El iertare și pace și nu poți trăi mai departe în minciună, înșelăciune, necurăție sau risipă.

„Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor!” (Matei 28,20.) **Crezi lucrul acesta?** Atunci nu-L poți renega în mijlocul vrăjmașilor Lui, nu poți să ascuți fără o contra mărturie ca Numele Lui să fie hulit, Cuvântul Lui să fie luat în derâdere, ca ucenicii Lui să fie batjocoriți.

„Domnul este păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic.” (Psalmul 23,1.) **Crezi tu lucrul acesta?** Atunci nu mai ai voie să te îngrijorezi și să te întristezi nici pentru pâine, nici pentru haine, nici pentru muncă, nici pentru bani.

„Chiar perii capului vostru, toți vă sunt numărați. Deci nu vă temeți!” (Matei 10,30.) **Crezi tu lucrul acesta?** Atunci ești liber de teama de oameni, atunci nu mai privești la primejdia care te înconjoară, ci la Tatăl tău atotputernic.

„Pentru că sunt convins că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele prezente, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru.” (Romani 8,38-39.) **Crezi tu lucrul acesta?** Atunci ești sigur că numele tău este scris în cartea vieții, că moartea este pentru tine intrarea în bucuria veșnică.

„Vegheați, deci, pentru că nu știți în care ceas vine Domnul vostru.” (Matei 24,42.) **Crezi tu lucrul acesta?** Atunci aștepti revenirea Lui și te străduiești ca în toate lucrurile și îndatoririle pământești să fii găsit credincios, ca să-L poți întâmpina cu bucurie când va veni.

Acesta este creștinismul. Creștinismul este o viață nouă, o schimbare și o reînnoire a inimii și a voinței. Creștinismul este domnia lui Isus, Împărăția lui Dumnezeu în noi. Ea începe neînsemnat, cu bobul de grâu al Cuvântului lui Dumnezeu semănat în inima noastră, dar ea crește prin harul lui Dumnezeu, până ne cucerește inima și viața. Isus Hristos devine singurul Împărat și Stăpân peste tot ce suntem și avem; EL ne umple inima cu pace și bucurie, cu nădejde și putere. **„Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi.”** (2 Corinteni 5,17.) Astfel de creștini să devenim toți, atunci Mântuitorul nostru va fi

cinstit chiar și în fața vrăjmașilor Lui. Asemenea creștini trebuie să stea și în armata noastră germană, luptători care se roagă, peste care cârmuiesc harul și binecuvântarea lui Dumnezeu.

Și tu trebuie și poți să devii un asemenea creștin. Vrei?

Nr. 44

„CE FACI, DORMI?” (Iona 1,6)

Când răsună semnalul de alarmă, soldații trebuie să se facă repede gata de marș. Pe timp de pace am trăit toți lucrul acesta. Odată cu semnalul intră viața în cazarma care mai înainte dormea, în tot orașelul care mai înainte zăcea pașnic în întuneric. Lumina este aprinsă în grabă, cei care dorm prea adânc sunt scuturați cu forța. În haine! Sunt apucate bagajul și armele, caii sunt înșeuși și înhămați, tunurile sunt înhămate și după câteva minute trupa este pregătită, așteptând ordinul.

Pe timp de război este și mai grav; atunci sună alarma numai dacă este neapărat necesar. Când se aude alarma, atunci fiecare știe că lupta este iminentă. Nimănui nu-i pare rău după culcuș; chiar și mâncarea aproape gata proaspăt pusă în gamelă este vărsată; pentru toți nu contează decât un lucru: pregătit de luptă!

Chiar și profetul Iona, căruia i s-a adresat cândva cuvântul: „Ce faci, dormi?”, a fost trezit în ceasul acela grav, pentru a privi fața palidă a morții. Tradus exact, acest cuvânt sună astfel: „**Ce este cu tine, somnorosule?**”

El fusese neascultător de Dumnezeu. El trebuia să plece la Ninive, marea cetate păcătoasă, pentru a o înștiința de pedeapsa lui Dumnezeu. **Dar n-a vrut**; el voia să urmeze propriile lui căi: el s-a îmbarcat pe o corabie ca să plece la Tars, voia să fugă de fața Domnului. Dar cuvântul Domnului a spus: „Unde să mă duc de la Duhul Tău și unde să fug de la fața Ta? Dacă mă sui în ceruri, Tu ești acolo; dacă mă culc în locuința morților, iată, Tu ești acolo; dacă aș lua aripile zorilor, dacă aș locui la capătul mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va apuca.” (Psalmul 139,7-10.)

Iona voia să obțină odihnă pentru conștiința lui rea și inima lui neliniștită; el a coborât în încăperea de jos, s-a culcat și a adormit adânc: dar Dumnezeu a trimis o furtună cumplită, încât corabia amenința să se sfărâme. Bătrânii marinari căliți împotriva intemperiilor, încercați de furtuni au început să se roage, fiecare dumnezeului său. Ei erau păgâni, nu cunoșteau pe Dumnezeu atotputernic, trinitar. Numai unul de pe corabie Îl cunoștea, Iona. În vreme ce toți se străduiau să arunce în valuri încărcătura de prisos a corăbiei, ca să ușureze corabia, căpitanul corăbiei s-a dus în încăperea de jos, l-a găsit pe Iona, l-a trezit și i-a spus: „Ce faci, dormi? **Ridică-te, cheamă pe Dumnezeu tău; poate că Dumnezeu Își va aminti de noi și nu vom pieri!**” Iona s-a dus sus. Atunci marinarii au zis: „Veniți și să aruncăm sorți, ca să știm din cauza cui a venit asupra noastră această nenorocire.” Și sorțul a căzut pe Iona. Copleșit de această zguduitoare identificare din partea lui Dumnezeu, Iona și-a recunoscut păcatul și a spus: „Luați-mă și aruncați-mă în mare și marea se va liniști față de voi; pentru că știu că din cauza mea a venit asupra voastră furtuna aceasta mare.” Și așa s-a făcut. Dar puterea și harul lui Dumnezeu au fost mult mai mari decât păcatul și neascultarea lui Iona. Iona a fost înghițit de un pește mare, a trăit trei zile și trei nopți în pântecul peștelui, a strigat către Dumnezeu, a fost vărsat pe țărnișă și a plecat apoi ascultător de porunca lui Dumnezeu, la Ninive.

Și în zilele noastre merg mulți pe aceeași cale ca acest Iona. Ei se străduiesc să fugă de Dumnezeu, să-I desconsidere poruncile. Ah, câte unul care disprețuiește harul și dragostea lui Dumnezeu, își închipuie că poate să fugă în timp ce-și trage un glonț în cap; dar în spatele ușii întunecate a morții în care s-a prăbușit, trebuie să-L întâlnească pe Dumnezeul cel sfânt. Dar și

mai mulți sunt aceia care îi seamănă lui Iona prin aceea că dorm, în timp ce Dumnezeu Își vestește limpede judecățile sfinte și grave.

Ce este cu tine, somnorosule?

Tu te lași purtat visând, de corabia serviciului tău zilnic, a relației tale zilnice, a gândurilor și discuțiilor tale zilnice. Dar valurile vremelnice au smuls deja în adânc jumătate din anii tăi. Ridică-te, cheamă-L pe Dumnezeul tău!

Ce faci, somnorosule?

Tu ești în partea de jos a corăbiei, în întuneric, înconjurat de toate echipamentele deșertăciunii, care curând vor trebui aruncate peste bord. Trezește-te, ieși din balastul nevaloros! Apleacă-ți capul peste bord, privește la uraganul veșniciei, care mână valurile acestui timp, apucă ceea ce te poate salva!

Ce-i cu tine, somnorosule? Vrei să-ți liniștești conștiința cu somnul tău! Nu te poți strecura nevăzut prin fața ochiului scăpărător al lui Dumnezeu. El a văzut ceea ce nici un ochi omenesc n-a văzut și a auzit ceea ce a fost ferecat în inima ta. Trezește-te, cheamă-L pe Dumnezeul tău, recunoaște-te vinovat, mărturisește-ți păcatele, strigă după har!

Ce-i cu tine, somnorosule? Tu visezi la pofta firi pământeste, la pofta ochilor și la lăudăroșenia vieții, trezește-te, este vorba despre pierzarea veșnică sau despre a fi mântuit. Isus te cheamă și vrea să te salveze. Trezește-te și ascultă!

Lasă-te trezit, **este o luptă în lume. Lupta pentru Isus și împotriva lui Isus. Este lupta pentru chestiunea crucii de pe Golgota. Isus Își cheamă adepții. Faci parte dintre ei? Vrei să le aparții? Atunci încinge-te cu adevărul ia coiful mântuirii, scutul credinței și ia-ți Biblia; ea este sabia Duhului.**

Nr. 45

BOALA MORTALĂ

„Nu era casă în care să nu fie un mort.” (Exod 12,30)

După ce în anul 1866 am câștigat măreața victorie de la Koeniggrass cu ajutorul lui Dumnezeu, am mărșăluit înainte, spre Viena. Acolo dușmanul strângea o nouă oștire. Dar în marșul prin roditoarea Moravia și Austria Inferioară, urma să ne întâmpine un nou inamic căruia nu i-am făcut față: **holera**. Când s-a îmbolnăvit primul din batalionul nostru, un sergent, tânărul medic n-a recunoscut boala. Dar când acel soldat brav a murit noaptea, cu fața vânătă, schimonosită, atunci am știut cu ce avem a face. Curând numărul bolnavilor s-a mărit. Câteva zile mai târziu am încetat înaintarea victorioasă în ținutul Nicolsburg; au început tratativele de pace. La batalionul nostru, în localitatea de cazare, o casă a fost adaptată ca spital pentru holeră; zăceau acolo, tinerii viteji, cu paturile înconjurate cu ramuri verzi, pentru a respinge muștele în arșița verii. Unii au fost duși cu carul în orașul Brno, unde au fost ridicate spitale mari de holeră în mânăstiri și pe întăritura situată la înălțime. Aici ajungeau bolnavi din toate părțile și adesea mureau mai bine de o sută într-o noapte. În toate trupele boala își cerea victimele, de multe ori cu o forță îngrozitoare, bruscă, în marș, la apel pe ulița satului. Nu era nici o deosebire între ofițeri și ostași, între infanterie, cavalerie și artilerie. Un general călărind în fruntea diviziei sale, apucat de boală a descălecat, s-a așezat în șanțul șoselei și a murit, în timp ce trupele lui treceau pe alături. O ordonanță care ținea calul căpitanului său, a căzut mort în fața frontului. Mulți dintre cei care seara s-au culcat sănătoși, n-au apucat dimineața.

Ceea ce s-a spus odinioară despre țara Egiptului, sub judecata lui Dumnezeu, a fost: „Nu era casă să nu fie un mort”, aceasta se putea spune și despre viteaza noastră oștire: Nu era nici o trupă care să nu aibă morții ei. Este grav când moartea pășește printre rândurile biruitorilor cu vioiciunea tinereții, când viața păzită de glonțul vrăjmaș pe pământ străin, coboară deodată în groapă. Atunci este deprimant și greu în trupă, cântecul bucuriei amuțește, este o apăsare pe inimi.

Ferice de aceia care sunt creștini; moartea pentru ei nu este un aducător de vești înspăimântătoare, ci o ușă spre bucuria veșnică. Este scris: „Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este victoria, moarte?” (1 Corinteni 15,55.) În spatele acestora este scris, desigur: **„Dar boldul morții este păcatul.”** Păcatul neiertat face moartea atât de amară! Iertarea păcatelor o găsim numai în **sângele lui Isus**. Și chiar acesta este scopul acestei mici pagini, dragul meu camarad, ca tu să găsești pentru tine, pentru viața și moartea ta acest bun neprețuit, iertarea păcatelor în sângele împăcării lui Isus, ca tu să câștigi în ea o mângâiere tare și o încredere nezguduită.

Israel, adică poporul lui Dumnezeu, a trăit printre egipteni, poporul foarte războinic, bogat, foarte învățat. Israel n-avea nici un drept, nici o moștenire printre locuitorii Egiptului. Faraon, împăratul, asupra tare poporul străin pe care-l ura. Căci poporul lui Dumnezeu nu putea nici să se închine zeilor egipteni, nici să-și aibă patria în Egipt. Patria lui era țara făgăduinței, Canaan, Dumnezeu lui era Domnul, în care credea. Domnul a promis poporului său salvare și a numit un salvator, Moise, slujitorul lui Dumnezeu. Domnul a spus: „Am văzut, într-adevăr, întristarea poporului Meu care este în Egipt și le-am auzit strigătele din cauza supraveghetorilor lor.” (Exod 3,7.) Dumnezeu a poruncit ca în acea seară hotărâtă, în toate familiile poporului Său ales să fie înjunghiat câte un miel fără cusur. Cu sângele acestui miel trebuia să se ungă amândoi ușorii ușii și pragul de sus al ușii casei. Apoi fiecare familie trebuia să fie gata de drum, să aibă toiag în mână, ca unii care pleacă în grabă, pentru a se aduna în jurul mielului înjunghiat și prăjit în foc. În casele lor nu trebuia să fie decât **pâine nedospită**. Nimeni nu avea voie să iasă din casă, căci îngerul judecății lui Dumnezeu trecea în acea noapte prin toată țara Egiptului și lovea cu moartea pe toți întâii-născuți, de la primul născut al lui Faraon, care ședea cu el pe tron, până la primul născut al celui întemnițat din închisoare și toți întâii-născuți ai vitelor.

Dar poporul lui Dumnezeu, ocrotit în spatele ușorilor ușii unși cu sângele mielului, a rămas cruțat. Căci Domnul a spus: „Și sângele vă va fi semn pe casele în care sunteți; și Eu voi vedea sângele și voi trece peste voi; și când voi lovi țara Egiptului, nu va fi nici o plagă peste voi, ca să vă distrugă.” (Exod 12,13.)

Și așa a fost; nu virtuțile lor au apărat poporul lui Dumnezeu de judecata lui Dumnezeu, ci **sângele mielului**; poate au fost unii egipteni care erau mai loiali, mai virtuoși, mai harnici, mai onorabili decât unii membri ai poporului lui Dumnezeu – nu în aceasta constă deosebirea hotărâtoare. **Conta cine era apărat prin sângele mielului, în fața judecății mâniei lui Dumnezeu.**

Și diavolul, stăpânul acestei lumi, nu vrea să-l lase să plece liber din țara lui pe poporul ales al lui Dumnezeu, creștinii credincioși; el este vrăjmașul lor puternic, care îi asuprește și pune multă povară pe umerii lor. Ei sunt străini, un popor străin pe pământ. Ei nu se închină la idoli acestei lumi: bogăție, onoare, plăcere și fast. Ei au găsit ceva mai bun în Isus, au găsit dragostea lui Dumnezeu și o țară a făgăduinței, o patrie care este nesfârșit mai măreață decât patria pământească.

Acestei lumi i-a fost anunțată judecata mâniei lui Dumnezeu, din cauza păcatului. **Păcatul este boala mortală**; noi trebuie să ne tămăduim de păcat și să fim păziți de moarte **prin sângele Mielului fără pată, Isus Hristos**, junghiat pentru noi pe Golgota. Sub sângele Lui ne adăpostim și suntem păziți. Nu virtuțile noastre ne apără de judecata mâniei lui Dumnezeu; noi

nu vedem în noi nici o virtute, nu, suntem foarte rușinați pentru imperfecțiunea și păcatul nostru; ne recunoaștem ca nedemni pentru harul lui Dumnezeu, nu avem în noi nimic cu care să ne lăudăm. Dar privim la **sângele împăcării**, acesta este apărarea noastră, biruința noastră, acesta ne ia păcatul, acesta a lucrat suficient pentru legea dreptății lui Dumnezeu. Noi putem, într-adevăr, să strigăm: **Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința, prin Domnul nostru Isus Hristos!**

De aceea poporul lui Dumnezeu să stea așteptând, adunat în jurul lui Isus, Mielul înjunghiat, gata de drum, cu toiagul în mână. Cei care vrem să fim creștini cu adevărat, suntem noi, deci, gata de drum? Este aceasta imaginea noastră? O, să luăm în serios această problemă! Nu este aluatul dospit al păcatului în mijlocul nostru și nu este el de găsit în pâinea noastră cea de toate zilele și în câștiguri? Dacă Domnul ne poruncește astăzi sau mâine să pornim spre țara făgăduinței, putem atunci pleca cu pace și bucurie? Dragă camarade! **Aparții tu poporului acestei lumi sau poporului lui Dumnezeu?**

Nr. 46

CARTEA VIEȚII

„I-am văzut pe cei morți, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului; și au fost deschise niște cărți. Și a fost deschisă altă carte, care este a vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptelor lor.” (Apocalipsa 20,12)

Cuvântul lui Dumnezeu dinaintea noastră ne învață că în lumea veșnică, acum nevăzută, există cărți. **Există cărți de judecată**, în care este înscrisă vina păcatului oamenilor nepregătiți pentru pocăință, gândurile lor, vorbele, faptele, comportarea lor.

Dar există și **cartea vieții**, în care sunt scrise numele tuturor copiilor credincioși ai lui Dumnezeu. Nici aceștia n-au meritat viața veșnică și harul lui Dumnezeu. Și ei sunt păcătoși. Dar ei au acceptat harul lui Dumnezeu în Hristos, ei s-au judecat singuri, au acceptat ceea ce a făcut și a suferit Isus pentru ei, ei au spălat petele păcatului lor în sângele Mielului și au devenit albe, mai albe ca zăpada, (Psalmul 51,7); ei s-au dat drept vinovați în păcatul lor, înaintea lui Dumnezeu, au stăruit după har și au găsit har. Dar tu poate spui: Despre mine nu este scrisă nici o vină în cartea judecății; nu recunosc nici una; am fost întotdeauna cumsecade și virtuos. Nimeni nu poate spune ceva rău despre mine. N-am nevoie de ispășire, intenționez să pășesc înaintea lui Dumnezeu așa cum am trăit. Prietene. Nu vreau să-ți disprețuiesc virtuțile și loialitatea; măsurată după măsura omenească, aceasta ar putea fi o treabă minunată. Ce-i drept, trebuie să-ți mărturisesc, că părerea ta despre virtutea și onestitatea ta îmi pare îndoielnică. Căci am avut parte să văd că oamenii care vorbeau așa, erau: răi, bârfitori, imorali, chiar mincinoși, chiar înșelători și neîndurători. Dar poate că tu ești o excepție. Cu toate acestea gândește-te: în acea zi a judecății, care hotărăște asupra destinului tău veșnic, tu nu ai de-a face cu un judecător omenesc, ci cu **Dumnezeul cel sfânt**. În fața Acestuia, haina neprihănirii tale este plină de rupturi și pete. Este scris în cartea judecății, că tu ești total vinovat înaintea lui Dumnezeu. Te va osândi fiecare aparență neadevărată, falsă, fiecare gând imoral, fiecare năzuință egoistă. Aceasta este lumea **gândurilor** tale. Unde vei rămâne, dacă vorbele și faptele tale vor fi cântărite pe cântarul lui Dumnezeu?

Dacă în război este prins un răufăcător sau oameni care în haina nevinovată a cetățeanului au tras cu gând ascuns asupra soldaților noștri, sunt puși în fața unui tribunal de război. Aici există

numai două sentințe: ori **nevinovat**, ori vinovat de moarte. Era ceva serios să fii pus în fața unui asemenea tribunal. Dar mult mai zguduitor este să fii pus în fața acelui tribunal despre care vorbește capitolul 20 din Apocalipsa. Acolo se spune: „Am văzut un mare tron alb și pe Cel care ședea pe el, dinaintea căruia pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și i-am văzut pe cei morți, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului; și au fost deschise niște cărți. Și a fost deschisă altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptelor lor. Și marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; și Moartea și Locuința morților au dat pe morții care erau în ele; și au fost judecați fiecare potrivit faptelor lor; și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.” (Apocalipsa 20,11-15.)

Camarade, dragă prietene, ești scris în cartea vieții? Ar fi îngrozitor dacă numele tău și numele meu n-ar fi găsite în acea zi scrise în cartea vieții. Ar fi prea târziu, pe veci prea târziu. **Sentința noastră ar fi: aruncați-l în iazul de foc!** Dacă nu știm sigur și neclintit că suntem în cartea vieții, atunci nu putem fi siguri nici un ceas; **am putea muri încă și azi!** De aceea cuvântul se referă la noi: „Scapă-ți viața; nu privi înapoi și nu te opri în toată câmpia; scapă la munte ca să nu pieri.” (Geneza 19,17.) Aceste cuvinte Dumnezeu le-a adresat în har lui Lot, pe care l-a smuls cu forța din Sodoma, prin puterea îngerilor Lui. Lot a făcut ca mulți creștini ai zilelor noastre. El credea în Dumnezeu, îl cunoștea, dar iubea plăcerea, onoarea și averea acestei lumi atât, încât prefera să rămână în Sodoma decât să asculte de Dumnezeu. Focul judecății era deja pregătit; mai câteva minute și ar fi fost prea târziu, Lot ar fi pierit odată cu cetatea nelegiuită. Dumnezeu l-a salvat prin îndurare. **Scapă-ți viața!** Așa răsuna în urechea lui Lot, **așa răsună și la urechea ta!** Lasă-te avertizat până se zice astăzi; Dumnezeu oferă harul în Hristos, crede și scapă-ți sufletul, ai încredere în Cuvântul veritabil al lui Dumnezeu, fii proprietatea lui Isus! Ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și și-ar pierde sufletul? Poți câștiga multe pe pământ, dar nici o onoare și nici o cunună nu se compară cu a fi scris în cartea vieții ca copil al lui Dumnezeu. Caută în Biblie, nu vei găsi în ea nimic altceva decât aceasta: În nimeni altul nu este mântuire și nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți, decât Numele Isus.

Isus, Fiul lui Dumnezeu a venit să-i mântuiască pe păcătoșii pierduți, El a murit pentru noi la cruce. Cine se predă în slujba și proprietatea Lui, devine copil al lui Dumnezeu, nu ajunge la judecată, **numele lui va fi scris în cartea vieții**, puterea și dragostea Tatălui îi poartă de grijă, Isus Însuși îl poartă prin orice nevoi și primejdie ale acestei vieți și prin moarte. Dar cine Îl respinge pe Isus, este pierdut pentru totdeauna.

Când în ultima campanie, în fața frontului trupelor au fost citite numele acelora, cărora împăratul le-a acordat Crucea de Fier pentru vitejia lor, a fost mare onoare și bucurie pentru oricine a fost atunci citat; el va purta semnul onoarei în toate zilele vieții lui, până la mormânt. Dar toate aceste onoruri pălesc, orice glorie a oamenilor este ca floarea ierbii; ele se bucură un timp scurt, apoi se ofilesc și pier. Dar cine câștigă cinstea de a fi scris în cartea vieții ca luptător al lui Isus, acela va purta în veșnicie pe fruntea lui o cunună a vieții, o cunună de lauri a biruinței și Numele Împăratului împăraților.

Nr. 47

SPINI ȘI MĂRĂCINI

„Pentru că pământul care absoarbe ploaia care vine deseori peste el și care rodește ierburi folositoare acelora pentru care și este lucrat, are parte de

binecuvântare de la Dumnezeu; dar cel care dă spini și măracini este lepădat și aproape de blestem, al cărui sfârșit este să fie ars." (Evrei 6,7-8)

În bătălia de la Sedan, divizia franceză de cavalerie, Margueritte, a făcut un atac, pentru a străpunge liniile germane. Infanteria prusacă abia urcase platoul de la Floing, când călăreții francezi s-au apropiat de călare, pentru a împinge pe panta abruptă în jos lanțurile rare de trăgători. Dar a eșuat. Prusacii s-au unit într-o grămadă compactă, gloanțele lor doborau cal și călăreț cu grămada și dintre cei care au luat-o la goană neatinși, mulți s-au prăbușit pe panta abruptă în jos, unde au nimerit în focul trupelor de sprijin cuibărite acolo. Și în ziua cealaltă se mai vedeau cai și călăreți morți atârând în tufișurile de spini și în gardurile vii, care acopereau în multe locuri povârnișul abrupt. Curajul eroic al acestui grup a fost zadarnic, din el n-a ieșit nici un rod al victoriei.

Cu toate acestea, acești „Chasseurs d’Afrique” (vânători africani) care și-au găsit moartea în spinii de pe câmpul de luptă, sunt pentru noi, soldații, un model luminos de devotament, dăruire și ascultare. În schimb, există mii de oameni, care în lupta vieții pier în spini, ei nu ne sunt o pildă, ci o avertizare. Aceștia sunt aceia care rămân agățați în spinii poftei și a viciului, a căror inimă este rănită de moarte de săgețile păcatului și aceia la care cuvântul harului lui Dumnezeu, chemarea la mântuirea veșnică, este sufocat de spinii și măracinii bogăției sau de grija acestei lumi (Matei 13,26).

Tatăl nostru cere să-l a creat pe om bine și i-a copleșit viața cu binefaceri. Dar când satan a semănat păcatul în inima lui Adam și a Evei, iar omul a făcut loc seminței rele, au crescut pentru Dumnezeu, din inima omului, în loc de mulțumire și ascultare, spinii și măracinii neascultării, ai trufiei și ai minciunii. Ceea ce omul i-a adus lui Dumnezeu, aceea a trebuit să culegă el însuși, după dreptatea divină. El a trebuit să părăsească Paradisul și Dumnezeu a spus: „Blestemat este pământul din cauza ta; cu trudă vei mânca din el în toate zilele vieții tale; și îți va da spini și măracini; și vei mânca iarba câmpului; în sudoarea feței tale vei mânca pâine, până te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; pentru că țărână ești și în țărână te vei întoarce.” (Geneza 3,14-19.)

De atunci există spini și măracini pe pământ; ei nu cresc numai pe ogorul pe care omul îl cultivă în sudoarea frunții lui, nu, cresc în tot ceea ce omul face și trăiește; spini și măracini găsește în necunoștința și păcatul copiilor pe care i-a crescut cu dragoste, spini și măracini în munca meseriei lui. Poate să fie soldat sau meșteșugar, poate fi negustor sau profesor, stăpân sau slujitor, fiecare găsește spini și măracini prin propriul păcat și prin vina altora, prin nereușită și calomnie. Astfel trăiește omul sub cuvântul judecății divine, dar în inima lui poartă dorul nepotolit după fericirea și Paradisul pe care le-a pierdut. El caută fericirea pe pământul acesta – dar constată că el dă spini și măracini. El caută fericirea în plăcerea și zarva lumii, în băutură, în jocuri, în dans, în bucurie, în bogăție, onoare și strălucire – găsește o ameteală de scurtă durată. Apoi observă că a ajuns în spini și măracini, în păcat și dezamăgire.

Dar Dumnezeu este un Dumnezeu al oricărui har, un Tată al îndurării. Dragostea Lui totuși i-a pregătit și i-a păstrat omului Paradisul, țara adevăratei fericiri. Când totul părea pierdut fără nădejde, Dumnezeu a găsit calea pe care păcătosul pierdut poate să se întoarcă la inima Tatălui și la Casa Tatălui. A venit un Salvator, **a venit Isus**. El a luat asupra Lui durerile noastre. El n-a găsit numai spinii pe care mâinile soldaților romani i-au împletit într-o cunună de spini, pentru a o pune pe creștetul sfânt, nevinovat al Fiului lui Dumnezeu; nu, în toată viața Lui pământească a trecut prin spinii și măracinii păcatului omenesc, ai neînduplecării, ai necunoștinței și ai ostilității. Dacă omul găsește dușmănie, bârfă rea, ba chiar răutate și invidie la cei cărora le-a făcut bine – Isus a fost condamnat de popor la moarte de cruce, cu toate că timp de trei ani a umblat peste tot binecuvântând, vindecând, făcând minuni de îndurare. El a semănat dragostea lui Dumnezeu, iar spre El au crescut spini și măracini din inimile oamenilor. Ce spini și măracini! Lovituri de bici, piroane, ură și dispreț, batjocură neînduplecată în timp ce El atârna

murind pe cruce. Acum seamănă de două milenii pe ogorul inimilor omenești sămânța bună, cuvântul harului, vestea bună despre mântuirea păcătoșilor și face să plouă deasupra valuri de har, de îndurare și dragostea lui Dumnezeu. **Oare ce a crescut până acum pe ogorul inimi tale pentru Isus?** S-a ivit acolo ceva spre bucuria și onoarea marelui nostru Mântuitor?

Aceasta este o întrebare serioasă. Căci Domnul a făcut lucruri mari pentru tine. El a lucrat pe ogorul inimii tale cu dragoste și milă pentru a-l înmuia, a desțelenit pământul tare cu brăzdarul încercărilor. El n-a reținut lumina soarelui binefacerilor Lui și roua îndurării Lui. Nu este acesta adevărul vieții tale? Privește în urmă și răspunde! Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre oameni care au făcut să crească în viața lor spini și măracini pentru El și anume: „curvie, necurăție, destrăbălare, idolatrie, vrăjitorie, vrăjmășie, certuri, gelozii, mâinii, neînțelegeri, dezbinări, secte, invidii, ucideri, beții, chefuri și cele asemenea acestora.” (Galateni 5,19-21.) Dacă acestea sunt roadele ogorului tău, ce-i atunci? Atunci Dumnezeu îți răspunde, totuși nu cu un blestem, ci dragostea Lui avertizează cu seriozitate: ești **aproape** de blestem, blestemul care atrage după sine focul veșnic. **Tu nu știi cât de aproape!** Lasă pământul inimii tale să fie încă o dată arat și înmuiat, Dumnezeu încă mai vrea să facă lucrul acesta, El încă mai are și pentru tine zile însoțite de har și valuri cu ploi de binecuvântare. Lasă prin Duhul lui Dumnezeu să fie smulși spinii și măracinii din inima ta și oferă-I lui Dumnezeu ceea ce caută El la tine: întâi pocăință și reînnoire, apoi: dragoste, bucurie, pace, răbdare, afabilitate, bunătate, credință, blândețe, înfrânare. (Galateni 5,22.) Atunci nu vor mai crește spini și măracini în viața ta pentru Domnul, iar pentru tine viața nu va mai aduce spini și măracini, căci în toate lucrurile și împrejurările tu te vei bucura și vei gusta dragostea de Tată a lui Dumnezeu.

Atunci poți să spui într-adevăr: **am găsit Paradisul, L-am găsit pe Isus.**

Nr. 48

SABIA CU DOUĂ TĂIȘURI

„Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei și în stare să judece gândurile și intențiile inimii. Și nici o faptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” (Evrei 4,12-13)

Oricine ai fi, dragă prietene, infanterist sau cavalerist, artilerist sau genist, mare în rang sau recruta, ai nevoie de o sabie pentru luptă. Există împrejurări în război, unde toate celelalte arme eșuează; sabia nu eșuează niciodată, atâta timp cât luptătorul trăiește și vrea să lupte. În vremurile vechi, când nu existau nici puști, nici tunuri, în lupta unui bărbat contra altui bărbat era căutat deznodământul cu sabia. În învălmășeala luptei, ca orice împunsătură sau lovitură să rănească, lovind de la dreapta la stânga sau de la stânga la dreapta și ca nici o mână să nu poată să apuce și să smulgă lama sabiei, săbiile se făceau cu două tăișuri foarte ascuțite.

Ce-i drept, luptătorul purta coif de aramă, scut și zale; acestea erau armele lui de apărare; dar înainte de toate avea nevoie de sabie. Cine vrea să-L urmeze pe Domnul Isus, intră într-o mare luptă. El primește pentru aceasta arme din slava nevăzută a lui Dumnezeu, **armura luminii**. (Romani 13,12.) Acestei armuri a luminii, puternicul și vicleanul vrăjmaș nu le poate sta împotriva, el este **stăpânul întunericului**, el nu poate suporta raza luminii.

Armele luminii sunt acestea: **coiful nădejdiei mântuirii noastre**, adică: creștinul să-și urmeze drumul cu capul sus, cu siguranța nădejdiei vieții veșnice. (1 Tesaloniceni 5,8) **Platoșa neprihănirii**, adică să umblăm cu conștiința nepătată, după Cuvântul lui Dumnezeu, în vorbe și în fapte. **Scutul credinței** cu care putem să stingem toate săgețile arzătoare ale celui rău, toate acuzațiile conștiinței, orice îndoială privind harul și credincioșia lui Isus, orice griji pentru poverile și primejdiile pământești. **Brâul adevărului**, adică: să ne păzim buzele și ființa de tot ce este minciună, ipocrizie și de tot ce înseamnă falsă aparență. **Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.** (Efeseni 6,16-17.) Este o sabie minunată, o sabie a victoriei pentru ucenicii lui Isus, o sabie a judecării pentru vrăjmașii lui Isus, o sabie a mântuirii pentru cel ce o apucă prin credință, o sabie a morții pentru oricine care i se împotrivesc.

Ea este Cuvântul lui Dumnezeu: sfânt, neprețuit, mântuitor, care ne-a dat îndurarea Domnului, Biblia ta. Ai intrat în lupta vieții! **Pentru cine** ai pornit la drum: pentru Isus sau pentru satan? Cui slujești dintre aceștia doi? Dacă nu vrei să știi nimic despre Isus, nu poți folosi Cuvântul Lui ca sabie; atunci Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi decât un ghimpe în inima ta, un strigăt de avertizare spre pocăință, un avertizor în mijlocul plăcerii și al flecărelilor lumii. Dar dacă-L cunoști pe Isus și vrei să-I slujești, atunci te întreb: ți-ai luat Biblia cu tine? Poate ai crezut că în cazarmă n-ai putea s-o folosești. Atunci te-ai înșelat foarte tare. Dacă ai fi luat-o cu tine și ai fi deschis-o seara, atunci camarazii tăi te-ar fi recunoscut îndată ca adept al lui Isus, ai fi primit în multe ore putere și mângâiere de la Domnul. Vreau să te sfătuiesc ca pe viitor să nu parcurgi nici o distanță din drumul vieții tale fără Biblie, nici în vreo meserie, nici în vreo slujbă, nici în război. Desigur, cu **posesia** unei săbii nu faci nimic, ea trebuie purtată la șold și s-o tragi din teacă pentru luptă. Trebuie să citești zilnic în Biblia ta, rugându-L pe Dumnezeu ca Cuvântul lui să te lumineze și să-L înțelegi. Tu trebuie să ți-L întipărești, iar **pasajele cele mai importante să le înveți pe de rost.** Învață, de exemplu, Psalmul 23 și bazează-te pe aceste făgăduințe ale lui Dumnezeu și laudă-te cu ceea ce ți-a promis Tatăl tău ceresc. Citește din Isaia capitolul 53 și din Evanghelia după Ioan capitolul 19 și înțelege ce scump ai fost răscumpărat. Atunci vei avea o sabie împotriva plăcerii și păcatului lumii, prin priveriștea asupra crucii de la Golgota. Vei afla că Cuvântul lui Dumnezeu are putere să-l biruiască pe satan. Cum Domnul Însuși l-a respins pe satan cu un cuvânt din Biblie, prin aceea că a spus: „Este scris” (Matei 4:4, 7,10), tot așa ajunge un cuvânt al lui Dumnezeu pentru a împrăștia o armată de griji, pentru a sparge un zid de greutate. Fie că acest cuvânt al lui Dumnezeu este mântuit de un viteaz apt pentru luptă, de un bătrân care tremură, de un copil care se roagă, de o femeie slabă – el este întotdeauna victorios, dacă este mântuit în puterea Duhului lui Dumnezeu. El poate să ia ispitei - puterea, acuzațiilor conștiinței - ghimpele, morții - spaima.

Dar cuvântul textului nostru despre minunata putere și maiestate a Cuvântului Său, Dumnezeu l-a scris în Biblia noastră **și pentru tine**, cel care-L disprețuiești pe Dumnezeu, **și pentru tine**, cel nehibzuit, **și pentru tine**, cel batjocoritor. Acest cuvânt este privirea arzătoare a Creatorului și a Judecătorului lumilor, care din Cuvântul viu și puternic al lui Dumnezeu atinge orice inimă și conștiință. Cuvântul lui Dumnezeu cere hotărârea: **pentru Isus sau împotriva lui Isus**, el nu dă odihnă inimii și conștiinței, te acuză pentru păcatul tău, pentru minciună, pentru risipă, pentru pofta firii pământești și pentru ură, pentru răzbunare și nerecunoștință, pentru lacrimile părinților. Cuvântul lui Dumnezeu găsește ecou în glasul conștiinței tale, un judecător al gândurilor și dorințelor tale, prin faptul că îți demonstrează dacă ai vrut răul sau binele. În fața ochilor Judecătorului tău, totul este gol și descoperit, ceea ce ai făcut și ai vorbit în odăița întunecoasă, ceea ce ai șoptit la ureche în umbra pădurii; **Dumnezeu te-a văzut și te-a auzit.** Cuvântul lui Dumnezeu scoate la iveală din adâncul trecutului ceea ce a fost ascuns.

O, nu-i nici o mirare că oamenii nu iubesc Cuvântul lui Dumnezeu. Ei iubesc întunericul mai mult decât lumina, căci faptele lor sunt rele (Ioan 3,19). De aceea ei ne strigă: lasă-ți sabia în teacă, s-a tocit, a ruginit și s-a rupt! Ei ne oferă alte săbii: intenții bune, virtute, autodepășire, mândrie bărbătească. Dar săbiile nu se încearcă cu vorbe, ci în luptă. Dacă aceste: intenții, virtutea, mândria se prăbușesc în clipa ispitei, cât valorează? Eu am încercat aceste săbii și multe altele – nimeni n-a biruit cu ele, nici în luptă, nici în păcat, nici sub greutățile vieții. Dar cu Cuvântul lui Dumnezeu am văzut biruitori mari, **toată lumea a văzut mari biruitori**. Cete nenumărate de adepți devotați ai lui Isus au câștigat victoria cu Cuvântul lui Dumnezeu, în luptă loială, de la apostoli și martiri până în zilele noastre. Pentru noi nu este vorba pe moment de lupta cea mare, de a mărturisi adevărul lui Dumnezeu cu miza vieții pe rug sau sub securea călăului; pentru noi este vorba despre lupta și victoria împotriva păcatului, despre sfărâmarea lanțurilor cu care ne-au înlănțuit din tinerețe: pofta rea, forța ispitei, înclinația spre rău a inimii noastre. Păcatul se apropie de noi în multe chipuri, când în mod deschis sub înfățișarea viciului evident, când ascuns în reprezentarea ademenitoare a gândurilor. Recunoaște-ți vrăjmașul și luptă-te împotriva lui cu Cuvântul lui Dumnezeu, sfânt și serios; vei birui în Numele lui Isus. El biruiește pofta firii pământești, neadevărul, necumpătarea, limba bârfitoare, risipa și nechibzuința, **numai să citești zilnic din Biblia ta, rugându-te**. Numai un lucru să-i aduci Domnului, dacă vrei să biruiești cu sabia Cuvântului Său: **dorința sinceră de a fi ascultător**. Puterea o dă El și tot El dă și victoria.

Nr. 49

LUPTA CU AMALECIȚII

„Amalec a venit să bată pe Israel la Refidim. Atunci Moise a zis lui Iosua: ‚Alege niște bărbați și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână.’ Iosua a făcut ce îi spusese Moise și a ieșit să lupte împotriva lui Amalec. Iar Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului. Când își ridică Moise mâna, era mai tare Israel și când își lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec. Mâinile lui Moise fiind trudite, ei au luat o piatră, au pus-o sub el și el a șezut pe ea. Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul de o parte, iar altul de alta și mâinile lui au rămas întinse până la asfințitul soarelui. Și Iosua a biruit pe Amalec și poporul lui cu tăișul sabiei. Domnul a zis lui Moise: ‚Scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducerea aminte și spune-i lui Iosua că voi șterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri.’ Moise a zidit un altar și i-a pus numele ‚Domnul, steagul meu’. El a zis: ‚Pentru că și-a ridicat mâna împotriva scaunului de domnie al Domnului, Domnul va purta război împotriva lui Amalec din neam în neam.’” (Exod 17,8-16)

Amaleciții, un trib din sudul Palestinei, au stat în calea poporului lui Dumnezeu, care veneau de la Marea Roșie. Numai prin luptă a putut Israel să-și croiască drum spre țara făgăduinței. S-a ajuns la luptă. Bătălia a durat până la apusul soarelui. Iosua știa că Domnul este cu el și că Moise stătea rugându-se pentru poporul lui. Cu toate acestea victoria oscila. Ba pătrundeau cetele amaleciților înainte, ba luptătorii lui Israel; dar în cele din urmă oștirea lui Iosua a biruit dușmanul, din care o parte au fost doborâți cu ascuțișul sabiei, o parte au fost puși pe fugă.

Dușmanii căzuți pe câmpul de luptă și cei răniți, rămășițele oștirii inamice fugind la apusul soarelui de pe câmpul de luptă, cetele lui Israel care se adunau în jurul lui Iosua strigând de bucurie, toate acestea au avut loc sub ochii oamenilor.

Dar că Domnul, atotputernicul Dumnezeu, a dat poporului Său și conducătorilor lui dovada neputinței lor prin înfrângerea de la începutul luptei și prin victoria lor dovada harului Său, că era o legătură directă între rugăciunea credinței lui Moise și biruința poporului său, că lăsarea în jos a mâinilor lui era însoțită îndată de învingerea alor Săi, aceasta au știut-o în acele ceasuri numai Moise și însoțitorii lui, care erau pe vârful dealului, rugându-se înaintea lui Dumnezeu. Într-adevăr, izbăvirea a venit de la Domnul (Proverbe 21,31). În veșnicie, câte un biruitor mândru va recunoaște cu umilință, că Dumnezeu a dat biruința, nu de dragul învingătorului și nici prin biruitor, ci de dragul rugăciunilor de credință ale copiilor Lui. Biblia este izvorul celei mai înalte înțelepciuni și puteri și pentru noi, oamenii de război, putem fi generali sau toboșari; din ea învățăm de unde vine biruința. Domnul încuviințează ca noi să deprindem luptători și cai pentru ziua luptei. Munca noastră de soldați, pe timp de război și de pace, trebuie s-o facem cu loialitate, spre cinstea lui Dumnezeu, cu toată râvna. Să nu crezi că în fața Domnului este totuna dacă-ți faci slujba bine sau rău.

Dacă am sta cu mâinile în sân și din lene n-am pregăti forțele armate datorite de Dumnezeu, atunci să ne atingă cuvântul: „Mergi la furnică, leneșule, ia seama la căile ei și fii înțelept; ea, care n-are nici o căpetenie, supraveghetor sau conducător, își pregătește pâinea vara și își adună hrana la seceriș. Până când, leneșule, vei sta culcat? Când te vei scula din somnul tău? Puțin somn, puțină ațipire, puțină încrucișare a mâinilor pentru odihnă și sărăcia ta va veni ca un hoț și lipsa ta ca un om înarmat.” (Proverbe 6,6-11.)

Dar desigur, Domnul are altă părere despre armamentul omenesc decât omul care nu vede departe. El spune: „Nu este nici înțelepciune, nici pricepere, nici sfat împotriva Domnului. Calul este pregătit pentru ziua luptei, dar izbăvirea este a Domnului” (Proverbe 21,30-31).

Lucrul acesta îl știa Moise, de aceea stătea rugându-se pentru poporul lui, **cu toiagul lui Dumnezeu în mână**. Era același toiag de păstor pe care Moise îl ținea în mână în pustie, în fața Domnului, când Domnul l-a însărcinat să scoată poporul Lui din Egipt, toiagul care aruncat pe pământ înaintea Domnului, a devenit un șarpe periculos, dar apucat cu mâna credinței, a devenit sprijin. (Exod 4,1-4.) Cu acest toiag în mână, Moise și-a întins brațele peste Marea Roșie, la porunca lui Dumnezeu (Exod 14,16); atunci valurile s-au despiciat, ca poporul lui Dumnezeu să treacă dincolo pe uscat. Și când după aceea Moise a întins din nou brațul, aceeași mare a înghițit oștirea dușmanilor urmăritori. Cu acest toiag a lovit Moise stânca în pustie (Exod 17,5-7), pe când poporul lui însetat suspina după apă, iar valurile înviorării au năvălit în jos. **Era toiagul credinței, încercat în ascultare față de Dumnezeu;** pe acesta îl avea Moise în mână.

Porți și tu toiagul credinței în mâinile ridicate în rugăciune? O, de-ar vrea toți creștinii să învețe și să înțeleagă lucrul acesta: că putem să stăm rugându-ne pentru casele și familiile noastre, pentru subalternii și superiorii noștri, pentru serviciul nostru, pentru îndatoririle noastre, pentru orice fel de responsabilitate, pentru toate greutățile și luptele, **cu toiagul credinței în mână** - am afla ce a aflat Moise în acea zi: **Domnul este steagul meu!**

Tu, cel care vrei să fii un creștin, cunoști tu puterea rugăciunii și tăria credinței? **Știi tu că rugăciunea credinței tale înduioșează mâna Creatorului lumilor? Îl cunoști pe Isus? Faci tu parte din poporul Lui?** Poporul lui Dumnezeu, poporul proprietății, răscumpărat cu sângele prețios al lui Isus, are și un Mare Preot, care stă rugându-Se pentru poporul Lui, Isus Hristos, adevăratul Mare Preot, care ne cunoaște greutățile, care a fost ispitit pretutindeni la fel ca și noi, dar fără păcat, care are milă de slăbiciunile noastre (Evrei 4,15), care trăiește aici și Se roagă pentru noi și mijlocește pentru noi înaintea lui Dumnezeu (Evrei 7,24-26).

Poporul Lui luptă și biruiește sub brațele Lui ridicate, care nu obosesc și nu coboară niciodată. El ne cheamă pe toți, întoarceți-vă la El toate marginile pământului și veți fi mântuiți (Isaia 45,22-25).

El te cheamă și pe tine. Dragă prietene, nu poți să rămâi neutru. Trebuie să te hotărăști: pentru Isus sau împotriva lui Isus! Părăsește rândurile vrăjmașilor lui Dumnezeu, acolo este locul pierzării. Când a apus soarele, Amalec a fost pierdut. Dar pentru poporul lui Dumnezeu nu apune niciodată soarele biruinței, al nădejdi și al bucuriei; ce-i drept, el poate să fie întunecat în lupta vieții prin câțiva nori, dar în timpul serii va fi lumină (Zaharia 14,7). Dar pentru vrăjmașii lui Isus se spune: „Domnul va purta război împotriva lui Amalec din neam în neam.” Domnul spune: „Cât despre vrăjmașii mei, care n-au vrut ca eu să împărățesc peste ei, aduceți-i încoace și tăiați-i înaintea mea.” Nu te așeza printre vrăjmașii lui Isus, fii slujitorul și luptătorul lui Isus și ascultă cuvântul lui: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții!”

Nr. 50

DRAGOSTEA DE APROAPELE

„Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare se cobora pe același drum un preot și când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături. Un levit trecea și el prin locul acela și când l-a văzut, a trecut înainte pe alături. Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el și când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănilor și a turnat peste ele untdelemn și vin, apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului și i-a zis: „Ai grijă de el și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere.” (Luca 10,30-35)

„Ce avem de-a face noi, soldații, cu istoria samariteanului milostiv? Unde pleacă spada conducătorului nostru, noi acolo tragem cu pușca și tăiem cu sabia; aceasta este datoria noastră. Pansatul și îngrijitul îl lăsăm în seama celor a căror meserie este aceasta. Pentru aceasta există ofițeri sanitari cu brancardierii lor, cu asistenții lor și tot felul de personal de îngrijire.”

Stai, camarade! Ce spui tu este corect și cu toate acestea te înșeli. Ascultă!

Un cărturar a vrut să-L ispitească pe Domnul. El cunoștea litera legii: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Dar când a fost umilit prin vorba simplă a Domnului: „Fă aceasta și vei trăi”, deoarece conștiința lui mărturisea despre păcatul lui, a vrut să se îndreptățească singur cu întrebarea: „Și cine este aproapele meu?”

La această întrebare Domnul a răspuns cu pilda samariteanului milostiv, care și-a expus viața primejdiei tâlharilor, pentru a salva un străin. Din banii lui de călătorie a cumpărat vin pentru a spăla rănilor și ulei pentru a le alina, din hainele lui a rupt pânza pentru pansament. El și-a întrerupt călătoria și și-a sacrificat timpul, și-a dat banii, prin aceea că l-a plătit pe hangiu. Dacă a fost negustor, a pierdut un câștig în afacerea lui; dacă a fost tată de familie, atunci și-a lăsat nevasta și copiii să aștepte și să-și facă griji. Și toate acestea le-a făcut fără a spera la mulțumire și răsplată; căci un samaritean era disprețuit la iudei. Iudeul evita legătura și contactul cu un samaritean.

În realitate, aici ne este pusă în fața ochilor pilda umilitoare a dragostei care nu caută folosul ei. Domnul Și-a încheiat povestirea cu vorbele serioase: „**Mergi și fă și tu la fel!**” Să nu fim, deci, ascultători, ci împlinatori ai acestui cuvânt. **Cine este, după acest cuvânt al lui Dumnezeu, aproapele nostru, pe care suntem datori să-l iubim ca pe noi înșine și să-i dăm cu fapta dovada dragostei?**

Nu numai părinții, frații, prietenii și camarazii cărora, din nenorocire, ah, ce multe dovezi de dragoste le-am rămas datori. Și despre aceștia trebuie să recunoască cel cinstit, dacă privește înapoi pe drumul vieții lui, că nu i-a iubit ca pe sine însuși. **Și cine este aproapele meu?** Dacă în cercul de camarazi unul este batjocorit și disprețuit și nu poate să facă față pentru că ceilalți sunt mai isteți sau mai glumeți sau mai șireți, **acesta este aproapele nostru.** Dacă este calomniat unul care lipsește, care nu se poate apăra și este atins cel mai bun avut al lui, numele lui onorabil – **acesta este aproapele nostru;** noi trebuie să intervenim pentru el, dacă ceilalți îl bat zdravăn cu bârfe rele. Dacă unuia i se pune în cărcă o vină mincinoasă în legătură cu lucruri pe care le-a făcut altul, **acesta este aproapele tău;** tu, cel care știi adevărul, salvează-l! Dacă unuia îi curg lacrimile pentru că o scrisoare i-a adus suferință adâncă sau îngrijorare mare de acasă, **acesta este aproapele tău.** Dacă el este chemat la mormântul mamei lui sau casa lui părintească a ars de tot sau dacă acasă partea lui de moștenire a fost scoasă la licitație de un cămătar, **acesta este aproapele tău;** mângâie-l și dacă îi trebuie bani de călătorie, dă-i! Dacă unul stă descurajat și abătut într-un colț și nici un zâmbet nu mai joacă pe buzele lui, pentru că deznădăjduiește în melancolie, **acesta este aproapele tău,** îmbărbătează-l, sfătuiește-l! Dacă în țara inamică, femeii și copiii fără apărare te imploră pentru pâine sau pentru ajutor, recunoaște-ți aproapele după acest mare cuvânt al Domnului și fă conform pildei pe care el ne-a dat-o, ca tu să fii recunoscut ca un creștin.

Peste tot unde a luminat strălucirea și cuvântul despre crucea lui Hristos, au crescut din grăuntele seminței acestui cuvânt, fapte de milostenie și de dragoste pentru aproapele. Nu se face și în poporul nostru, conform acestui cuvânt, multă milostenie și binefacere de către persoanele individuale și de către corporații, în spitale, în instituții de binefacere, azile și orfelinate, pentru care avem a-I mulțumi lui Dumnezeu?

Dar oricâte s-ar face, nu ajunge, pământul rămâne o vale a plângerii. **Domnul ți se adresează ție:** ai tu dragostea care nu caută folosul ei? Poți tu să sacrifici fără plată și mulțumire: timp, bani, comoditate, prestigiu, lauda oamenilor, pentru a sluji, a binecuvânta, a alina suferința, a șterge lacrimi, a salva pe cei pierduți?

Dacă vrei să înveți această dragoste, privește-L pe samaritean drept în față! Al cui chip și trăsături le poartă? Nu este El Însuși Isus, care a venit pe drumul acestei lumi, pe care omul pierdut a zăcut și zace rănit de moarte, incurabil? Omul, care călătorește pe acest pământ, a întors spatele cetății veșnice a lui Dumnezeu, Ierusalimul de sus, unde este patria lui adevărată. El călătorește pe drumul pierzării, care duce la cetatea blestemului. Ucigașul și mincinosul de la început, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, satan, l-a ajuns din urmă. În blestemul păcatului său a căzut pradă morții veșnice. Nu este nimeni aici să-l salveze și nu poate nimeni să-l salveze, **numai Unul poate face aceasta, Isus.** El este adevăratul samaritean, disprețuit și lepădat de lume, pironit pe cruce. Chiar tu, prietene, și eu, noi toți, vedem în omul rănit de moarte propria noastră imagine, noi suntem în starea noastră firească, pierdută, în păcatele noastre, dați pradă morții, până vine Isus și ne apucă, ne pansează, ne salvează, ne pune în siguranță.

Ai trăit lucrul acesta? Știi că El a făcut lucrul acesta pentru tine? Ai privit în ochii dragostei lui Dumnezeu ca un mântuit și ai cuprins picioarele Salvatorului tău cu dragoste recunoscătoare?

Îl cunoști pe Isus? Atunci știi că numai El poate să coboare în inima noastră dragostea care nu caută folosul ei. Dar dacă nu-L cunoști, atunci încă mai zaci pe drumul morții. Privește în sus! Isus stă aici ca să te ridice și să te panseze. **Lasă-te salvat!**

Nr. 51

DRAGOSTEA MAMEI – DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU

„Poate o mamă să-și uite copilul pe care-l alăptează, ca să n-aibă milă de fiul pântecului ei? Chiar dacă aceasta ar putea uita, totuși, Eu nu te voi uita.” (Isaia 49,15)

Ești sigur de dragostea mamei tale? Tu răspunzi: „La fel de sigur cum trăiesc și exist!” Între noi soldații, sunt unii care și-au întristat profund mama. A plâns mama ta pentru tine când ai venit prima dată băut acasă? Sau la nervi ai țipat vreodată la ea, iar ea a mers în camera ei și tu ai auzit-o plângând cu sughițuri? Sau te-a rugat insistent să eviți anturajul rău al unor indivizi bătărași, dar tu ai mers tot pe drumul tău, iar ea a privit plângând după tine? Cu siguranță că Dumnezeu numără lacrimile unei mame pentru un fiu nerecunoscător, ușuratic. Este bine pentru noi să medităm la dragostea de mamă și să ne gândim ce avem în inima unei mame.

Dragă prietene, poate este ceva între tine și mama ta și te gândești că ai făcut-o prea de tot, ai vrea mai bine să te dai din calea mamei tale, decât să primești reproșurile ei drepte și cuvintele de mustrare. Ai încredere, crede în dragostea inepuizabilă a mamei tale! Grăbește-te la ea, privește-o în ochi, cere-i iertare și cazi la pieptul ei și atunci vei afla ce înseamnă dragostea de mamă. Oare să-și închidă mama ta inima față de tine, ea, care te-a născut în dureri, care te-a purtat la inima ei, care te-a hrănit la sânul ei, care te-a crescut și te-a îmbrăcat de-a lungul anilor, zilnic în copilăria ta, care ți-a dat jucăriile și bucuria, care ți-a șters lacrimile și ți-a alinat plângerile? Oare să se șteargă dragostea care a vegheat atâtea nopți la patul tău de suferință, care te-a învățat să te rogi și s-a rugat pentru tine în fiecare zi a vieții tale? Nu, dragostea de mamă își scoate copilul din casa care arde, când nimeni nu mai îndrăznește să intre în flăcări. Dragostea de mamă merge pe urmele fiului rătăcitor, când toți ceilalți îl consideră pierdut fără nădejde. Dragostea de mamă pătrunde în palatele împăraților și în temnițe pentru a-și salva fiul, ea se luptă cu Dumnezeu și cu oamenii pentru grațierea fiului ei.

Dacă tu, camarade, ești acum determinat să cauți și să bucuri inima mamei tale cu dragoste de copil, dacă aceste rânduri te-ar îndupleca să trimiți mamei tale o scrisoare plină de dragoste recunoscătoare sau dacă prin ele ai fi oprit de la o cale care ar întrista-o pe mama ta, într-adevăr, această publicație n-ar fi tipărită în zadar.

Când la recrutarea din 1894 din Garbow au fost examinați cei inapți permanent, o mamă și-a dus fiul de 21 de ani înăuntru, care era paralizat din naștere; ea l-a îngrijit în acești 21 de ani; el crescuse, era bine îmbrăcat și psihic era sănătos. Mama lui n-a avut niciodată bucuria să-l vadă sărind vesel, ea n-avea nici o nădejde să-l vadă vreodată sănătos. Ea n-a avut decât osteneală de la fiul acesta, dar ea-l vedea cu ochii dragostei și bucuriei; ea l-a dus înăuntru și afară din sală ca pe o comoară, cu o putere supraomenească, era **fiul ei** – aceasta poate s-o facă numai dragostea de mamă, **dar dragostea lui Dumnezeu este mai mare** – dragostea de mamă este o pildă; într-adevăr o realitate, o putere, un jar, totuși numai o **imagine** dată vieții noastre pământești, ca să învățăm să înțelegem prin ea **originalul: dragostea lui Dumnezeu în Hristos.**

Ce bogăție inepuizabilă, ce adâncime nepătrunsă ne este spus în cuvântul: „Poate o mamă să-și uite copilul pe care-l alăptează, ca să n-aibă milă de fiul pântecului ei? Chiar dacă aceasta ar putea uita, totuși, Eu nu te voi uita.” Pe acest cuvânt să se sprijine păcătosul pe

care harul lui Dumnezeu îl cheamă din căile pierzării și tot pe acest cuvânt să se sprijine creștinul care după o viață plină de harul și credințioșia lui Dumnezeu, observă cu rușinare că L-a întristat pe Mântuitorul lui.

Ce-i drept, au existat aici și acolo mame degenerate, care n-au avut milă de fiul lor, **dar dragostea lui Dumnezeu este mai înaltă decât este cerul**. El îl vede pe omul distrus de păcat și neîndurare, un neam răzvrătit și infidel. N-a fost nimeni aici, în care Dumnezeu putea avea plăcere. Cerul și pământul, râul și marea laudau pe Creatorul lor, dar omul a călcat poruncile lui Dumnezeu în picioare și L-a ofensat. Și ce a făcut Dumnezeu? El nu S-a mulțumit să dea zilnic nesfârșite binefaceri, hrană, îmbrăcăminte, ploaie și lumina soarelui. Nu, Însăși dragostea lui Dumnezeu a coborât aici, dragostea despre care se pune: „Dragostea este tare ca moartea; gelozia este neînduplecată ca Locuința morților, jarul este jar de foc, o flacără a Domnului. Ape multe nu pot stinge dragostea, nici șuvoaiele n-o îneacă.” (Cântarea Cântărilor 8,6-7.) Cunoști această dragoste? Ea este Isus, care a murit pe cruce pentru noi. El întinde mâinile spre noi, El vrea să ne smulgă din blestem, să ne salveze și să ne poarte prin viață și prin moarte în slava lui Dumnezeu.

Există cuvinte ale lui Dumnezeu, care în puterea copleșitoare a dragostei lor conving orice inimă de păcătos, că acest cuvânt vine din veșnicie și adevăr, din inima lui Dumnezeu. Un asemenea cuvânt este și acesta. În fața acestui cuvânt trebuie să amuțească și cel mai impertinent păcătos și să simtă împreună cu Iacov: „Cât de sfânt este locul acesta! Aceasta nu este nimic altceva decât casa lui Dumnezeu și aceasta este poarta cerului.”

Dacă ai și tu în urma ta o viață lungă fără Dumnezeu, chiar dacă în fața oamenilor ai fi un nemernic, dacă ai lucruri rușinoase pe conștiință, dacă ai fi cel mai rău, cel mai nerecunoscător, cel mai neloyal, totuși, deschide-ți inima, împreună-ți mâinile, **Domnul bate la ușa inimii tale!** El te cheamă pe nume cu dragostea cea mai profundă. Este vorba de mai mult decât comorile întregii lumi, de mai mult decât gloria întregului pământ. Tu simți că noi nu vorbim aici despre cuvinte sau idei frumoase. Noi vorbim și mărturisim despre realitate și adevăr, despre Isus cel prezent, care solicită dragostea ta, care te-a purtat până astăzi cu răbdare, care azi vrea să te binecuvânteze. Dacă Isus este Împăratul și Stăpânul tău, atunci plinătatea acestui cuvânt este a ta, **predă-te și devin-o proprietatea Lui!** Este sunetul harfei din veșnicie, este dragostea lui Dumnezeu, care pătrunde în inima ta. „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare? (Evrei 2,3.)

Nr. 52

O BĂTRÂNEȚE BINE ÎNGRIJITĂ

„Până la bătrânețea voastră Eu voi fi Același, până la căruntețea voastră vreau să vă sprijin. V-am purtat și tot vreau să vă mai port, vreau să vă sprijin și să vă mântuiesc.” (Isaia 46,4)

Când un soldat spune „vreau”, luăm lucrul acesta în serios, ca pe un cuvânt bărbătesc. Vreau să mă apropiu de dușman, **vreau** să intru la dușman, poate să bată o ploaie de alice și săbii împotriva! Bărbatul care spune cu curaj serios: „vreau”, va merge înainte până va zăcea la pământ mort sau rănit.

Când căpitanul spune: „Vreau acum să merg până la acea tranșee”, atunci știe fiecare om că el va conduce trupa înainte până la țință sau până cade; poate să coste sacrificii mari, dar decizia pronunțată o va traduce în faptă și compania lui împreună cu el. Dacă un mareșal spune: „Vreau

mâine să traversez acest râu”, atunci știe oricine că toată puterea, toată inteligența, tot curajul vor fi puse-n joc, pentru a forța traversarea.

Și în textul biblic de mai sus răsună un întreit „vreau!” Cine este cel care își face cunoscută voința atât de solemn? Creatorul veacurilor, Dumnezeu Însuși, pentru care nu există nici greutate, nici primejdii, nici râuri sau mări care ar putea să-I împiedice voința. Și ce vrea Dumnezeu? Până la bătrânețea voastră Eu voi fi Același, până la căruntețea voastră **vreau** să vă sprijin. V-am purtat și tot **vreau** să vă mai port, **vreau** să vă sprijin și să vă mântuiesc. Ferice de omul la care se referă acest cuvânt al lui Dumnezeu.

Părinții noștri, cu toate că ne sunt devotați, mor. Grija lor îi învață pe fiu ce are nevoie pentru viață, hărnicia lor poate economisi pentru el o moștenire. Dar toate acestea nu ajung pentru a binecuvânta o viață de om pentru timp și veșnicie. De aceea se spune: „Dacă m-ar părăsi tatăl meu și mama mea, Domnul mă va primi.” (Psalmul 27,10.)

Prietenii noștri se despart de noi, viața îi duce pe alte căi, inimile lor se leagă de alte lucruri și de alți oameni; rar rămâne prietenia din tinerețe proaspătă și de ajutor până la bătrânețe.

Frații și surorile noastre au fost în cercul casei noastre foarte legați de noi; mai târziu își dau osteneala ca în meseria și în casa lor să-și cârmuiască propria corăbioară. Încă-i mult dacă inimile rămân calde din dragoste până la bătrânețe.

Pentru că totul se prăbușește pe pământ și brațul omului este prea scurt pentru a fi un ajutor, să aruncăm ancora în inima Dumnezeului veșnic, care îi spune poporului Său: „**Până la bătrânețea voastră Eu voi fi Același, până la căruntețea voastră vreau să v sprijin.**”

Oamenii care se interesează puțin sau niciodată de Dumnezeu, procedează în general așa, ca și când credința creștină ar fi în plus sau fără valoare pentru viața practică. Ei spun: „Ajută-te singur și vei fi ajutat. Ajută-te singur!” Dar când oamenii se prăbușesc cu toată lupta și năzuința lor, când bărbatul cu voință tare zace la pământ de boală sau nevoie, atunci ridică din umeri și nu cunosc soluția problemei. Aceasta este înțelepciunea omenească. **Nu, singurul lucru practic, singurul lucru înțelept este să devii copil al lui Dumnezeu.** Aceasta este adevărata, veritabila asigurare pentru bătrânețe, care nu costă nici o plată și nu cere acte. Devino un copil al lui Dumnezeu! Aici scrie în Biblie, în Cuvântul adevărului veșnic: Domnul te va purta. Și pe lângă acesta este scris cuvântul: „Am fost tânăr și am îmbătrânit și n-am văzut pe cel drept părăsit, nici sămânța lui cerșind pâine.” (Psalmul 37,25.) N-au confirmat toți credincioșii tuturor timpurilor lucrul acesta, ca pe experiența vieții lor? Cine-L cunoaște pe Domnul și a avut parte de ajutorul Lui într-o viață lungă, acela strigă bucuros: acesta este adevărul, realitatea vie; cum este scris despre credințioșia lui Dumnezeu față de poporul Lui: „Îmbrăcămintea nu ți s-a învechit pe tine și piciorul nu ți s-a umflat în acești patruzeci de ani.” (Deuteronom 8,4.)

El, Domnul face acest lucru întreit pentru ai Săi: sprijină, poartă, mântuiește. El îi ridică în ceasuri sfinte și binecuvântate. Atunci ei privesc de sus, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, munca și plăcerea acestei vieți. De sus poți recunoaște cât valorează la poarta veșniciei, aceea pentru care mulți oameni își sacrifică timpul vieții: bani și avere, putere și prestigiu, băutul și plăcerea. Ridicați de Dumnezeu, ai Săi pot trece cu vedere încercările, pot să privească peste mormântul celor dragi, să ignore batjocura și disprețul; privirea lor ajunge atunci până dincolo, la cununa vieții, pe care le-a promis-o Domnul. Dacă puterea lor se epuizează și piciorul lor vrea să alunece, îi cuprinde brațul tare al Domnului, iar puterea Lui îi poartă prin fiecare zi și prin povara ei; bunătatea lui face să înflorească multe flori de bucurie pe drumul lor, ca inima lor să fie veselă, să-L laude pe Dumnezeul lor. Dacă în calea lor sunt greutate, Domnul îi ajută să treacă prin ele; când amenință dușmănia, Domnul întinde scutul lui peste ai Săi: El scapă din nevoie și primejdie, El înlătură consecințele nechibzuinței noastre felurite, El întoarce totul spre binecuvântare, El construiește un zid în ceasul ispitei.

Și acestea le face Dumnezeu și Domnul nostru din zilele tinereții și până la bătrânețe, până la părul cărunt și alb. Cine poate povesti ce face El pentru ai Săi?

Dragă prietene, dacă ești încă tânăr și vrei să ai o viață binecuvântată, întoarce-te la Isus! Dacă ești în plină vârstă a bărbăției și vrei să treci victorios prin lupta și osteneala vieții, prin orice povară și ispită, întoarce-te la Isus! El a venit la noi, ca noi să regăsim mâna Tatălui și binecuvântarea Tatălui. Vom fi purtați prin viață ca niște copii împăcați de atotputernicia și harul Lui.

Nr. 53

UN MODEL DESĂVÂRȘIT

„Pentru ca acest gând să fie în voi, care era și în Hristos Isus: care, fiind în chip de Dumnezeu, n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. Și la înfățișare fiind găsit ca un om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce.” (Filipeni 2,5-8)

Înțelepciunea și dragostea educatoare a lui Dumnezeu îi așează pe toți oamenii, toate popoarele, toate clasele sociale, orice categorie de vârstă și generație sub acest cuvânt: acest gând să fie în voi, care era și în Hristos.

Acest cuvânt include și soldații, se potrivește pentru toți: bogați și săraci, și în diversitatea rangurilor și a pozițiilor se potrivește fiecăruia în parte pentru orice situație, orice îndatorire, în război și în timp de pace, în serviciu și în afara lui. Acest cuvânt le arată celor care sunt creștini și vor să-I slujească Domnului, întotdeauna drumul binecuvântat și înțelepciunea potrivită. El ni-L pune în fața ochilor pe Domnul, ca model desăvârșit al dragostei, căreia nici un drum nu-i este prea greu și a cărei smerenie nu caută folosul propriu. Dar acest cuvânt glorifică în Domnul și Mântuitorul nostru în mod deosebit o virtute: El S-a smerit pe Sine Însuși și a fost ascultător până la moarte, chiar moarte de cruce.

Toate probele de ascultare ale soldaților rămân mult în urma a ceea ce a făcut Isus pentru noi. Este adevărat că în calea noastră poate să fie câte un lucru greu. Nu despărțirea de casă, când tânărul devine soldat este lucrul cel mai greu, nici drumul spre moarte și primejdie în ziua luptei. Lucrul cel mai greu este predarea propriei voințe și dorințe, smerirea sub o voință superioară, să rămânem bucuroși și atunci când credem că unuia i se face o nedreptate, slujirea devotată, cu dăruire chiar și atunci când recunoașterea și reușita par să zăbovească. Și în aceasta nu este nici o deosebire între bogat și sărac.

Dar există mult mai multe situații în care ajungem la ispită și greutate: prin propria vină, aroganță, mânie, nerăbdare, egoism. Tocmai despre aceasta este aici vorba. Căci se spune în același loc: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să primească pe altul mai presus de sine însuși; fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.” Nu este aici cauza majorității problemelor și supărărilor noastre? Ni le pregătește **eul** nostru nesmerit și nefrânt. De aceea simțim fiecare mâhnire atât de amar. Să privim mai mult la Isus, „care insultat, nu răspundea cu insultă; suferind nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept”. El n-a privit la Sine, altfel n-ar fi jertfit maiestatea și slava lui dumnezeiască pentru salvarea noastră. Nu, **El ne-a căutat și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi.**

El, în fața căruia îngerii lui Dumnezeu își acoperă fața, a cedat slava pe care o avea la Dumnezeu înainte de a fi lumea. El, care n-a cunoscut păcat, pe ale cărui buze și în cărui inimă nu s-a găsit vicleșug, El a luat chipul de rob al omului păcătos. De aceea, chipul nostru omenesc

se numește aici chip de rob sau chip de sclav, pentru că toți care au fost născuți în acest chip, sunt robi ai păcatului. Noi trebuie să spunem toți împreună cu David: „Iată, am fost născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea.” Chiar dacă vrem binele și ceea ce Ți este plăcut lui Dumnezeu, aflăm totuși că: „Dar văd în mădularele mele o altă lege, o lege care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob păcatului care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Acest trup a căzut pradă legii morții: „Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce”; el învăluie o inimă din care vin gânduri, vorbe și fapte rele. Astfel acest chip omenesc, cu toate că a fost creat după chipul lui Dumnezeu, prin blestemul păcatului a devenit chip de rob. Toți, chiar și cei mai buni, chiar și cei mai nobili, chiar și cei mai înțelepți, despre toți aceștia vorbește Dumnezeu: „Nu este nici unul care să vrea binele, nici unul măcar.” (Psalmul 14,3.) Acest chip de rob al nostru l-a luat Isus. Ce umilință a fost aceasta pentru El! Prin El a fost creat totul, cuvântul Lui a răsunat prin tot universul și totuși Ți-a legat piciorul sfânt de țărâna acestui pământ împovărat de păcat. El a mers în sudoarea frunții Lui și a însetat sub razele soarelui, care este propria Lui imagine. El, care a putut să hrănească mii de oameni cu câteva pâini și câțiva pești, a flămânzit ca și noi. El, care a stăpânit peste mii de îngeri, la a Cărui întrupare ca Om universul a răsunat de cântările de laudă ale cetelor cerești, Isus a trăit pe pământ în înjosire și sărăcie ca străin. Vulpile au vizuini, păsările au cuiburi, dar El n-avea unde să-Și poată pune capul sfânt.

El a fost ca orice alt om și la înfățișare a fost găsit om. El a fost om adevărat; El trebuia în toate să fie făcut asemenea fraților Lui, ca să fie un Mare Preot milos și credincios înaintea lui Dumnezeu, spre ispășirea păcatelor poporului. Căci în ceea ce a suferit și a fost ispitit, poate să-i ajute pe cei care sunt ispitiți. (Evrei 2,17-18). Căci noi nu avem un mare preot care să nu poată avea milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. (Evrei 4,15). El simțea ca un om dragostea și suferința; inima Lui n-a rămas neatinsă de nerecunoștința și amărăciunea oamenilor; ceea ce ne provoacă nouă mânia, a simțit și El, dar fără păcat.

De aceea Domnul Însuși Își zice Fiul Omului, pentru că El n-a îmbrăcat și a dat jos chipul de om, de formă, ca pe o haină vremelnică, ci El într-adevăr ne-a fost asemenea, în afară de păcat. De aceea a trebuit și Pilat din Pont, judecătorul nedrept, să devină un martor al Lui, Omul obișnuit cu suferința, încununat cu spini, bătut cu bice, care stătea înaintea lui în chip de om, martor în fața marelui preot și a întregului popor: „Iată Omul!”

În acea oră s-a împlinit: **El S-a smerit pe Sine Însuși și a fost ascultător până la moarte; da, până la moarte de cruce.** El S-a luptat și S-a rugat în Ghetsimani: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc eu, ci cum voiești Tu.” El a mers pe calea ascultării desăvârșite; El a luat vina păcatului nostru asupra Lui; El a murit pe cruce în locul nostru, moartea celui pierdut, moartea unui lepădat, **căci a purtat păcatele noastre.** El a fost cel mai disprețuit și cel mai puțin prețuit, plin de dureri și suferință. A fost atât de disprețuit, încât îți întorceai fața de la El.

Acesta este modelul nostru: **acest gând să fie în voi, care era și în Hristos Isus.**

Noi, cei care vrem să fim creștini și să-L urmăm pe Isus, să ne cercetăm viața cu seriozitate și sinceritate, dacă gândul lui Isus se găsește în noi când ni se face o nedreptate, când avem ceva de suferit, când se cere de la noi o jertfă de dăruire și de ascultare. Cu siguranță că toți ne plecăm rușinați la o asemenea întrebare; noi avem multe în viața noastră de regretat, care nu seamănă cu Domnul. Să facă Dumnezeu ca strălucirea pildei Sale și raza smereniei Sale, a dragostei și a ascultării Sale, să se reflecte din viața aceluia care se declară ai Lui!